

Kriz, başbakanı geçti, bizi geçmedi!

Uzmanlar ekonomik kriz ve onun etkisiyle yükselmekte olan işsizliğin, önümüzdeki süreçte de artacağını, krizin yıllara varan etkileri olacağını belirtiyorlar. Bu öngörüye sahip olmak için

ekonomist veya akademisyen olmaya da gerek yok. Halkın yaşadıklarına bakmamız yeterli ve en sağlam veri de bu olacaktır. Bir yandan açlık ve yoksulluk sınırı vb. araştırmalara ilişkin çarpıcı ve-

riler açıklanırken, diğer yandan egemenlerin gündeminde rant kapısı yerel seçimlerden başka bir şey yok.

İşçi-köylü Gazetesi olarak, yaşanan kriz ile birlikte artmakta olan işsizlik ve halkın sorunlarına ilişkin söyleşiler gerçekleştirdik. **İstanbul Aksaray'da "işçi pazarı"** ve **Tophane'de bulunan İŞKUR önünde emekçilerle** görüştük. Görüştüğümüz işçi, emekçi ve iş arayan işsizlerin anlattıkları rakamların soğuk yüzünden çıkartıp gerçeklerle yüzleştiriyor. **Sayfa 10**

Sayı: **36**

Demokratik Halk İktidarı İçin İŞÇİ-KÖYLÜ

umutyayimcilik@ttmail.com

*6-19 Mart 2009 *Fiyatı: 1.50 TL *ISSN: 1307-878X

Düzen partilerine oy yok!

Şaşırtıcı olmayan bir seçim dönemi daha, alışlagelmiş argümanlar, iddialar, benzer sloganlar, vaat ve suçlamalar ile sürüyor. Bir yandan birbirinin pislliğini ortaya serme gayreti içinde, düzenin **elbirliğiyle teşhirine** soyunulurken rejimin esasları ve özü konusunda tam bir mutabakat gösteriliyor.

Diğer yandan düzenin dişlileri tam randımanla çalışmaktadır. Tuzla Tersaneleri'nde seri katliam 120. kurbanı olarak **Cemil Akgül** ile hapisaneler son bir yılda tedavisi engellenerek işlenen 39. cinayet neticesinde hasta tutsak **Hasan Kert**'i ölüme göndermiştir. İşsizlik konusunda TÜİK 16 Şubat'ta yeni bir çalışma yayınlamış ve buna dayanarak yapılan gerçekçi bir tespitle, reel işsiz nüfusun **6.3 milyon**, oranın ise yüzde **26'lara** yükseldiğini kesinleştirmiştir.

Seçim atmosferi her ne kadar kitleleri içine çekse de egemen sınıflar açısından esas sıkıntı ekonomik krizin sosyal boyutlarıyla birlikte giderek ağırlaşacak faturasıdır. Beklenen sosyal-siyasal patlamaların, aslında kendi beyinlerinde patlayacağını bilincinde olan egemen sınıflar, topyekun ve çok yönlü saldırıların startını çoktan vermişlerdir.

Şimdi bu topyekun saldırıları boşa çıkarmanın ve öfkemizi egemen sınıfların beyininde patlatmanın zamanıdır. Mart ayının yüklü gündemleri ile birlikte Emekçi Kadınlar Gününde yükselcek mücadele bayrağını, 12 ve 16 Mart'lardan Newroz'a doğru gelişecek bir hatta taşıyarak, yalanlarına kanmadığımızı, krizin faturasını ödemeyeceğimizi gösterelim...

Direnen kadınlar....

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işlerinden atılan işçiler mücadelelerine kararlılıkla devam ediyorlar. Başta işçilere "**üç beş çapulcu**" gözüyle bakan patron, hiç ummadığı şekilde uluslararası boyuta ulaşan bir muhalefeti karşısında görünce o "**üç beş çapulcu**" dediği kesim gözünde bir anda büyüyüverdi.

DESA Türkiye'de eşine az rastlanır bir şekilde, etkisini ülke sınırları dışına taşıyabilen bir direnişe sahne oluyor şu günlerde. Öyle ki, Mart ayının ilk haftasından başlayarak uluslararası eylem günleri düzenlenecek. İspanya, Fransa, İtalya ve İngiltere'de peşi sıra eylemler düzenlenecek. Gerek ulusal gerekse uluslararası boyutta oldukça etki yaratan DESA direnişine şöyle bir baktığımızda mücadelelerinde kararlı ve militanca duran ve sayıları topu topu 45 işçiyi görürüz. O halde bu direnişi farklı kılan yanlar olmalı. Bu etkiyi anlamak açısından DESA direnişçilerinin kimlerden oluştuğuna bakmak gerekiyor. **Sayfa 12**

Krizin faturasının ödetilmeye çalışıldığı işçi ve emekçiler, işten atmalara, ücretsiz izinlere hayır demek ve örgütlenme hakkına sahip çıkmak için direniyor!

Krizin faturası egemenlere!

X Yozlaşmaya karşı tek yumruk

Tuzla, bir emekçi bölgesi olmanın yanı sıra, çeşitli illerden de yoğun göç alan bir bölge. Deri ve Tersane işkollarının ağırlıklı olarak bulunduğu bölgenin giderek artan sorunları şu sıralar, sadece krize bağlı işsizlik ve bunun getirdiği yoksulluğun ve sefaletin derinleşmesi değil. Birçok yoksul bölgede görülen ve özellikle de gençliği hedef alan yozlaşma, Tuzla'nın birçok mahallesinde başlıca sorunlardan biri olmayı sürdürüyor. **Sayfa 2**

X Yüzleşme BOTAŞ kuyularının açılmasıyla başlar

'90'lı yıllarda lambalar kapatıldıktan sonra söylenebilen gerçeklerle yaşayan bölge insanının sesi bugüne kadar Fırat'ın batısına geçemedi. Ancak bugün Ergenekon operasyonu herkesin bildiği gerçekleri direkt faileri tarafından dile getirilir oldu. Ancak kaçırıp işkence tezgâhlarından geçirdikleri, sokak ortasında infaz ettikleri, asit kuyularında kaybettikleri binlerce insanın açık adres vererek açılmasını istediği BOTAŞ kuyuları, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in gündemine henüz girmiş değil! **Sayfa 6**

X Cumartesi anneleri kaldıkları yerden..

13 Mart 1999 tarihinde 200. Haftada ara verilen Cumartesi eylemleri 2000-2001 yıllarında tutsak yakınlarıyla yeniden gündeme gelmişti. Galatasaray Lisesi bu kez de her Cumartesi F tipi hapisanelere, tecride karşı mücadelede "**evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz**" diyen tutsak yakınlarının eylem alanı olmuştu.

Bugün de İHD İstanbul Şubesi'nin yeniden biraraya getirdiği Cumartesi Anneleri ara verdikleri eylemlerine kaldıkları yerden, 201. Haftadan itibaren devam ediyorlar. **Diyarbakır, İstanbul, Ankara, İzmir** gibi illerde sokaklara çıkan kayıp yakınları kayıplarının akibetinin açıklanmasını istiyor. **Sayfa 7**

İşçi-köylü'den

Yalancının mumu yatsıya da kalmadı **Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

Son düzlükte, sonsuz enerjile

Sayfa 3

Emekçinin gündemi

Sınıf çalışması ve demokrasi ilişkisi...

Sayfa 4

Pusula

Pratik duruşumuz sürecin gerçekliğine yanıt olmalıdır

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Kuşatma genişleyerek sürüyor

Sayfa 13

Aydınlı ve Şifalı gençler, yozlaşmaya karşı tek yumruk oldu!

Yoz kültür gençleri köreltiyor, gelişmelerini engelliyor!

Tuzla sınırları içinde bulunan Aydınlı ve Şifa mahallelerinin gençleri, kendilerine yönelik yozlaştırma saldırılarını fark etmekte ve buna karşı tavır almakta gecikmemişler. Bu yönlü çabalar, ilk önce Aydınlı gençler arasında ortaya çıkmış.

İlk etapta birkaç gencin biraraya gelerek başlattığı çalışmalar, önceleri etraftan tepki almış, kendi deyimleri ile. Başarıya ulaşacağına kimse inanmamış. Ama onlar "üzzerimizde oynanan oyunları boşa çıkaralım" şiarına sarılmaya devam etmişler ve çabalarının karşılığını almakta gecikmemişler.

İlk başlarda bir elin parmağını geçmeyen sayılarla yaptıkları toplantılara katılanların sayısı, kısa sürede onlarla ifade edilmeye başlamış. Ve ardından **Tuzla Gençlik Evi'nin** kuruluşuna karar verilmiş. Gençler şimdi boş zamanlarında burada toplanarak, sorunlarını tartışıyor, çözüm yolları arıyor ve önelerine bir dizi faaliyet koymaya çalışıyorlar.

Aydınlı gençlerin, "gençliğimizi körelten, gelişimini engelleyen yoz költürdür" diyerek başlattığı çalışmalar, bir süre sonra Şifa Mahallesi'nin gençlerinde de örnek alınmış ve benzer çabalar burada da gündeme gelmiş.

Her iki mahallenin gençlerinin aynı amaçla hayata geçirilen çabaları, geçtiğimiz günlerde ortak bir etkinlikte eteklemişe büründü.

Şifalı gençler de Aydınlı'daki arkadaşlarının yolundan giderek, onlar da gençleri yoz kültüre karşı örgütlemek üzere bir dernek açmaya karar verince, Tuzla Gençlik Evi'nin organize ettiği bir gece düzenlenmesi gündeme gelmiş. Aydınlı gençler, gecede deneyimlerini paylaşmayı da ihmal etmediler ve geceye gönderdikleri mesajda şöyle dediler: "...Tuzla ilçemizde, gençliğimiz üzerinde oyunlar oynanmaktadır. Bizler biraraya gelerek, buna bir çözüm yolu oluşturmak, birbirimizi aydınlatmak, gençliğimizi, her gün giderek kirlenen çevreden, kötü alışkanlıklardan uzak tutmanın, ancak ve ancak hep birlikte örgütlenerek, ben değil biz diyen bir duruş sergileyerek ve birlikte mücadele ederek mümkün olabileceğini düşündük."

21 Şubat'ta yapılan ve özellikle de gençlerin yoğun bir ilgi gösterdiği ve "Kötü Alışkanlıklara Karşı Tuzla Gençlik Şöleni" adı altında düzenlenen gece, hem örgütlenmenin daha geniş kesimlere duyurulması, hem de açılması düşünülen derneğin maddi-manevi alt yapısını oluşturması gibi hedefleri de kapsayacak içerikte ele alındı. Gece bittikten sonra polislin gençleri kimlik kontrolü vb. biçimlerde tazir

etmesi de, gençlerin örgütlenmesine yönelik tahammülsüzlüğü ortaya koyuyor.

Bunun ötesinde nasıl bir hedefle ele alındığını ve de gençlerin yozlaşma karşı faaliyetlerinin ayrıntılarını ise, çalışmaların Aydınlı ayağında yer alan arkadaşlarımızın, gecede Şifalı gençlerle yaptığı ve başka bölgelerdeki gençlere de örnek olması amacıyla, aşağıda yayınladığımız görüşmeden öğrenebiliriz.

- Şöleni düzenlemekdeki amaçlarınız ve beklentileriniz nelerdir?

- Amacımız tek yumruk olup, sorunlara bireysel değil de topluluk halinde müdahale etmek. Çünkü bugüne kadar bireysel çalışmalarımızla sesimizi duyuramadık ve de böyle devam edersek duyuramayacağımızı, deneyerek de çok iyi anladık ve böyle bir çalışma yürütme gereği hissettik. Bundan çok memnunuz. Aslında şu an Şifa'da tam bir kurum değiliz. Şimdilik bir tiyatro çalışması yürütüyoruz. Şifa'da bağımlılığa yönelik bir yoğunluğun olduğunu zaten görüyorduk ve gittikçe arttığını gördük. Artık müdahale edilmesi gerektiğini düşündük ve müdahale ettik. Daha önce de müdahale etmiştik, ama bireysel çalışmalar sonuç vermedi. Şu an ilk etapta bu tür çalışmalarımıza net bir tavır sergiliyoruz. Ve tam bir sonuca ulaşmasak da, olumlu bir yönde ilerliyoruz.

- Çalışmalarınızda olumlu yönde ilerliyorsunuz dediniz, bir örnek verebilir misiniz?

- Bağımlı arkadaşları zorlayarak bu çalışmalarımıza dahil ettik. Enerjilerini bu yönde harcamaları için ön çalışma yaptık. Şimdi hem arkadaşlarımızın memnun hem de biz bu gençleri kazandığımız için memnunuz. Bu bizim için bir ilk adımdı. Ve biz inanıyoruz ki sadece bu adımı kalmayıp daha büyük adımlar da atacacağız.

- Şöleni kimler düzenliyor?

- Mimar Sinan Mahallesi'ndeki gençlik inisiyatif çalışması sonucu ortaya çıkan bir şölen. Bu dönemdeki yozlaşmaya kirlenmeye karşı ayakta duran, mücadeleye eden gençler düzenledi. Ayrıca bir de Aydınlı ve Konaşlı'daki arkadaşlar da destek sundu.

- Bu şöleni düzenleyenlerin bir ismi var mı?

Tuzla, bir emekçi bölgesi olmanın yanı sıra, çeşitli illerden de yoğun göç alan bir bölge. Deri ve Tersane işkollarının ağırlıklı olarak bulunduğu bölgenin giderek artan sorunları şu sıralar, sadece krize bağlı işsizlik ve bunun getirdiği yoksulluğun ve sefaletin derinleşmesi değil. Bölgedeki birçok mahalle aynı zamanda "Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında, yıkım tehdidi ile karşı karşıya. Ancak buradaki mahallelerin sorunları elbette sadece bunlarla sınırlı değil. Birçok yoksul bölgede görülen ve özellikle de gençliği hedef alan yozlaşma, Tuzla'nın birçok mahallesinde başlıca sorunlardan biri olmayı sürdürüyor.

- Evet, Tuzla Gençlik Evi Derneği...

- Şölenin sonuna Şifa'da dernek kurmayı düşünüyor musunuz?

- Evet. Zaten amacımız kurumsallaşmak, Tuzla Gençlik Evi Derneği'nin bir şubesi açmak. Yani bu gecede sağladığımız gelirle bir dernek açmayı hedefliyoruz.

- Neden dernek kurma gereksinimi duyuyorsunuz?

- Derneği kurarkenki amacımız, önümüzdeki sorunlara karşı birleşik bir duruş sergilemek. Bunun için böyle bir çalışma yapma gereği duyduk ve çoğunluğun gençlerden oluştuğu bir toplantı yaptık. Herkesin bu sorunlara duyarlı kalmak istemediği konuşuldu. Biz kendi geleceğimiz için bu çalışmalara gereksinim duyduk.

meye başladı. Biz bu artışın nedenini en başta da tekelleşmenin artmasında görüyoruz. İşyerlerinin tekelleşmesi, işsizlik, yoksulluk. Artışı tetikleyen en önemli faktörler bunlar.

-Yozlaşmayı kimler taşıyor mahallede?

- Devletin etkisi var. Zaten en büyük sebep devlet. Onların izledikleri politikalar nedeniyle bu haldeyiz.

- Halk bu çalışmalarınıza nasıl tepki veriyor?

- Tabi ki ilk çalışma yürüttüğümüzde olumlu tepkiler aldık diyemeyiz. Çünkü ilk çalışmalarımız bireysel olarak başladı. Ve bireysel olarak bir şeyler yapamayacağımızı anlayınca, bir toplantı sonucu, toplu hareket etmeye karar verdik. Tek olduğumuzda tepkiler

- Mahalle işçilerin-emekçilerin yoğun olduğu bir yer mi? Ayrıca insanları geçimini nasıl sağlıyor ve mahalle en çok nerelerden göç almış?

- % 90'ı işçi. Bir kesim deri işçisi, bir kesim tersane, büyük bir kesimi de işsiz. Yani burası emekçilerin bulunduğu bir mahalle ve bunun için de insanların geçimini emeğini pazarlayarak sağlıyor. En çok göç aldığı yerler ise, Bingöl, Tunceli, Erzincan, Çankırı, Giresun, Kars ve Trabzon.

- Peki mahallede yozlaşma ne zaman başladı, ne zamandır daha da arttı ve bu artış neye bağlıyorsunuz?

- Mahallede yozlaşma hep vardı zaten. Ama son 5-6 yıldır daha da arttı ve bu süreçte kendini fazlasıyla göster-

alıyorlardı, dışlanıyorlardı. Toplantı sonrası aldığımız kararlarla 1 iken 5 olduk ve şimdi 100'ü geçtik. Ve artık tek yumruk olduk. Şimdi herkes olumlu bakıyor ve çalışmalarımıza destekliyorlar.

- Dernekleşme vb. örgütlenmelerle yozlaşmanın önüne geçilebilir mi?

- Biz geçeceğimize inanıyoruz. Ancak tabi ki kökten çözümün yolu devrimdir, zaten bunun başka alternatifi de yoktur.

- Mahallede "Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında bir yıkım sorunu olduğunu da biliyoruz. Hatta geçen yıl yıkıma karşı ciddi bir direniş yaşanmıştı. Yıkımlara karşı nasıl bir önlem ve çözüm düşünüyorsunuz?

- Bir bütün olarak mahalle halkıyla birlikte tek vücut olup karşı duracağız.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Biz bireysel hiçbir çabanın bir sonuca varmadığını gördük. Sorunların karşısında durmak istiyorsak toplu, tek vücut olarak hareket etmek gerektiğini anladık. Diyeceğimiz şey; hep birlikte hareket edersek, bir şeylerin karşısında durabiliriz. Biz bu çalışmalarımıza herkes örneğ olmaktayız ve herkesi dernek çalışmalarımıza bekliyoruz.

(Aydınlı İK okurları)

İşçi-köylü'den

Yalancının mumu yatsıya da kalmadı

Pratik, gerçeklerin açığa çıkmasını sağlar. Yanıltıcı, aldatıcı olan her şey, gerçeğin tokadıyla olduğu gibi ortaya çıkar. Ve pratiğin açığa çıkardığı gerçeklerin gücü karşısında ikiyüzlülüğün, yalanların yön verdiği hiçbir politikanın geleceği olmaz. Diğer bir anlamıyla aldatma ve yalanların ömrü uzun olmaz. Ama tüm bunlar üzerinde inşa edilen politikaların kitleler üzerinde yarattığı olumsuz etkiler de görmezden gelinemez. Bu etkileri zayıflatmak, kitlelerin gerçekleri görmesini sağlamak için sürekli bir devrimci pratiğe, ajitasyon-propaganda faaliyetine ihtiyaç vardır.

AKP'nin son dönemdeki Kürt, Alevi "açılımları", TRT 6 vb. "adımları" yukarıdaki anlayış çerçevesinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Ahmet Türk'ün Grup Toplantısı'nda Kürtçe yaptığı konuşma, sistemin AKP vasıtasıyla uygulamaya koyduğu "Kürtçe üzerindeki yasakların kaldırılması" yalanını herkesin görmesini sağladı ve egemenlerin ikiyüzlülüğünü belgeledi. Kısacası yalancıları, yalanlarıyla baş başa bıraktı. Öyle ya! Bir yanda Kürtçe yayın yapan TRT 6 öte yanda diğer bir TRT kanalında Kürtçe konuştu diye konuşmasının yayınlanması kesilen Ahmet Türk. Bir yanda miting alanlarında bir kelime de olsa Kürtçe konuşan Tayyip, diğer yanda Kürtçe konuşmalardan dolayı mahkemelik olan gazeteciler, politikacılar vb.

Kürt sorununa yaklaşımda bu inkarcı zihniyet daha pervasızca sürdürülmektedir. AKP Kürt illerinde seçim propagandası için Kürtçe afişler asıyor, kendi Kürdünü yaratmak için açtığı TRT 6 kanalında sürekli Kürtçe yayın yapıyor. Burada önemli olan devletin kanalında yapılan resmi yayına rağmen, hala Kürt dili üzerindeki baskıların devam ettirilmesi gerçeğidir. Bu demektir ki; devletin amacı Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskıları kaldırarak bu konuda özgür bir ortamın yaratılması değildir. Tam tersine yapılmak istenen, "tek devlet, tek millet" ırkçı yaklaşımının Kürt dili aracılığıyla yayılmasıdır. Deyim yerindeyse bir taşla iki kuş vurulmaya çalışılıyor. Yani TRT 6'yla "özgürlük" demagojisi altında ırkçı politikalar sürdürülmek isteniyor.

TRT 6'yı tek başına bir seçim yatırımı olarak algılamak da yetersiz bir kavrayıştır. TRT 6 genel olarak Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesini sistem içine endekseleme politikasının bir parçasıdır. Egemen sınıflar dışta Irak Kürtleri ile ilişki geliştirme çabasını sürdürürken, içte de bu ve benzeri "adımlarla" Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı bir kuşatma hareketi geliştirmeye çalışmaktadır. Üniversitelerde Kürt dili ve edebiyatı bölümleri açılması yönündeki çabalar da sürdürülen bu ikiyüzlü politikaların bir parçasıdır. Kısacası yerel seçimler sonrasında AKP hükümeti ne TRT 6'yı kapatacak ne de bazı üniversitelerde açmayı düşündükleri Kürt dili ve edebiyatı bölümlerinin açılmasından vazgeçecektir. Çünkü izlenen bu politikalar hükümetlerin politikasını aşan sistemin genel çıkarları doğrultusunda belirlenen politikadır. Dolayısıyla soruna daha geniş bir pencereden bakılmalıdır.

Hedeflenen bu karşı devrimci politikaların arkasında yatan gerçekleri geniş yayınlarla taşıma konusunda asgari düzeyde görevlerimiz yine getirmelidir. Yerel seçimler vesilesiyle kitlelerin politikaya ilgilerinin daha da arttığı bu dönemde sistem ve burjuva-feodal partilerin ikiyüzlü siyasetlerini teşhir etmek için ortaya çıkan bu fırsatları en aktif şekilde değerlendirme göreviyle yüzyüzeyiz. Bu görevi yalnız devrimci ve yurtsever adayları desteklediğimiz bölgelerde değil, çalışmalarımızın olduğu her alanda yürütülmelidir. Yayınlarımızı, bildirilerimizi en geniş kesimlere iletmeye, yeni güçlerle ilişkiler kurmaya çalışmalıyız. Yani mevcut somut sorun üzerinde uzun vadeli bir çalışmanın planlarını yürütme perspektifiyle hareket etmeliyiz. Propaganda-ajitasyon faaliyetlerimizde hem bölgelerin somut durumunu hem de tüm sorunlar arasındaki ilişkiyi doğru tarzda kurarak yürütmelidir. Egemen sınıfların neden gündem değiştirmeye çalıştıklarını, halkın gerçek gündeminden uzak sorunlar üzerinde daha çok fırtına kopardıklarını anlaşılır bir dille ortaya koymaya çalışmalıyız.

Seçim çalışmalarını sürecinde bazı alanlarda ortak platformlar içinde olmamız, hedeflerimize uygun bir çalışma yürütmemizin önünde engel değildir. Propaganda-ajitasyon faaliyetlerinde serbestlik ilkesine uygun davranmalıyız. Tabi bunu yaparken ortaklığın üzerinde yüklediği zemini zayıflatmayacak tutumlardan uzak durmalıyız. Fakat her halükarda tüm ezilenlerin, tüm emekçilerin yaşadığı sorunların ortaklığı, birlikte mücadele etmeleri gerektiği zorunluluğu üzerinde durmalıyız. Pratik çalışmalarda, tüm güçlerimizi ve yakın çeperimizde duran güçleri harekete geçirme çabası içine girmeliyiz. Mart ayının takvimsel etkinlikleri de dikkate aldığımızda daha aktif, daha militan bir çalışmanın gerekliliği ortadadır. Hepimiz görevlerimize bu sorumluluk bilinci çerçevesinde yaklaşmalıyız.

Çok özel

Bu haberi başka hiçbir yerde okuyamazsınız!

Evet, okuyamazsınız, ama biraz kulağınızı kabartırsanız duyabilirsiniz. Nereden mi? Her Cumartesi, **İstiklal Caddesi**nde meşaleli yürüyüşler düzenleyen grevci gazetecilerden.

Yolunuz düşerse, **Sefaköy'deki, Bal mumcu'daki, ATV-Sabah binası** önündeki basın emekçilerinden de duyabilirsiniz...

Bu haberi "okunamaz" kılanlara gelelim. 2007 yılında **Türkiye Gazeteciler Sendikası**nda örgütlenerek, hak arama mücadelesine giren, **Turkuaz Dergi Grubu**nda çalışan basın emekçisi dostlarımız anlatıyor.

Medya patronları kendilerine Centilmen

Doğan, Çalık, Ciner vb. medyanın tekeli patronları arasında imzalanan bir "centilmenlik" anlaşması olduğunu anlatıyor, ATV-Sabah grevindeki dostlarımız. Grevdeki Foto Muhabiri **Arzu Gündüz**: "Bütün medya patronlarının kendi aralarında yapmış oldukları bir 'centilmenlik' anlaşması var. Bu anlaşmaya göre, medya patronlarının herhangi birisinin iş yerinden, özellikle sendikal nedenlerden ötürü işten atılan bir işçiyi, diğer medya patronu kesinlikle işe almayacak. Biz **Çalık Grubu**nda çalışırken işten atıldık, **Doğan Medya**'da çalışmıyoruz, çünkü bu durum büyük patronların 'centilmenliklerine' ters düşüyor." Dolayısıyla da bu grevin haberini yayınlamalarını beklemek de anlamsız olur.

"Çalık Grubu kanunsuzluk yapıyor"

Gündüz, sohbetimiz esnasında, grev sürelerini başından itibaren aktarıyor. ATV ve Sabah'a TMSF el koymadan önce, kâğıt üzerinde çok fazla şirketin olduğunu ve bunun da örgütlenmeyi engellediğini söylüyor. "Yanınızda ki masada oturan arkadaşınız başka bir şir-

kette çalışıyor, aslında aynı işyerindesiniz" şeklinde anlatıyor durumu.

Bu çok parçalı şirketler grubu TMSF'nin el koymasıyla birlikte, grevçilerin de dediği gibi, bir durgunluk sürecine giriyor. Bu fırsattan yararlanan basın emekçileri, ATV ve Sabah'ta örgütleniyorlar. İlk olarak ATV salt çoğunluğu sağlıyor ve yetkiyi alıyor. Sonrasında Çalık Grubu'na satılmasıyla birlikte, Çalık, **Turkuaz Dergi** Grubu'nu tek şirket çatısı altında top-

luyor. TGS'nin ATV ve Sabah'ta TİS (Toplu İş Sözleşmesi) yetkisi olduğu için, kanunlara göre otomatikman, tek şirket çatısında toplanan, **Turkuaz Dergi Grubu**'nun tamamında yetki sahibi olması gerekli. Ancak, Çalık Grubu bu duruma itiraz ederek, "sadece ATV'yi kapsar" iddiasıyla mahkemeye başvuruyor. **Gündüz**'ün anlatımlarına göre, Çalışma Bakanlığı bir yandan oylarken, diğer yandan da Çalık Grubu tarafından, "sayıları yetersiz" şeklinde itirazlarla dava açarak, süreç uzatılıyor. Alish olduğu patrone oyunlari çerçevesinde başlayan TİS görüşmeleri, bir süre sonra tıkanıyor. Bir taraftan sendika ile pazarlık yapan Çalık, diğer yandan çalışanlara, "centilmenlik" baskılarını sürdürerek, sendikadan istifa etmeye zorluyor. Patronun sözcülerinden **Ahmet Tezcan**, yapılan son görüşmelerde, "grev kararını tek tarafı olarak kaldırırsın, ondan sonrasına bakarız" dedikten sonra, bir daha görüşme olmuyor. Tabii sendika bu durumu kabul etmiyor, çünkü tek tarafı grev kararını kaldırmak demek, sendikadan yetkisinin düşmesi anlamına geliyor.

Ne kadar yanlış haber, o kadar eklemek!

Gündüz, gazetecilerin haberlerini bahsedildiği gibi özgür bir şekilde yapamadıklarını, istenmeyen bir haber yapıldığında geri çekildiği-

ni aktarıyor. Gündüz, "Patronun istemediği bir haber yaparsanız sizi işten atabilir. Basın özgürlüğü diye bir şey yok" sözleriyle yaşadıklarını dile getiriyor.

"Amacımız TİS imzalamak"

Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı **Ercan Özipekçi** ile görüşerek, genel durumu ilişkin bilgi aldı. Özipekçi, Çalışma Bakanlığı'na başvurduklarında TMSF'nin itirazları olduğunu, açılan davaları kazandıklarını ve yetkiyi aldıklarını anlatıyor.

17 Aralık 2008 tarihinde alınan grev kararını uygulamak için, 60 günlük yasal sürenin tamamını kullandıklarını, sorunu masa başında çözmek için çaba harcadıklarını ifade ediyor. 13 Şubat günü fiili olarak greve çıktıklarını belirten Özipekçi, "Sendikaya üye olmayanlardan bile istifalar geldi" şeklinde baskıların boyutuna dikkat çekiyor.

Greve çıkan işçilerin işten atılmasının anayasayı ihlal etmek olduğunu vurgulayan Özipekçi, bu kanunsuzluğa karşın dava açtıklarını ifade etti.

Özipekçi, 10 kişinin greve çıkmasının patronun bir "rahatlama" yarattığını, ancak gelişen destekler ile birlikte yanıldıklarını fark ederek rahatsız olmaya başladıklarını anlatıyor.

Sefaköy İşyeri Temsilcisi Uğur Güç, Sinema Dergisi'nde Görsel Yönetmen olarak çalışıyor ve 18 yıldır gazetecilik yapıyor.

Örgütlenme düşüncesinin, yaşanan mesleki "erozyon" ile doğduğunu belirten Güç, "Hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu örgütlenmekten geçer. Örgütlü olduğumuz zaman tek başımıza başaramayacağımız şeyleri başarabiliriz." (İstanbul)

Grev ATV'de (gizlenir)

21 Şubat Cumartesi günü grev önlükleri, dövizleri ve meşalelerle Tramvay Durağı'nda toplanan basın emekçileri, alkış ve ıslıklar eşliğinde sloganlar atarak yürüyüşe geçti. **Galatasaray Lisesi** önüne meşalelerle yürüyen gazetecilere, İstiklal Caddesi boyunca halk da alkışlarla destek verdi. Lise önünde yapılan açılışta TGS İşyeri Temsilcisi **Uğur Güç** okudu. Güç iki yıl önce anayasal haklarını kullanarak sendikalaştıklarını, çoğunluğu sağladıklarını ve Turkuaz'da toplu sözleşme yetkisi aldıklarını, ancak patronun işçileri sendikadan istifa ettirmek için birçok yola başvurduğunu, bunun karşısında greve çıkmaya karar verdiklerini dile getirdi.

Yürüyüş boyunca "**Bu haberi başka hiçbir yerde okuyamazsınız**" şeklinde konuşmalar ve ajitasyonlar eşliğinde "**Grev Gazetesi**" dağıtıldı. (İstanbul)

Basın emekçileri yalnız değildir!

25 Şubat Çarşamba günü, gazetemiz **İşçi-köylü'nün** de aralarında bulunduğu, devrimci ve sosyalist basın emekçileri olarak, ATV ve Sabah Gazetesi'nin Bal mumcu'da bulunan binası önünde, grevlerini sürdüren TGS (Türkiye Gazeteciler Sendikası) üyelerine, dayanışma ziyareti gerçekleştirdik.

Gazetemiz **İşçi-köylü, Atılım, Devrimci Demokrasi, Yürüyüş, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, Odak, Proleter Devrimci Duruş ve Sosyalist Barikat** emekçilerinin yer aldığı ziyarette "**Atv-Sabah'ta grev var, basın emekçileri yalnız değildir**" yazılı pankart açıldı. Devrimci basın emekçileri adına bir konuşma yapan **Erdal Bektaş**, yaşanan ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığını, işçilerin grevlerinin medya tekelleri tarafından sansürlendiğini, devrimci basın olarak işçilerin emekçilerin sesi olmaya devam edeceğimizi dile getirdi.

(İşçi-köylü çalışanları)

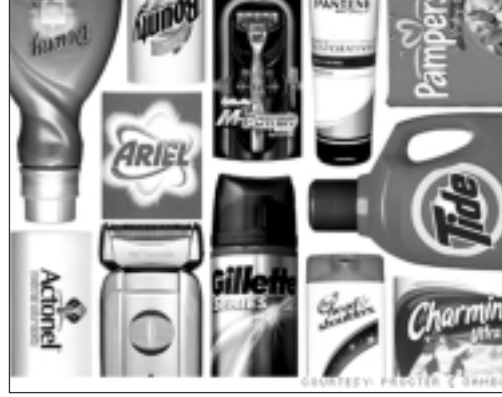

Procter&Gamble işçileri greve gitti

Gebze Organize Sanayi içinde faaliyet gösteren **Procter&Gamble Tüketim Malları AŞ**'de, Eylül 2008'den bu yana süren TİS görüşmeleri tıkanınca, sendika grev kararı astı. Böylece DİSK'e bağlı TUMKA'nın (Türkiye Tüm Kağıt Selüloz Sanayi İşçileri Sendikası) örgütlü olduğu işyerinde çalışan işçiler, **19 Şubat** itibarıyla greve çıktılar.

Grevdeki işçiler, görüşmelerin, patronun ilk altı ay için % 0, ikinci altı ay için % 2 zam teklifi üzerine tıkanıp ve patronun şu süreçte tüm patronların yaptığı gibi, kriz bahanesine sarıldığını söylüyorlar.

Grevdeki işçilere sendikalardan ve çeşitli işyerlerinden destek yağmakta gecikmedi. Grevdeki işçileri yalnız bırak-

mama adına yapılan destek ziyaretlerinden biri de, grevin 8. günü olan **26 Şubat**'ta gerçekleşti. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin yanı sıra, Lastik-İş, Genel-İş, Nakliyat-İş ve Eğitim-Sen üye ve yöneticileri tarafından gerçekleştirilen ziyarette, grevdeki işçilere dönük konuşmalar yapılarak, krize değinildi.

Brisa ve Pireli üretime ara verdi

Diğer taraftan, patronların kriz bahaneli uygulamalarına her gün yenileri ekleniyor. Kocaeli Alıkağa beldesinde kurulu bulunan **Risa ve Pireli fabrikaları** da kriz bahanesine sığınarak, buralarda örgütlü olan Lastik-İş Sendikası'nın da onayıyla, üretimi durdurma kararı aldı ve toplam 2 bin 200 işçiyi bir hafta izne çıkardı. (Kartal)

Açlık grevindeki işçilere saldırı

İzmir Büyükşehir Belediyesi, kadrolu iş talebiyle 2 aya yakın süredir Belediye binası önünde açlık grevinde olan Vira-Kürşat taşeron işçilerinin taleplerine gözlerini kapatmaya, kulaklarını tıkamaya devam ediyor. **7 Ocak 2009**'da işçiler sözleşmelerinin yenilenmesi ve kadrolu çalışma talepleriyle dönüşümlü açlık grevine başlamış ve çeşitli eylem ve etkinlikler ile de taleplerini sürekli yinlemişlerdi.

İşçilerin bu direnişi görmezden gelin-

meye devam ediyor, ancak soğuktan ve yağmurdan korunmak için üstlerine verdikleri naylon çadır ve diğer eşyaları hala birilerinin gözlerinden kaçmıyor. Geçtiğimiz günlerde Belediye'nin "görüntü ve çevre kirliliği yaratılıyor" şikayeti ile işçilerin naylon çadırına ve eşyalarına el konulmuş, ardından da direnişi bitirmeleri söylenmişti. Yaşanan bu müdahalenin bir benzeri de **24 Şubat 2009** akşamı 21.00 civarında tekrarlandı.

Aynı gerekçe ile gelen polis işçilerin soğuktan korunmak için kullandıkları naylon çadıra ve diğer eşyalarına el koydu ve fiili güç kullanarak işçileri gözaltına almak istedi. Vira-Kürşat taşeron işçileri yaşanan bu saldırıyı **25 Şubat** günü Belediye önünde yaptıkları bir basın açıklaması ile protesto etti. İşçiler adına basın açıklaması okuyan **Özkan Kılıç**, tüm baskılara rağmen mücadelelerinde sonuna kadar kararlı olduklarını duyurdu. (İzmir)

İncirlik'te askerlere kıyak, işçilere kıyım!

Adana İncirlik Hava Üssü'ndeki villa inşaatlarında çalışan işçiler maaşlarını istiyor. **25 Şubat** günü Adana İŞKUR önünde biraraya gelen işçiler "**Ücret haktır gasp edilmez**" yazılı pankart açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçiler, ABD'li **Tusek** şirketine çalışan taşeron Makyal-Erka isimli firmadan 4 aydır maaşlarını alamadıklarını, Ocak ayında ücretsiz izne çıkarıldıklarını dile getirerek taşeron firmaların suçu birbirlerine attıklarını söylediler.

Basın açıklamasının ardından 5 km yürüyerek Makyal-Erka firmasının önüne gelindi. Basın açıklaması yapmak isteyen işçileri şirketin güvenlik çalışanları engellemek istedi ancak işçiler buna rağmen eylemi gerçekleştirdi. İşçilerin avukatı İsmail Hakkı Atav firma yetkilileriyle görüştü. Yapılan açıklamada işçilerin haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtti. (H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

Sınıf çalışması ve demokrasi ilişkisi...

Demokrasi sorununu kavramada, ülkemizde demokrasi mücadelesinin ve demokratik kitle örgütlerinin önemi konusunda çeşitli yanlışlarla karşılaşıyoruz. Özellikle işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde yürütülen çalışmaların, başka bir deyişle sınıf çalışmasının demokrasi mücadelesiyle ilişkisinde birbiriyle gelişmiş görümler taşıyor.

Ülkemiz siyasi yönetiminin faşist karakteri hemen hepimizce biliniyor. Ülkemizde faşizmi yaratan ve besleyen unsurların başında; emperyalizme bağlı güçsüz ve geri bir ekonomik yapının varlığı ile başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilen ulus ve ulusal topluluklar üzerindeki inkarcı siyasetiyle Türk ege-

men sınıflarının sözvenizmi bulunur. Bu temel gerçeklerde ciddi değişimler olmadıkça ülkede demokrasinin varlığından söz edilemeyeceği açıktır. Onun kadar açık diğer bir nokta da ülkemizde gerçek anlamda bir demokrasinin gelişiminin Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden bağımsız olamayacağıdır. Özlüce söyleyebiliriz ki; ülkemizde demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Dolayısıyla en ufak bir demokratik kazanımdan bir bütün demokrasi mücadelesine dek her türlü mücadeleyle devrim perspektifinden bakmak ve gerekli önemi vermek sınıf siyasetinin vazgeçilmez bir gereğidir.

Konunun teorik kısmı bu kadar net-

ken pratik faaliyetimizde aynı netlikte hareket ettiğimizi söyleyemeyiz. İşçi ve emekçiler içerisindeki çalışmamızı, onların hak ve talep mücadelesini devrim mücadelesiyle bağlantılı düşündüğümüzü ifade etmek de bu noktada sol ve kesitirmeci yaklaşımlara sahibiz. Demokratik hak ve kazanımları artırırken, her türlü (sınıfsal, ulusal, dinsel, cinsel...) baskı karşısında ülkede bir bütün demokrasiyi geliştirme konusunda yeterince duyarlı ve aktif değiliz. Durum böyle olunca, demokrasi sorununu devrim sorunu olarak kavramada da tutarlılıklar taşıdığımız anlaşılır. Bu kavrayışta eğer demokratik hak mücadelesini pratikte küçümseme sonucunu doğuruyorsa teorimizle pratiklerimiz arasındaki çelişki açıktır. Oysa bizim şu an özellikle kavramamız gereken şey; her türlü demokratik mücadele ve kazanımların devrim hizmet edeceği, onu geliştireceği gerçe-

ğidir. Lenin'in sözleriyle ifade edecek olursak; "...demokrasi yalnızca sınıf savaşımını daha doğrudan, daha geniş, daha açık, daha belirgin hale getirir. Gerek duyduğumuz şey de budur. (...) Yönetim sistemi daha demokratik hale geldikçe işçiler, musibet kaynağının, hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha iyi anlayacaklardır..."

İşçi ve emekçiler içerisindeki faaliyetimize ilişkin "sınıf çalışması" yürütmek ile "demokratik çalışma" yürütme/devrimci çalışmayı talide bırakan, hatta küçümseyen yaklaşımlar göze çarpıyor. Bu durum tam da ülkemizdeki komünist ve devrimcilerin temel zafiyetlerinden birine işaret etmektedir. Demokratik alanların önemsenmeyerek küçük bur-

juva reformistlere bırakılması, kitleselleşme konusunda yaşadığımız sorunların da önemli bir açıklaması niteliğindedir. Daha kötü olan ise bu olumsuz gerçekliğin "doğru" kabul edilmesi, "sınıf çizgisinin" bir gereği sanılmasıdır.

İşçilerin politik eğitiminde sadece uğradıkları ekonomik baskılara dayalı bir ajitasyon ve propagandanın onlara sınıf bilinci taşımaya yetmeyeceğini biliyoruz. **Ülkedeki her türlü baskı ve eşitsizliğin teşhirinin yapılarak işçi sınıfının tutarlı ve kararlı bir mücadelesine ruhuyla eğitilmesi, burjuvaziye karşı savaşımında sınıfa gerekli olan temel bir niteliktir.** Özellikle de bizimki gibi ülkelerde bu çok daha geçerlidir. Demokrasi bilinci gelişmemiş, kendi sınıf sorunlarını da dâhil toplumsal sorunlara bütünlüklü bakan, bir işçi sınıfının ekonomimizin, reformizmin ve sözvenizmin etkisinden

kurtulabilmesi mümkün değildir. Bu nedenle işçi ve emekçilere demokrasi bilincinin yerleştirilmesi kadar onların demokratik mücadeleler ve çalışmalar içerisinde eğitilmesi mücadelemiz için stratejik bir öneme sahiptir.

İşçi sınıfı teorisinde açıkta ki demokrasi; eşitlik anlamına gelir. Biz bunu nihai olarak sınıfların ortadan kaldırılması olarak anlar ve şiar ediniriz. Bu anlamda demokrasi ya da eşitlik şiarının çalışmalarımız açısından önemi tartışılmazdır. Diğer yandan biz, demokrasi biçimsel bir eşitlik anlamına geldiğini de biliriz. En gelişkin demokraside dahi sınıfların henüz ortadan kalmadığı, tam ve gerçek bir eşitliğe ulaşamadığı doğrudur. Fakat unutulmamalıdır ki; özünde biçimsel bir eşitlik anlamına gelen demokrasi hayata geçtiğinde de ki, ancak o zaman gerçek eşitliğin de yolu açılmış olacaktır.

Asil Çelik patronu işçilerle oynuyor!

Bursa Orhangazi ilçesinde kurulu olan Asil Çelik Sanayi Tic. A.Ş.'de toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sonuçsuz kalmasının ardından **30 Ocak 2009** tarihinden beri grevde olan Asil Çelik işçileri, tüm zorluklara karşın mücadelesini sürdürüyor. Ancak Asil Çelik patronu da boş durmuyor. Kriz sürecini kendi lehine çevirmek için 24 Şubat günü sendikayı görüşmeye çağırarak, sıfır zam teklifini yineledi.

Birleşik Metal-İş Sendikası, Asil Çelik işçilerinin aileleri ve Orhangazi halkından yüzlerce kişi ile birlikte 24 Şubat günü Orhangazi Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak, patronun oyunlarını ve uzlaşmaz tutumunu protesto etti. Kitle adına Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**'ın yaptığı açıklamada "Biz zaten yoksuluz, bizim yoksulluğumuz kimse kullanmaya kalkmasın" dedi. İşçiler sloganlar atarak halaylarla eylemde yerini aldı.

Eylemin ardından grevdeki işçilerin grevle

ilgili düşüncelerini gazetemizle paylaşmak istedik:

- **Sizi greve getiren süreçle ilgili düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?**

Hüseyin Gül: Biz bu greve toplu sözleşmede patronun uyumsuzluk tutumu ve sıfır zam dayatmasından dolayı gittik. 8 yıl önce Asil Çelik kamuya aitti. Özelleştirildikten sonra dördüncü toplu sözleşme süreci yaşıyoruz. İlk toplu sözleşmede sıfır zamma imza attık, ikinci toplu sözleşmede greve gittik. Üçüncü toplu sözleşmede yine grev aşamasından döndük. Dördüncü toplu sözleşmede yine patronun uzlaşmaz tutumundan dolayı grevdeyiz. Patronu masaya çağırdığımızda gelmiyor, geldiğinde sıfır zamları getiriyor. Yani bizimle dalga geçiyor. Patronun bu tutumu biz işçilerin birlikteliğini olumlu yönde etkiliyor. Çünkü patronun art niyeti olduğunu görüyoruz. Ekonomik krizin had safhada olduğu bir dönemden geçiyoruz. Ama bu zor dönem söz konusu olsa bile hakkımızı almak için sonuna kadar

grevde kararlıyız.

- **Çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?**

- Ben 15 senedir burada çalışıyorum. 8 sene önce, özelleşmeden önce üretim 180 bin tona çıktı. 1800 derece ateşin içinde çeliğe şekil veriyoruz, artı işçilik maliyeti % 10'dan % 6'ya düştü. Sürekli var olan haklarımızı da elimizden almaya çalışıyorlar. Bu grev de zaten bize dayatılan bu kölece çalışma koşullarından dolayı ortaya çıktı.

Ahmet Güllü: Arkadaşın anlattığı gibi bu şu an mağduruz. Patronun baskısı tutumundan ve verilen sözlerin yerine getirilmemesinden dolayı mağduruz. Özelleşip güzelleşeceğiz diye bu hallede düştük. Rekor düzeyindeki üretim yapan bir yerde, bir de bir kriz bahanesi ile kesildi. Bu arada ücretler de zamanında ödenmeyeceği başladı. Taşeronlarda çalışan arkadaşlar işten atıldı. Onlar da mağdur edildiler. Biz hükümete derdimizi nasıl, ne şekilde iletebiliriz? Zaten adamlar işçi sınıfını

yok sayıyorlar. 8 sene hükümetler işçi lehine bir yasa çıkaramadılar, hep sermayeye yönelik yasalar çıkarıyorlar. Tuzla'da yaşanan olaylar ortada. İnsana saygı yok, emeğe saygı yok. Yine sıfır zam dayatmaya çalışıyorlar.

Yalçın Sevimli:

Ben de 22 yıldır Asil Çelik'te çalışıyorum. Fabrika özelleştirildikten sonra süreç bizim aleyhimize hızla gelişti. Burada çalışan işçinin patron için hiç önemi yok. Bu nedenle birinci suçlu devlet, ikinci suçlu da patrondur. Biz işçiler olarak bu fabrika devlet elindeyken de çok fazla bir şey istemedik. Fabrikayı alan kişiden de çok fazla bir şey istemedik. Biz sadece insanca yaşayabilecek bir ücret talep ettik. Onun için insanca haklarımızı alana kadar direneceğiz. Yoksa insanlığımızı yitireceğiz. (Bursa)

Asil Çelik işçileri tüm sıkıntılara rağmen direnişlerine devam edeceklerini belirterek "zaten onların gözünde işçi sınıfının bir önemi yok" diyorlar.

"Bak postacı yürüyor!"

Haber-Sen Genel Merkezi 25-27 Şubat'ta PTT emekçilerinin sorunlarını kamuoyuyla paylaşmak ve kendilerine yönelik saldırılara protesto etmek amacıyla "**Bak Postacı Yürüyor**" şiarıyla iki koldan Ankara'ya yürüdü.

25 Şubat'ta İstanbul'da başlayan yürüyüş Gebze, Kocaeli'den sonra 26 Şubat günü Bursa'ya ulaştı. Genç Osman PTT önünde karşılanan yürüyüş kolu Bursa'nın merkezi caddelerinde bildiri dağıttı. Saat 12.00'de Timartaşpaşa otobüs duraklarında toplanan PTT emekçileri, Heykel PTT önüne kadar alkış ve sloganlarla yürüdü. Burada KESK MYK üyesi **Akman Şimşek** ve Haber-Sen Bursa Şube Başkanı **Orhan Çakır** birer konuşma yaparak AKP hükümetinin saldırı politikalarını eleştirdi. Yürüyüş kolu açıklamanın ardından Eskişehir'e hareket etti.

Birçok bölgede yürüyüşler ve basın açıklamaları ile sorunlarına dikkat çeken posta emekçileri son olarak Abdi İpecki Parkı'nda bir araya gelerek "**Bak postacı geliyor hesap soruyor**", "Köle değil postacıyız", "**PTT halkındır satılmaz**" sloganlarını hep birlikte haykırdılar.

"Kefalet sandığındaki paralarımız geri ödensin", "**Angarya kaldırılmaya son**" yazılı dövizler taşıyan PTT emekçileri sorunlarının çözülmesini isteyerek PTT Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler.

Burada bir konuşma yapan Haber-Sen genel başkanı **Ali Yılbaşı**, postacıların yıllık ve bayram izinlerini kullanmadığını, özelleştirmelerle çalışma koşullarının ağırlaştığını dile getirdi.

PTT emekçileri daha sonra son uyarı mektuplarını gönderdi. (H. Merkezi)

Grev, direniş, işgal!

22 Şubat Pazar günü Gazi Mahallesi Partizan olarak dünyanın birçok ülkesini sarıp sarmalayan yaşadığımız coğrafyada da kendisini yakıcı bir şekilde hissettiren ekonomik krize yönelik Fevziye Paşa Caddesi Dört Yol'da bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

"**Direnış! Grev! İşgal! Sınıf kinimiz büyüyor**" yazılı Partizan imzalı pankartımızı açarak gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında; krizin egemenler tarafından yaratıldığı ve faturasının zorla emekçi halka mal edilmeye çalışıldığı ifade edilerek, halkın kendi öz so-

Sinter direnişleriyle uluslararası dayanışma

22 Aralık 2008'den bu yana grevde olan Sinter işçilerine verilen destek her geçen gün büyüyor. Hukuksal mücadelesini de sürdüren ve açıkları davalarından birinin duruşması geçtiğimiz günlerde görülen Sinter işçilerine verilen bu yoğun destek, sadece ülke sınırlarını değil, uluslararası alanı da kapsamış bulunuyor.

İşçilere uluslararası destek veren sendikaların biri de **Alman Metal İşçileri Sendikası (IGM)** oldu.

26 Şubat günü Sinter işçilerini ziyaret eden IGM üyeleri, burada yaptıkları konuşmalarda, enternasyonal dayanışmanın güçlendirilmesi çağrısı yaptılar.

Ziyaret sırasında bir konuşma yaparak,

küresel kriz koşullarında işçiler arasındaki dayanışmanın artık bir zorunluluk haline geldiğini belirten IGM Uluslararası Dayanışma Sözcüsü **Klavus Trignetz**, kendilerinin de dayanışmayı büyütme için yoğun bir çaba içinde olduklarını vurguladı.

Sinter işçilerinin direnişinin başarıya ulaşması için bir takım görüşmeler yaptıklarını da belirten Trignetz, bu görüşmelerin, Sinter Metal'in iş yaptığı fabrikalarla görüşmeler şeklinde sürdüğünü belirtti. Sendikal haklar için verilen mücadelenin aynı şekilde Almanya'da da sürdüğünü söyleyen Trignetz, örneğin **BMW** ve **Daimler Cruze** fabrikalarında hakları gasp edilen işçiler için yoğun bir çalışma içinde olduklarını açıkla-

dı. Birleşik Metal-İş yöneticilerinin de katılarak, konuklara teşekkür niteliğinde konuşmalar yaptığı ziyaret sırasında hep bir ağızdan ve sık sık "**Sinter işçisi yalnız değildir**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" sloganları atıldı. Ziyaret alkışları arasında son buldu. (Kartal)

120 yetmez, daha fazla öldürün

Tersanelerde krizle birlikte yaşanan işçi kıyımlarının yansıması, iş cinayetlerinin de ardi arkası kesilmiyor. Son iki ay içinde peşpeşe gelen iş cinayetlerine, 20 Şubat'ta bir yenisi daha eklendi. Böylece Tuzla Tersaneleri'nde iş cinayetine kurban giden işçi sayısı 120'ye ulaştı. 120. iş cinayetine kurbanı ise **Cemil Akgül** adlı tersane işçisi oldu. Bir kez daha iş güvenliğine dönük tedbirlerin yetersizliği nedeniyle yaşanan bu son iş cinayeti ise, 22 Şubat'ta yapılan bir eylemle protesto edildi. Limter-İş Sendikası'nın örgütlediği eylemde, Cemil Akgül'ün yaşamını yitirdiği **Çiçek Tersanesi** önüne siyah çelenk bırakıldı.

Öğlen saatlerinde gerçekleştirilen eylemde "**120 Yetmez, Daha Fazla Öldürün**" yazılı bir pankart açıldı ve Tersane

önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı, Limter-İş Genel Sekreteri **Kamber Saygılı** yaptı. Tersanelerde işten çıkarılanların en başta da iş güvenliği uzmanları olduğunu da söyleyen Saygılı, açıklamasını "bu olumsuz tabloya 2.5 ay içerisinde 7 arkadaşımızın iş cinayetine kurban gitmesi eklenmedi" diyerek "işçi sayısının azalması ile bir işçinin üzerindeki iş yükü artmış ve işçiler bitkin düşürülmüştür" şeklinde konuştu.

Dok-Gemi İş patronlara destek eylemi yaptı

Tersane patronlarının, patron yanısı durumu nedeniyle tersanelerde örgütlenmesi için yoğun destek verdiği Dok-Gemi İş, bu desteği karşılıksız bırakmadı!

25 Şubat günü tersanelerde sözde kriz

bahaneli bir eylem örgütleyen sarı sendika, eylemde devletten patronlara kriz desteği yapmasını talep etti.

Sedef Tersanesi önünde ve öğlen yemek paydosu saatlerinde yapılan eylem, bu tersanede çalışan işçiler katılırken, eylem tersanenin beyaz baretli, yani patron temsilcisi çalışanlarının da yoğun bir katılım sağladığı gözlemlendi.

Türk-Metal Sendikası ve Yol-İş Sendikası temsilcilerinin de katıldığı eylemde, Türk-İş Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak bir konuşma yaptı.

Eylemde yapılan konuşmalarda iş cinayetlerine neredeyse hiç değinilmeyip, bir-iki kısa vurguyla geçitirilirken, devletin sektöre sahip çıkması gerektiği dile getirildi.

(Kartal)

Saldırıları geri püskürtmek,

örgütlenmekle mümkündür!

Binlerce emekçiyi yakından ilgilendiren Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri, birçok işkolunda başlamış bulunmakta. TİS görüşmelerini sürdüren işkollarından biri kamu sektörüyken, bir diğeri de Deri işkolu. Deri işkolunda süren TİS görüşmeleriyle ilgili Deri İş Genel Başkanı Musa Servi'yle görüştük.

Servi, ilk önce küresel mali krizin gölgesinin, kaçınılmaz olarak TİS görüşmelerine de yansdığı söyledi. Ayrıca işveren cephesinin, uzunca zamandır gerçekleştirdiği hak gasplarının çitasını, bu görüşmelerle birlikte daha da yükseltme eğiliminde olduğunu aktarıyor.

İşverenlerin bu yöneliminin çalışanlar cephesindeki yansımaların ise birçok işkolunda, yeni haklar elde etmekten ziyade, mevcut hakları koruma eğilimi olarak ortaya çıktığını vurguluyor. Ancak kendilerinin bu yönlü bir eğilimden olmadıklarını, yeni haklar elde etme çabalarının TİS görüşmelerinde

de sürdüğünü belirtiyor.

İşverenler derideki TİS süreci daha başlamadan, geçtiğimiz Aralık ayından başlayarak, kriz var, işçiler, ikramiye, sosyal haklar gibi haklarından taviz vermeli yönlü yaklaşımını her vesileyle dile getirmeye başlamış. Bugüne kadar yapılan iki TİS oturumunda da, böyle bir şeyi kabul etmeyeceklerini açıklamışlar. Yaptıkları temsilciler toplantısında ise, durumu temsilcilere açıp, önümüzdeki süreçte grevde dahil, bir dizi eylem hazırlıklı olunması gerektiğini söylemişler.

Servi son olarak, derideki TİS görüşmelerinin sürdüğünü ve nasıl bir sonuç çıkacağını önümüzdeki sürecin göstereceğini söylüyor ve "süreçteki kapsamlı saldırıları geri püskürtbilmenin tek yolu, sadece sendikal alanda değil, sınıf önderlerinin yaşamın her alanında işçi-emekçi yiğitleri örgütleyip, harekete geçirmesiyle mümkündür" diye cevaplıyor. (Kartal)

Resmi tefecilik üreticinin ümüğünü sıkıyor!

Son günlerde TMO (Toprak Mahsulleri Ofisi)'nin üreticiden almış olduğu ürünün ücretini 15 gün içinde ödeyeceğini bildirmesi ve 60 gündür ödememesi ile üretici "iki arada bir derede" kalmıştır. Tüccarlara güvenmeyen köylüler, devlet kurumunu diye güvindikleri TMO'nun ücretlerini vermemesi ile tüccardan farkının olmadığını bu vesile ile öğrendiler. 2008 yılı içinde de aynı pratiği sergileyen TMO, sadece mısır değil, fındık vb. ürünlerini ödemesi için 25 günlük bir süre vermiş ve yine geciktirmiştir. Geciken her ödeme üretici bankanın kredi faizine maruz kalmakta ve alacağının ortalama iki kat borç ile karşı karşıya kalmaktadır. (H. Merkezi)

Devrimci güçlerden mücadele çağrısı

Bir süre önce Ankara'da **Partizan**, Alinteri, **BDSP**, DHF, **ESP**, Odak ve Kaldıraç'tan oluşan devrimci bileşenler, Ankara yerelinde sendika şubelerini, emek ve kitle örgütlerini bir araya getirip krizin işçi ve emekçiler üzerindeki etkisine; işten atmalara, yoksullaştırmaya, zamlara ve emperyalist yasalarla karşı birleşik güçlü bir mücadele örnek için çalışmalarına başlamıştı. Bu çalışmalar dâhilinde çeşitli sendika, platform ve siyasi partilerle görüşen devrimci yapılar gerçekleştirdikleri bir basın açıklamasıyla konuya ilişkin görüşlerini deklarasyon şeklinde kamuoyuna açıklamıştı. Bu kapsamda süreci tartışmaya açmak ve güçlendirmek amacıyla **18 Şubat** günü "**Kriz ve mücadele**" konulu bir panel gerçekleştirildi. Panel öncesinde bileşenler adına yapılan konuşmada süreçten kısaca bahsedilip asıl mücadelenin krizdeki düzene karşı verilmesi gerektiği vurgulandı.

Ekin Sanat Merkezi'nde gerçekleştirilen panele konuşmacı olarak Gazi Üniversitesi Öğretim Görevlisi **Yüksel Akkaya**, Tez Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** ve SES üyesi **Yusuf Özden** katıldı.

İlk konuşmayı yapan **Yüksel Akkaya**, kapitalizmin tarihsel gelişiminden, girdiği süreçlerden, kriz ve bunalmırlardan bahsetti. "Kırsal nüfus yoğun olduğu Türkiye'de köylüler krizden en fazla etkilenecek kesimlerdir" diyen Akkaya, tam da bu süreçte kır yoksullarının örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

Daha sonra sözü alan SES üyesi **Yusuf Özden**, genel olarak sendikal çalışmadan bahsetti. Özden sendikaların süreci karşılayabilecek durumda olmadığını ve işçilerin gerisinde kaldığını söyledi, yapılan iş bırakma, işgal ve direniş eylemlerinde sendikaların eylemi örgütleyicisi değil kısmen destekçisi konumunda kaldığını vurguladı.

Son konuşmacı **Volkan Yaraşır**; işçilerin fabrika işgal ve direnişlerini örnek gösterdi, sınıf mesajını verdiğini devrimcilerin bu mesaja doğru cevap vermesi gerektiğini söyledi. (Ankara)

Yüzleşme BOTAŞ'ın açılmasıyla başlar

'90'lı yıllarda lambalar kapatıldıktan sonra söylenebilen gerçeklerle yaşanan bölge insanının sesi bugüne kadar Fırat'ın batısına geçemedi. Geçmek isteyenlerin de akıbeti suda yitip gitmek oldu. Ancak bugün, TC'nin özellikle bölgeye yönelik planlar çerçevesinde yeniden yapılmaya gitmek zorunda kalmasıyla "eski"yi tasfiye etme çabasının ürünü olan Ergenekon operasyonu herkesin bildiği gerçekleri direkt fail-leri tarafından dile getirilir oldu. Dalgıç dalgıç estirilme operasyon furıyası zaten bilinen eli kanlı katillerden devlet adına "hesap sorma" gibi söy-

lemlerle "demokrasi bilincinin geliştirilmesi" şeklinde kanısattılmaya çalışılırken yüksek sesle söylemek zorunda kalınanlar hala devam eden devlet terörünün bir parçasını sundu. Sunulan kısmı da ulusal/devrimci bilinci gelişen bir halkın yüzyıllardır inkâr ve imha politikalarıyla yok edilmesini çabalarının kanlı bilançosunun tablosu oldu. "Yakalanan", "ele geçirilen" Ergenekon elemanları ne hikmettir ki klasörlere sığmayacak "itiraf"lar da bulunarak pişmanlıklarını dile getiriyor. Kaçırıp işkence tezgâhlarından geçirdikleri, sokak ortasında infaz ettikleri, asit kuyularında

kaybettikleri binlerce insanın açık adres vererek açılmasını istediği BOTAŞ kuyuları, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in gündemine henüz girmiş değil!

Kaybedilen binlerce insanın Şirnak'ta bulunan BOTAŞ asit kuyularının içerisine atıldığını "itiraf" eden JITEM itirafçısı **Abdulkadir Aygan** ve Ergenekon şarlatanı **Tuncay Güney**'in açıklamalarını "yeterli değil" olarak kabul etmesinin "hukuk" mümkün olamayacağını söyleyen Şahin için, akıbeti "bilinmeyen" binlerce insanın varlığı yeterli bir kanıt oluşturmuyor olsa gerek! Öldürülen hukukun olmadığı Kürt illerinde, hukuk "arayışına" giren Şahin'in açıklamaları, devletin Ergenekon adıyla ortaya serilenin, bahsedildiği gibi yüzleşme olmadığını açık bir ispata niteliğindedir. Ergenekon operasyonu devlet kendi kendisinden hesap soramayacağını iyi bilen Kürt halkı ödenilen bedellerin hesabını soracak olanın yalnızca kendisi olacağını bilincine getirdiği sürreci devam ettirmekte kararlı. Yıllar süren acılı bekleyişlerinin son bulması, her kapı çalınışında bekledikleri haberi alamamanın yaşadığı tedirginlikleri, kelimelerle ifade edileme-

yen duygularını paylaşmak için bir mezar isteyen aileler İHD ile birlikte arayışlarını savcılara harekete geçirmekle sürdürdü.

2 Şubat'ta faili meçhul cinayetlerde yaşamını yitirenlerin ilk elden adresi olarak gösterilen Diyarbakır JITEM Grup Komutanlığı'nın İçkale'deki eski binasına giderek buradaki hücreleri inceleyen aileler, hücre bölümlerinde yapılan işkencelerin izlerini basına gösterdi. Duvarda sallanan ve "askı" olarak adlandırılan işkence aletlerinin hâlâ durduğu Diyarbakır JITEM Grup Komutanlığı'nın çevresi yeniden düzenlese de, o dönemin izleri silinmiyor.

18 Şubat'ta Silopi Cumhuriyet Başsavcılığı BOTAŞ Karadeniz Elektrik Rafinerisi'nde inceleme başlatıldı. İncelemeye alınmayan kayıp kadınları ve DTP Silopi İlçe Başkanı Süleyman Şavluk ise rafineri önünde incelemelerin sonlanmasını bekledi.

Gözaltına alındıktan sonra katledilen yüzlerce kişinin BOTAŞ'ta asit kuyularına atıldığı iddialarına karşı kuyuların bir an önce açılmasını ve sorumluların yargılanmasını isteyen kayıp yakınları ise **23 Şubat 2009** tarihinde Silopi'deki BOTAŞ kuyularının önüne giderek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. İHD MYK üyeleri ile İHD bölge temsilcileri, kuyuların açılması için ilk olarak Silopi Cumhuriyet Başsavcılığı ile görüşmek istedi. Görüşme talebini önce reddeden Cumhuriyet Başsavcısı, daha sonra toplantısı olduğunu ve kendisi ile görüşülmesi için önceden bir dilekçenin yazılması gerektiğini söyleyerek görüşmeyi yapmadı. Başsavcı ile görüşmeyen İHD'liler BO-

TAŞ önünde basın açıklaması yaptı. "**Ölüm kuyuları açılmalı**", "**Ölü-**rimizin kemikleriyle yüzleşeceğiz-niz", "**Ergenekon'un anası Tansu Çiller babası kim?**", "Kayıp tarihin

delikanlı yoldaşları" pankartları açılarak, kayıpların fotoğrafları taşındığı açıklamaların ardından BOTAŞ kapısı önünde 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

18 yılda 4 bin kişi "yok" oldu

TİHV'in raporuna göre, 1991 yılından 2008 yılına kadar Türkiye'de yaşanan faili meçhul cinayetler 4 bin 122 kişiye ulaştı. TİHV'in düzenli tuttuğu ve bir bölümü geçen Ergenekon operasyonu başladığı zaman "çalınan" rapora göre, 1993 yılı, 696 kişi ile en fazla faili meçhul cinayetlerin yaşandığı yıl olurken, TİHV'in kayıtlarını tutmaya başladığı 1990 yılı ise, 23 kişi ile faili meçhul cinayetlerin en az yaşandığı yıl oldu. Ancak bu sayı bir sonraki yıl 5 katına çıkarak, 1991'de 150 kişi'ye ulaştı. Çatışmaların gittikçe arttığı 1992 yılında, yine faili meçhul cinayetler bir önceki yılı 5 katlayarak, 663 kişiye ulaştı. Faili meçhul cinayetlerin doğurduğu dönem ise 1993 yılında oldu. Tansu Çiller'in başbakan olduğu 50. hükümet döneminde, Türkiye tarihinin en fazla faili meçhul cinayetinin yaşandığı yıl oldu. Genelkurmay Başkanlığı'nın Orgeneral Doğan Güreş'in de görev başında olduğu dönemde faili meçhul cinayet sayısı 696'ya ulaştı.

1994'te TİHV raporlarına göre, 605 faili meçhul cinayet işlen-

di. Yine bir sonraki yıl, faili meçhul cinayetlerin sayısında nispeten bir azalma yaşandığı ve kayıpların sayısı 299 kişiye geriledi. Ancak bir sonraki yıl yani 1996 bu sayı tekrar 314'e çıktı. Genelkurmay Başkanı İ. Hakkı Karadayı dönemi boyunca faili meçhuller yaşanmaya devam ederken, 1997 yılında 215 kişi ve 1998 yılında 168 kişi, 1999 yılında 170 kişi, 2000 yılında 128 kişi ve 2001 yılında 118 kişi faili meçhul cinayete kurban gitti. Karadayı'dan sonra göreve gelen Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanlığı döneminde ise, 2002 yılında 94 kişi faili meçhul cinayete giderken, 2003 yılında 84 kişi daha öldürüldü. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün görev yaptığı 2004, 2005 ve 2006 yıllarında 248 kişi faili meçhul cinayet sonucu öldürüldü. İsmi Şemdinli olayında gündeme gelen Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt döneminde de ise görev yaptığı iki yıl içinde 152 kişi faili meçhul cinayetlerde hayatını kaybetti. Toplam 4 bin 122 faili meçhul cinayet'in % 90'ı bölgede gerçekleşti.

İHD'den DTP'ye yönelik saldırılara tepki

İHD İzmir Şubesi yöneticileri yaptıkları bir basın toplantısı ile çeşitli illerde DTP'nin seçim bürolarına yönelik saldırılara karşı, yerel yönetim seçimlerinin adil ve demokratik bir ortamda yapılabilmesi için yetkilileri gerekli tedbirleri almaya çağırıldı.

24 Şubat günü İHD İzmir Şubesi'nde konuyla ilgili basın açıklamasını İHD adına şube yöneticilerinden Av. **Canan Uçar** yaptı. Uçar, DTP'nin seçim bürolarına yönelik birçok yerde taşlı, molotofkokteyli saldırılar olduğuna dikkat çekerek, yetkili makamların bu saldırıları münferit ve vatan dışı hissiyatı olarak nitelendirerek hiçbir önlem almadığını söyledi ve DTP'ye yönelik sivil gibi görünen ve resmi olarak yürütülen tüm bu saldırıların hükümetten güç almaksızın yapılamayacağını belirtti.

Basın toplantısının ardından söz alan İzmir Birlikte Başaracağız Platformu Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Av. **Arif Ali Cangı** da, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in "**hükümetle ters düşen projeleri için desteği Ankara'dan alamaz**" sözünü hatırlatarak, DTP üzerindeki baskıların Şahin tarafından itiraf edildiğini belirtti. (İzmir)

Amed'de Cumartesi eylemleri

10 yıl aradan sonra İHD'nin çağrısıyla başlayan Cumartesi Eylemleri'nin 5.si Koşuyolu Parkı Yaşam Anıtı önünde gerçekleştirildi. "**Failler ve silahlar bulundu, kayıplar nerede!**" kampanyası çerçevesinde yapılan basın açıklamasında bir kayıp ailesi, yakınlarının kaybediliş sürecini anlattı. İHD şube yöneticileri, Barış Anneleri İnişiyatı ve kayıp ailelerinin katıldığı açıklama 10 dakikalık oturma eyleminin ardından "**Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun**", "**Şehit namirin**" sloganlarıyla sonlandı.

Açıklamanın ardından Diyarbakır İHD Şube Başkanı **Muharrem Erbey**, İHD öncülüğünde gelişen Cumartesi Eylemleri süreci ve bu konu özgülünde başka çalışmalarının olup olmayacağıyla ilgili sorularımıza yönelik şunları söyledi;

"'90'lı yıllarda JITEM'in bölgedeki cinayetleri, Bolu Komando Tugay'ının kırsal alanda değişik bölgelerde insanları kurşuna dizip daha sonra yakmak suretiyle öldürmesi vb. olaylar zaten bizim gündemimizdeydi. O yıllarda burada çoğunluğu JITEM olmak üzere hizbi-kontra veya diğer karanlık güçlerce öldürülen sendika yöneticileri, sivil toplum örgütü temsilcileri, aydınlar ve yazarlara ilişkin olarak İHD önemli çalışmalar yürüttü. İç hukukta bunlara ilişkin dava süreçlerini takip etti. Hukuk Komisyonumuz 100'den fazla olayı

İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşıdı ve bunlar Türkiye'nin mahkûmiyetiyle sonuçlandı."

Erbey ayrıca tüm bu girişimlerin yargının bağımsız olmadığını ve Türkiye'nin bir hukuk devleti olmadığını bir kez daha gösterdiğini, taş atan çocuklara 23 yıl ceza veren zihniyetin bu olayların üstüne gitmemesinin de bunu kanıtladığını belirtti. Aynı zamanda Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı'nın kayıplar ile ilgili suçlamalara yönelik olarak: "Böyle bir şey yok, kanıtlayabilirsiniz bana bir yer gösterin, kazayım" demesinin ardından Şube Başkanı olarak bizzat kendisinin, tanıklara, ailelerin beyanlarına ve Ergenekon itirafçıların itiraflarına dayanarak kazılan istedikleri yerleri gösterdiklerini; ancak başsavcının aldıkları cevabın "ben bu kurumum tanıyorum" olduğunu ifade etti.

JITEM itirafçısı **Abdulkadir Aygan**'ın itiraflarından sonra İHD Genel Merkezi olarak Cumartesi eylemlerinin başlamasıyla ilgili çağrıda bulduklarını ve "**Failler ve silahlar bulundu, kayıplar nerede**" kampanyası çerçevesinde kayıpların akıbetinin açığa çıkması ve faillerin yargılanmasını talep ettiklerini belirten Erbey, BOTAŞ kuyularının açılması ile ilgili girişimlerinin sonuç verdiğini ve kuyuların kazılmaya başlandığını ancak havanın yağışlı olmasından dolayı kazıma şimdilik ara verildiğini de ifade etti. (**Amed İK okurları**)

Dünya Anadil Günü

Kürt dili, özgür Kürtlerle özgürleşir

21 Şubat **Dünya Anadil Günü** İstanbul'da Kürt Enstitüsü ve TZPKurdi üyeleri tarafından yapılan açıklama ile kutlandı.

İHD İstanbul Şube binasında yapılan açıklamaya, İstanbul Kürt Enstitüsü ve TZPKurdi yöneticileri **Mülazım Özcan**, **Mevlüt Aykoç**, **Xunav Altun** ve İHD Yöneticisi **Engin Doğru** katıldı. Türkiye'deki temel sorunlardan birinin de "**Anadil sorunu**" olduğunu belirten Engin Doğru, Kürtçe'nin Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bir problem olarak görüldüğünü, açılım söylemlerine rağmen

Türkiye'de Kürtçe probleminin tüm yakıcılığıyla devam ettiğini aktardı. İstanbul Kürt Enstitüsü Yöneticisi, Mülazım Özcan da, insanlığın katı asimilasyoncu, inkarcı ulus-devletler dönemini geride bıraktığını ifade ederek, tehditlerin artması ile halkların kendi dillerine ve kültürlerine sahip çıkma bilincinin geliştiğini söyledi. Kürtlerin son birkaç yıldır anadilde eğitim talebi için sokaklarda olduğunu vurgulayan Özcan, "Dünya Anadil Günü anadilini anasının ak sütü gibi doğal bir hak olarak gören ve seven herkese kutlu olsun. Anadil annelerin ak sütü gibi temiz ve tatlıdır. Kürt dili özgür Kürtlerle özgürleşir. Artık yeter, ana dilimiz de resmi dil olsun" dedi. (**İstanbul**)

Kadın da olsa çocuk da olsa tutuklandılar

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir komployla yakalanarak Türkiye'ye getirilmesinin 10. yıldönümünde başta bölge illeri olmak üzere pek çok yerde protesto eylemleri yapıldı. Genç-yaşlı, kadın-çocuk binlerce insanın Öcalan'a özgürlük talebiyle çıktığı sokaklar her 15 Şubat'ta olduğu gibi yangın yerine döndü. **Diyarbakır**, **Batman**, **Hakkari**, **Adana**, **Mersin**, **Şırnak**, **Sirt**, **İstanbul** vd. illerde yapılan protesto eylemlerine izin verilmeyerek çıkan çatışmalarda yüzlerce insan gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi, hakaretler edilip yaralandı.

15 Şubat'ta yasılan eden Kürtlerin anadilde eğitim hakkı, kayıpların bulunması, İmralı Hapishanesi'nin kapatılması vb. yönlü taleplerinin de yer aldığı eylemlere izin vermeyen valilikler polislin "orantılı güç" kullanma hakkını savunarak sözde diye tanımladıkları halkın "can ve mal güvenliğine herhangi bir zarar gelmesini önledi". **Ancak bilanço bunun tam tersini gösteriyor.**

Yine burjuva-feodal medya tarafından **eylemlerde kullanılıyorlar** denilen çocuklar çatışmalarda ön saflardaki yerini alırken 15 Şubat'tan günler önce hazırlıklara başlayan polis çocuklara "zarar gelmemesi" için çocuklara şirin görünerek kendi

çaplarında "önlemler" almıştı. Buna rağmen çocukların derslere girmeyerek eylemlerde yerini alması Çevik Kuvveti oldukça kızdırmış olacak ki hırslarını yaşları 11-17 arasında değişen onlarca çocuğu ceplerinde misket, ellerinde çamur olduğu için balyıncaya kadar döverek gözaltına aldılar. Sokakta baş-

15 Şubat gösterilerine katılan herkesin evleri basılarak terör estiriliyor...

polislin atması olduğu gaz bombasının gözüne isabet etmesi sonucu 16 yaşındaki **İ.Ş.** sol gözünü kaybetti. Hastanelerin kabul etmediği İ.Ş. Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde gözünden ameliyat olduktan sonra tedavisi yapılmadan taburcu edildi. Gözüne isabet eden gaz bombasını saklayan İ.Ş.'nin ailesine polisler ise olayda arkadaşlarının attığı taşlar sonucu gözünden yaralandığını gördüklerini söylediler. Yemek yemeyen ve konuşamayan İ.Ş. polis korkusundan geceleri uyuyamıyor.

Batman'da yapılan eylemi izleyen Epilepsi hastası **Sedat Ekmen** yüzde 65 engelli raporu olmasına alınmadan gözaltına alınarak tutuklandı. Ekmen'le birlikte gözaltına alınan 80 kişiden 40'ı tutuklandı. Yerlerde sürüklenen anaların da bulunduğu tutuklananlar içerisinde 4 de çocuk var.

Aynı görüntülerin yaşandığı Adana ve Mersin'de de gözaltına alınan 76 kişiden 40'ı çocuk. Adana'da çoğunluğu çocuk olmak üzere 24 kişi tutuklandı. Çocukların tutuklanmasına ceplerinden oyun oynadıkları misketlerin çıkması ve ellerindeki çamurlar gerekçe gösterildi. 15 Şubat protestolarına katılanların hala evlerine baskın düzenlenmekte ve "kadın da olsa çocuk da olsa" evleri dağıtılarak gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. (**H. Merkezi**)

rüklenen anaların da bulunduğu tutuklananlar içerisinde 4 de çocuk var.

Aynı görüntülerin yaşandığı Adana ve Mersin'de de gözaltına alınan 76 kişiden 40'ı çocuk. Adana'da çoğunluğu çocuk olmak üzere 24 kişi tutuklandı. Çocukların tutuklanmasına ceplerinden oyun oynadıkları misketlerin çıkması ve ellerindeki çamurlar gerekçe gösterildi. 15 Şubat protestolarına katılanların hala evlerine baskın düzenlenmekte ve "kadın da olsa çocuk da olsa" evleri dağıtılarak gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. (**H. Merkezi**)

Cumartesi Anneleri kaldıkları yerden devam ediyor

'90'lı yıllar, Türkiye'de, Türkiye Kürdistanı'nda 12 Eylül sonrası gelişen toplumsal muhalefeti ve Kürt Ulusal Hareketi'nin mücadelesini bastırarak için yargısız infazların, işkence-lerin, "kendisinden bir daha haber alı-

mikleri bulunmuştu.

T. Kürdistanı'nda kaçırılarak katledilenlerin adresi olarak gösterilen Diyarbakır JITEM Komutanlığı'nın çevresi ve özellikle Silopi'deki BOTAŞ kuyularına ilişkin Abdülkadir Ay-

yıllardır yaptıkları başvurular da hep geri çevrilmişti.

"Silahlar yetmez, sorumlular yargılsın"

Bütün bu gelişmeler, yıllardır mücadele yürüten kayıp ailelerini yeniden harekete geçirdi. Ergenekon'un aslında devletin kendisi olduğunu söyleyen kayıp yakınları başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere birçok ilde eylem yaparak kayıpların bulunması, sorumluların yargılanmasını istiyor. Daha önce '95-99 yılları arasında İstanbul'da her hafta Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde **"Kayıplar bulunsun, kaybedenler yargılsın"** diyerek 200 hafta eylem yapan kayıp aileleri, yapılan kazılar sonucu ortaya çıkan silahları, JITEM'in katliamlarına ilişkin çok somut yapılan itiraflar üzerine 9 yıl aradan sonra kaldıkları yerden devam ederek 201. Haftadan itibaren **"Silahlar yetmez, kayıplar bulunsun, sorumlular yargılsın"** diyorlar.

Tıpkı Arjantin'de kendilerine Plaza De Mayo Anaları diyen, kaybolan kızlarını, oğullarını arayan analar, anneannelerin Mayıs Meydanında kayıpları için yürüttükleri mücadele gibi ülkemizde de kayıp aileleri mücadelelerini '95 yılının Mayıs ayında her Cumartesi Galatasaray Meydanı'na taşımıştı.

12 Mart 1995'te Gazi Direnişinin ardından **Hasan Ocak**'ın 21 Mart'ta gözaltına alınarak 55 gün sona işken-çe edilmiş bedeninin kimsesizler mezarlığında bulunması üzerine diğer kayıpların da bulunup sorumluların yargılanması talebiyle periyodik eyleme başladılar. Her hafta Cumartesi günü saat 12.00'de bir araya gelen kayıp aileleri Cumartesi Anneleri olarak Galatasaray Lisesi'ni mücadelenin bir mevzisi haline getirdiler. Her Cumartesi Galatasaray Lisesi'nin önu kayıp

ailelerinin, tutsak yakınlarının, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin randevu yeri olmuştur artık. Her hafta bir kayıp tanıtıldığı ve akbetinin sorulduğu eylem, zamanla kitleselleşmiş, uluslararası kamuoyuna da taşınmış, yurtdışında gelen heyetleri de konuk etmeye başlamıştı.

Demokrasi mücadelesinde önemli bir mevzi haline gelen Cumartesi eylemleri, İstanbul'un dışında başta İzmir Konak Meydanı, Ankara Yüksel Caddesi olmak üzere diğer illere de yayılmaya başlamış, buralar eylemlerin merkezi haline gelmişti. Bütün bunları hazmedemeyen devlet, çareyi bu eylemleri yasaklamakta buldu ve kolluk güçlerini, köpeklerini ailelerin

üzerine salmaktan çekinmedi. Özellikle son 7 ay boyunca aralıksız her hafta saldırıya uğradı ana, baba, eş, kardeş ve çocuklar... Yerlerde sürüklediler, coplandılar, gözaltına alındılar, tutuklandılar. Bütün bunlara rağmen üç kişi de olsa, tek kişi de olsa her Cumartesi İstiklal Caddesi'ne çıkabilmenin türlü yollarını arayan Cumartesi Anneleri daha Galatasaray Lisesi'ne ulaşmadan caddeye çıkar çıkmaz, hatta kimi zaman dernekte gözaltına alınmaya başlamıştı.

13 Mart 1999 tarihinde 200. Haftada ara verilen Cumartesi eylemleri 2000-2001 yıllarında ise tutsak yakınlarıyla yeniden gündeme geldi. Galatasaray Lisesi bu kez de her Cu-

martesi F tipi hapisanelere, tecride karşı mücadelede **"hücrelere izin vermeyeceğiz"**, **"evlatlarımızı öldürmeyeceğiz"** diyen tutsak yakınlarının eylem alanı oldu.

Bugün İHD İstanbul Şubesi'nin yeniden bir araya getirdiği Cumartesi Anneleri ara verdikleri eylemlerine kaldıkları yerden 201. Haftadan itibaren her hafta bir kayıp dosyasını açıklamaya ve katillerin teşhirini yapmaya devam ediyor. Kayıplar mücadelesinde daha önce de önemli bir işlevi olan bu eylemler, bugün daha da çarpıcı bir şekilde açığa çıkan devletin katil-amcı yüzünün teşhir edilmesini açısından desteklenmeli daha da güçlendirilmelidir.

namadı" diye başlayan gözaltında kayıp haberlerinin sık sık yaşandığı yıllardı. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda yoğunlaşan bu saldırılar, katliamlar, bizzat TSK'ya bağlı Özel Harp Dairesi tarafından yürütülmüş, operasyonlarda binlerce kişi katledilmiş, kaybedilmiştir.

Bir süredir yürütülen Ergenekon davası çerçevesinde yapılan kimi itiraflar, bizzat JITEM tarafından yapılan katliamlarla kontrgerilla-devlet-ordu gerçekliğini yeniden gündeme taşıdı. Özellikle JITEM üyesi itirafta Abdülkadir Aygan'ın kayıplardan bazılarını JITEM'in öldürüp gömüldüğünü belirtmesi ve gömülen yerleri açıklaması üzerine yapılan araştırmalarda '90'lı yıllarda "kaybedilen" bazı kişilerin ke-

gan'ın itirafları zaten yıllardır bilinen gerçekliğin, bir de katillerin kendi dillerinden ifadesi oldu; **"JITEM'e giren canlı çıkmazdı. Kuşkulandıklarımızı, suçu olsun, olmasın JITEM'e çeker, sorgular, infaz ederdik. Sonra da yola atardık..."**

Bu itiraflar, yüzlerce katliamın, sık sık tekrarlanan bin operasyonun sadece küçük bir bölümü elbette. Silopi Cizre Karayolu üzerinde bulunan BOTAŞ ve diğer tesislere ait arazilerde yer alan asit kuyularına birçok insanın atıldığı, oralarda toplu mezarların olduğu '90'lı yıllardan bu yana bölge halkının gündeminde. Buralarda toplu mezarların olduğu yönünde çok somut deliller olduğu halde kayıp yakınlarının araştırma yapılması yönünde

Yüzlerce kez sordular; "Katiller nerede?"

Kaybedilen yakınlarını aramak için yola çıkan Cumartesi Anneleri, 204. kez Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi yaptı.

21 Şubat'ta aynı saatte aynı yerde bulunan kayıp yakınları bu kez İHD Elazığ Şube Başkanı Avukat **Metin Can** ve İHD Üyesi Doktor **Hasan Kaya**'nın akıbetini sorarak, **"JITEM'i korumaktan vazgeçin"** çağrısında bulundu.

"Failler belli kayıplar nerede" pankartını açarak bir süre oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri'ne destek vermek için eyleme katılan Devlet Tiyatroları Sanatçısı **Seray Gözler**, açıklamayı yaptı. Gözler, **Metin Can** ve **Hasan Kaya** olayının JITEM mensubu Abdülkadir Aygan'ın itiraflarında da anlatıldığına dikkat çe-

kerek, **"Ancak devlet bugüne kadar hiçbir şey yapmadı"** dedi.

Cumartesi Anneleri, 28 Şubat 2009 tarihinde de 205. kez Galata-

Morsümbül de katıldı. Oturma eylemi sırasında kısa bir konuşma yapan Morsümbül, 18 yaşındaki oğlu Hüseyin Morsümbül'ün 12 Eylül

Askeri Darbesi'nden 1 hafta sonra Bingöl'deki evlerinden dönemin askeri komutanı Durusun Kıvrak tarafından gözaltına alındığını söyledi. Morsümbül'ün konuşmasının ardından 5 dakikalık sessiz oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında bu haftanın kayıp hikâyesini 1995 yılında İstanbul'un Avclar ilçesinde ailesinin gözü önünde kaçırdıktan sonra kendisinden bir daha haber alınmayan Fahmi Tosun'un kızı **Ayvan Tosun** okudu. Tosun gözaltında kaybedilenlerin dosyalarının Ergenekon soruşturması kapsamına alınmasını istediklerini belirtti. (İstanbul)

saray Meydanı'ndaydı. Kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyan kayıp yakınları, **"Failler belli kayıplar nerede?"** yazılı pankart taşıdı. Cumartesi Anneleri'nin eylemine Binraflarında da anlatıldığına dikkat çe-

Hasta tutsaklara tahliye öldükten sonra veriliyor

Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanan katiller yaşadıkları "sağlık sorunları" dikkate alınarak GATA'ya sevk ediliyor, tedavisinin yapılmasının hapisane koşullarında mümkün olmayacağı yönünde düzenlenen raporlar sonucunda da tek tek salıveriliyorlar. **Şener Eruygur**, **Hürşit Tolon** gibi isimlerin tahliyesinden sonra 24 Mart 2008'de tutuklanan İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı olan **Ferit İlsever** akciğer kanseri başlangıcı olduğu gerekçesiyle 29 Ağustos 2008'de tahliye edilmişti. Tahliyesinden sonra yapılan tetkiklerde ise kanser olmadığı ortaya çıkmıştı. En son Veli Küçük'ün de hastaneye kaldırıldığını öğrenince tahliye ihtimalini düşün-

meden edemiyor insan.

Devlet için kurşun sıkan bu "onurlu kahramanlar" için hızlı işleyen süreç devrimci ve yurtsever tutsaklar için ölümle sonuçlanıyor. Acilen tahliye edilerek tedavileri sürdürülmediği takdirde ölümcül sonuçlarla karşılaşılması kaçınılmaz olan 19 tutsak için yapılan tüm girişimlerden ise halen olumlu bir sonuç alınabilmiş değil.

En son karaciğer kanseri olan ve tahliye edilmesi için kampanyalar başlatılan **Ali Çekin** Siirt Hapishanesi'nde 29 Temmuz 2008 tarihinde 77 yaşında öldü(rüldü)ktan sonra dışarı çıkabilmişti. Başta **İHD** ve **TU-YAB** olmak üzere hasta tutsakların bir an önce tahliye edilmesi için dü-

zenlediği kampanya devam ederken yeni bir ölüm haberi de **17 Şubat 2009'da Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nden** geldi.

"PKK'ye üye olmak ve üye kazandırmak" gerekçesiyle 2.5 yıl önce tutuklanarak Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'ne konulan ve hapishanede kan kanserine yakalanan **Hasan Kert**, hastalığının ilerlemesi üzerine 15 gün önce Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edildi. Hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen Kert'in yaşamı burada son buldu.

10 çocuk babası 43 yaşındaki **Hasan Kert**, 19 Şubat 2009 tarihinde binlerce kişinin katılımıyla memleketi Şırnak'ın Silopi İlçesi'nin Çardaklı köyünde toprağa verildi.

Araçlarda Kert'in dev posterleri ve fotoğrafların taşındığı cenaze Çardaklı (Xırboê) Köyü'nde binlerce kişi tarafından karşılandı. Kadınların yoğunlukta katıldığı cenaze töreninde cenaze köyün mezarlığında toprağa verildi ve demokrasi mücadelesinde yaşamalarını yitirenlerin anısına bir dakika saygı duruşunda bulunuldu. DTP Silopi İlçe Başkanı **Süleyman Şavluk** yaptığı konuşmada "Ölümlerin sorumlusu AKP'dir" dedi.

Hapishanede bir kişi daha yaşamını yitirdi

Bu haberin ardından bir ölüm haberi daha gazetemiz yayına hazırlanırken geldi. Şırnak'ın Cizre ilçesinde 1.5 yıl önce "Örgüte yardım ya-

talıklı" iddiasıyla tutuklanarak Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne konulan, 1.5 ay önce de Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderilen böbrek yetmezliği ve hipertansiyon rahatsızlığı olan **Beşir Özer** yaşamını yitirdi. Özer'in cenazesi memleketinde defnedildi. (H. Merkezi)

PSKAD Yakacık Şubesi'ne saldırı protesto edildi

Toplumsal muhalefete dönük saldırıların arttığı her dönemde olduğu gibi, ırkçı-şoven dalgaya paralel olarak yükselişe geçen saldırılar, çok sayıda kurumu hedef almayı sürdürüyor.

Bu saldırılardan nasibini alan kurumlardan biri de, Yakacık'ta bulunan **Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği** oldu.

"Kimliği belirsiz" kişi veya kişiler, 22 Şubat gecesi derneğe dönük bir saldırı gerçekleştirdiler. Can ve mal kaybına yol açmayan, ancak halk muhalefeti ni sindirmeye dönük olduğu çok açık olan bu saldırı, derneğe dönük gerçekleştirilen ilk saldırı değil. Daha önceki dönemlerde de "hırsızlık süsü" verilen

benzer saldırılara maruz kalan derneğin üyeleri, bu saldırıları protesto eden bir eylem gerçekleştirdi.

24 Şubat akşam saat 19.00'da yapılan eylemde **"Baskılara ve Saldırlara Boyun Eğmeyeceğiz"** pankartı açan dernek üyeleri ve eyleme destek vermek için gelen kitle

adına bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, dernek olarak başta inanç özgürlüğü ve kültürel haklar olmak üzere, demokrasi, insan hakları ve özgürlükleri mücadelesinde yer alındığı ve alınmaya devam edileceği vurgulandı. Eylem atılan sloganlarla sona erdi.

(Kartal)

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

Hapishanelerde disiplin cezaları adı altında devam eden keyfi uygulamalarla tutsakları sindirme politikası sürüyor. Revir başvuruları geri çevrilerek kötü koşullar içinde tutsaklar hastalıkları ile başbaşa bırakılmakta ve hastalık süresince birçok saldırıya da maruz kalmaktalar.

Hasta tutsaklar için İHD'nin başlatmış olduğu **"Tutsaklara mektup kampanyası"** eylemlerinin 12.si 19 Şubat Perşembe günü İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Elazığ ve Ankara'da yapılan basın açıklamaları ile gerçekleştirildi. Bu açıklamalarda Bakırköy L Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan **Hediye Aksoy** ile Elazığ E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan **Yusuf Kaplan**'a mektup gönderildi.

Hapishanelerdeki sağlık sorunlarını kamuoyuna ve yetkili makamlara anlatmak için böyle bir kampanya başlattıklarını açıklayan İHD üyeleri, hapishanelerdeki hak ihlallerinin olmadığı söylemlerinin tamamen kandırmaca olduğunu belirterek kamuoyuna seslendiler.

(H. Merkezi)

Sivas'ta saldırılar sürüyor

Sivas'ta geçtiğimiz aylarda aralarında gazetemiz okurlarının da bulunduğu 7 öğrenci keyfi gerekçelerle tutuklanmıştı. Ardından öğrencilerin eylemlerine destek verdikleri ve sendika binalarına aldıkları belirtilen KESK'e bağlı Eğitim-Sen Sivas Şube Başkanı **Önder Doğan** ile Bağımsız Taşımacılık Sendikası (BTS) Sivas Şube Başkanı **Necat Sezginer** de gözaltına alındı.

Sivas Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen sendikacıların ifadelerinin alınmasının ardından gece geç saatlerde Numune Hastanesi Acil

Servisi'ne getirilerek, sağlık kontrolünden geçirildi. Sağlık kontrolünün ardından sendika başkanları Erzurum'daki yetkili Cumhuriyet Savcılığı'na götürüldü.

Konuyla ilgili açıklama yapan KESK'li emekçiler Baskı ve Saldırlara Karşı Örgütlenme Komisyonu; "Ekonomik ve politik krizde boğulan faşizm, emekçilerin örgütlenmesine karşı saldırılarla ayakta kalmaya çalışıyor. Faşizmin öfkesi ne tarafa yönelirse hepimiz oradayız. Başta KESK olmak üzere, tüm sendikalar, demokratik kitle örgütlerini ve tüm emek örgütlerini saldırılara karşı tepkilerini dile getirmeye, dayanışma eylemlerini örgütlemeye çağırıyoruz" dedi. (H. Merkezi)

“Tarıma haksızlık” etmeyelim, henüz “ölmedi”!

Geçtiğimiz aylarda Tarım ve Köy İşleri Bakanı M. Eker katıldığı bir toplantıda “tarımın ölmediği”ni, “tarıma haksızlık yapıldığı”ni dile getiriyordu, tarım politikalarına yönelik gelen eleştirilere yanıt olarak. Tarım Bakanı kuşkusuz ki **devekuşu rolü oynamak** ya da **pembe dünyalarda dolaşmaktan çekinmeyebilir**. Her 50 saniyede bir köylünün iflas etmesinden yüzü kızarmayabilir. Bu onun sınıfsal durumunun gereğini yerine getirdiğinin ifadesidir. Tarımda yaşanan sorunların esas kaynağını “**arazilerin çok küçük olması**” şeklinde yorumlayan Bakan, her geçen yıl daha da artan dışa bağımlılığı ve sorunların esas kaynağının emperyalist politikalar olduğunu görmezden geliyor. **Fakat tarımda yaşananlar, madalyonun her iki yüzünü de gösteriyor.**

Her ne kadar tarımda hem sektörel bazda hem de tarımsal üretimde pembe tablolar çizilmeye çalışılsa da, atılan adımlar, çıkarılan yeni yıkım yasaları gidişatın rengini gösteriyor. Bugün tarımsal üretimde hemen her üründe ciddi sıkıntılar, sorunlar yaşanıyor. Bu ürünlerin içinde, ülke ekonomisine ciddi katkı sağlayacak tarım ürünleri (fındık, tütün, şeker pancarı vs.) bulunurken, üretimde dünya sıralamasında belli bir yere sahip olan ürünler de yer alıyor. Türkiye dün pamuk üretimi dünya sıralamasında 5. sırada yer alırken, izlenen emperyalist politikalar sonucu bugün 7. sıraya gerilemiştir.

Son 8 yılda -ki bu AKP hükümetinin dönemine denk geliyor- pamuk ekim alanı yüzde 33 oranında daralmıştır. Bu daralma sonucu pamuk üretimi iç tüketimi karşılayamaz konuma getirilmiştir. Bugün iç tüketimi karşılayacak ekim alanı ve verimli arazi varken tüketim için gerekli olan pamuk ithal ediliyor. Bu durum giderek pamukta dışa bağımlılığı artırırken, diğer yandan pamuk üreticisini olumsuz etkiliyor. Üreticiye karşı ithalat bir tehdit unsuru olarak kullanılıp hem taban fiyatları düşük açıklanıyor hem de üretici, kötünün iyisine mecbur bırakılıyor. **Üretici ürettiği ürünün maliyetini karşılayamazken, emperyalist şirketler kârlarına kâr katıyor.**

Pamuk üretimindeki sorunlar, hemen hemen diğer ürünlerde yaşanan sorunlarla da benzer ni-

telik taşıyor. Neredeyse her yıl zeytin hasadı döneminde emperyalist şirketler ve yerli işbirlikçileri tarafından zeytinyağı ithalatı gündeme getirilerek, zeytin alım fiyatlarına baskı uygulanıyor. Bu yıl 1 milyon 100 bin ton zeytin üretimi olacağı söyleniyor. Bunun 160 bin tonu ile zeytinyağı üretileceği belirtiliyor. Zeytinyağı iç tüketiminin 60 bin ton, ihracatın ise 40 bin ton olduğu ülkemizde bu yıl zeytinyağı üretiminde 60 bin ton üretim fazlası olacak. Geçen yıldan kalan 20 bin ton stok da eklendiğinde bu rakam 80 bin tonu bulacak. Haliyle stokta fazlasıyla zeytinyağı bulunuyor; ihtalal yapmak ya da gündeme getirmek için hiçbir neden yoktur. Fakat stokta fazlasıyla zeytinyağı

nın özelleştirilmesi demek; şeker pancarı ve şeker üretiminin emperyalist şirketlerin tekeline bırakılması demektir. Haliyle şeker pancarı üreticisinin de emperyalist şirketlerin insafına terk edildiğini anlamak için uzman olmaya gerek kalmıyor.

Yeni yıkım yasaları yolda...

Tarım ürünlerinde yaşatılan bu sıkıntılar, sorunlar üreticilere az geliyormuş gibi çıkarılan yasalarla emperyalist şirketler destekleniyor. Bu şirketler karşısında hiçbir güvencesi ve devlet desteği olmayan köylüler savunmasız bırakılıyor. Kendi imkânlarıyla ya da tefecile-

değil, ülke tarımının Ortak Tarım Politikası (OTP)'na uyumlu hale getirilmesi kapsamında değerlendirilmelidir. Bilindiği gibi OTP, AB emperyalistlerinin kendi çıkarları doğrultusunda oluşturdukları bir politikadır. AB'li emperyalistler bizim gibi yarı-sömürge ülke tarımına getirdikleri eleştirilerle AKP hükümetinden OTP'ye uygun adımların atılmasını istiyor. AKP hükümeti de AB'ye üye olma “sevdasına” AB emperyalistlerinin isteklerini yerine getirmek için tereddüt etmiyor. Ulusal Program Taslağı adı altında ülke tarımını, OTP'ye uygun hale getirmek için yeni taahhütlerde bulunuyor.

Ülke tarımındaki yapısal sorunlara yama yaparak veya geçici “çözümler” sunarak sorunları geçiştirme gayretinde olan AKP hükümeti, emperyalist politikalarla tarımı kalkındıracağı söylüyor. Bu söylemlerin beylik laflardan ibaret olduğunu köylüler, tarlada kalan ürünlerinden çok iyi biliyor. Emperyalist politikaların tarımı çökerttiğini Denizli-Gözler Beldesindeki üreticiler, daha önce tütüncülük yaptıklarını, bölgede tütüncülüğün bitirilmesiyle kekik üretimine başlamak zorunda kaldıklarını, bugün kekik üretiminde de durumun kötü olduğunu belirtiyorlar.

Görüldüğü gibi emperyalist politikalar doğrultusunda dayatılan uygulamalarla ne sorunlar çözümlüyor ne de bugüne kadar çözülmüştür. Çünkü bunları yaparken esas alınan tarımdaki sorunların çözümü değil, emperyalist şirketlerin çıkarlarının korunmasıdır. AKP hükümetinin bugüne kadarki icraatı da bu olmuş, ülke tarımını emperyalist şirketlerin dünya pazarlarında satabileceği ürünlerinin ürettiği bir bahçe haline getirmiştir. Ülke tarımının geliştirilmesi rekabet gücünün yükseltilmesi, altyapısı oluşturularak teknolojik gelişime paralel modernize edilmesi yönünde atılması gerekirken, AKP hükümeti tam tersi tarımı çökerten politikalar izliyor. Bu politikalar sonucu tüm sübvansiyonlar kaldırılmıştır. Sözleşmeli üretim, düşük taban fiyatı, kota uygulamasına geçilmiştir. Tarımda şirketleşme hızlandırılmıştır. Devlet desteğinden yoksun olan, hiçbir güvencesi olmayan, küçük üretim yapan köylülük yok olmakla yüz yüze getirilmiştir.

Köylüler yaşadıkları bu sorunlar etrafında bir araya getirilmeli, bu sorunların asıl kaynağı gösterilmelidir. Çeşitli örgütlenmeler (dernek, sendika vb.) oluşturulmalı, var olanlar daha aktifleştirilmelidir. Küçük üreticiyi emperyalist politikalar karşısında ayakta tutacak güç, haklı ve meşru olan örgütlü mücadelesidir.

olmasına rağmen ithalat yaygarası kopartılıyor. Kopartılan bu yaygaranın amacı gün gibi ortadadır.

Tıpkı pamukta olduğu gibi zeytin üretiminde de çıkarları gözetilen emperyalist şirketler ve onların yerli işbirlikçilerinin kârıdır.

Şeker pancarı üretiminde yaşananlar da “tarıma haksızlık” edilmediğini açıkça gösteriyor. Dünyanın en büyük tatlandırıcı üreticisi olan ABD şirketi Cargill'in çıkarları doğrultusunda şeker pancarı üretiminde her geçen yıl kotalar düşürülüyor. Kota fazlası üretim yapan üreticinin ürünü alınmıyor, hiçbir masrafı da karşılanmıyor. Ayrıca şeker pancarı üreticilerinin alım güvencesi olan şeker fabrikaları özelleştiriliyor. Tamamıyla emperyalist şirketlere devrediliyor. Hem kotaların düşürülmesi, hem de şeker fabrikaları-

re borçlanarak üretim yapan köylüler giderek yoksullaşıyor ve toprağın koparak büyük şehirlere göç ediyor.

Son yıllarda tarımda gerçekleşen küçülmelere rağmen M. Eker obezlerle ilgilenip demeçler veriyor, “tarımın ölmediğini”, “dağıtım” sorunu olduğunu sözlere ekliyor. Bu, Tarım Bakanının hiçbir şey bilmediğinin, zırcahlı olduğunun değil aksine bilinçli bir politikayı hayata geçirdiğinin göstergesidir. Eker, bu konuda üzerine düşen vazifeyi yerine getirirken, partisi AKP de ülke tarımını emperyalist tekellerin istem ve ihtiyaçlarına uygun hale getirmek için canhıraş bir çaba sarf ediyor.

Bunun son örneği AB İllerle Raporu'nda ülke tarımına yönelik getirilen eleştirilerdir. Bu eleştiriler AB'ye üye olma kapsamında

Tarım Kongresi

köylüyü teğet geçti

Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) tarafından **19 Şubat Perşembe** günü Ankara Gürkent Otel'de gerçekleştirilen Tarım Kongresi'ne Tarım ve Köy İşleri Bakanı **Mehmet Mehdi Eker**, eski cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**, çok sayıda meslek örgütü temsilcisi ve köylüler katıldı. Saat 10.00'da başlayan ve gün boyu süren kongrede bankaların, Tarım Kredi Kooperatiflerinin, zirai kuruluş ve işletmelerin sorun, istek ve önerileri tartışılırken köylülerin sorunları “unutuldu”. Saat 10.00'da başlayan ve gün boyu süren kongrede bankaların, Tarım Kredi Kooperatiflerinin, zirai kuruluş ve işletmelerin sorun, istek ve önerileri tartışılırken köylülerin sorunları “unutuldu”. Saat 10.00'da başlayan ve gün boyu süren kongrede bankaların, Tarım Kredi Kooperatiflerinin, zirai kuruluş ve işletmelerin sorun, istek ve önerileri tartışılırken köylülerin sorunları “unutuldu”.

Ülke tarımındaki yapısal sorunlara yama yaparak veya geçici “çözümler” sunarak sorunları geçiştirme gayretinde olan AKP hükümeti, emperyalist politikalarla tarımı kalkındıracağı söylüyor. Bu söylemlerin beylik laflardan ibaret olduğunu köylüler, tarlada kalan ürünlerinden çok iyi biliyor. Emperyalist politikaların tarımı çökerttiğini Denizli-Gözler Beldesindeki üreticiler, daha önce tütüncülük yaptıklarını, bölgede tütüncülüğün bitirilmesiyle kekik üretimine başlamak zorunda kaldıklarını, bugün kekik üretiminde de durumun kötü olduğunu belirtiyorlar.

Yetkin'in ardından kürsüye çıkan **Mehdi Eker**, tarımın makineleşme ve teknik gelişmelerle birlikte önemli bir sektör haline geldiğini belirterek, finansal krizin bu alanda kendini henüz tam olarak hissettirmediğini iddia etti. Eker, tarımsal verimin düşmesinin, köylünün üretmez, ekip biçemez hale gelmesinin, Türkiye'nin tarım ürünlerinde ithalata yönelerek dışa bağımlı hale gelmesinin tek nedeni olarak 1997'de yaşanan “kuraklığı” gösterdi.

Eker, Türkiye tarımında '97 yılına kadar üç yıl üst üste önemli bir büyüme yaşandığını ancak sonrasındaki gerilemenin nedeninin '97 kuraklığı olduğunu savundu. “**Son dört yılda tarıma en fazla biz destek verdik**” diyen Eker “mısır üretiminde iki milyon ton artış yaşanmıştır, mısır iki milyon tondan dört milyon tona çıkmıştır” dedi. Ayrıca çeltik üretiminin de 360 bin tondan 760 bin tona çıktığını ekleyen Eker, bunun bir rekor olduğunu savundu. Köylüye kredi olanakları da sunduklarını ifade eden Eker, Ziraat Bankası'nın 8 milyar 300 milyon lira kredi fonu oluşturduğunu bundan bir milyon köylünün yararlandığını, kredilerde düşük faiz sübvansiyonları uygulandığını söyledi.

“**Çiftçiye yönelik 21 destekleme projesi geliştirdik**” diyen Eker; mazot desteği, tarım sigortası desteği, sertifikalı tohum ve fidan uygulaması ve üretimde prim uygulamasının bunlardan birkaçı olduğunu açıkladı.

Tarımda uygulanan taban fiyatları ve kotalar yüzünden sürekli zarar eden ve üretmez hale gelen, iyice yoksullaşan köylünün durumunu görmeyen, tarımdaki gerilemeyi “kuraklıkla” açıklayan bakan Eker'e salonda bulunan köylüler tepki gösterdi. Üretici kan ağlarken “**Türk tarımının ve çiftçisinin durumu daha iyiyeye gidi-**

yor” diye Eker'i protesto eden **Veysel Mihli** isimli köylü “kömür dağıttığınızı söylüyorsunuz, ben kömür istemiyorum, iş verin. Biz bir evde on altı kişi yaşıyoruz, yardım ediyoruz diyorsunuz, hiçbir yardımınızı görmedik” dedi. Buğday ve nohut üreticisi olduğunu belirten **Erdal Yerden** isimli köylü ise bakana “Çiftçiye destekledik, şu kadar verdik diyorsunuz, ben aldığımı bilirim” dedi ve bakanın söylemlerinin inandırıcı olmadığını, destek görmediklerini ifade etti.

Kongrenin öğleden sonraki programı, PANKOBİRLİK, TARİŞ Pamuk Birliği, Marmarabirlik ve ALARA tarım yöneticilerinin, şekerpancarı, pamuk, zeytin ve meyvecilik üretimindeki sorunlar ve çözüm yolları üzerine sunumlarıyla başladı. Sonrasında AB'den gelen konuşmacıların katılımcı olduğu “Avrupa Birliği ve Tarım” konulu panel düzenlendi.

“Devlet bizi değil biz devleti destekliyoruz...”

“Tarıma en fazla biz destek verdik” diyen Eker'i rakamlar yalanlıyor. Tarım Kanunu'nun 21. maddesi “**Bütçeden ayrılacak kaynak, gayri safi milli hâsılının yüzde**

Tarım Kongresi'nde Tarım ve Köy İşleri Bakanı, sorunlarını dile getirmek için söz almak isteyen köylüleri “yok öyle usul” diyerek uyardı.

birinden az olamaz” derken hükümet 2009 yılı bütçesinden tarımsal destek olarak sadece 5.5 milyar YTL ayırıyor. Yani hükümetin belirlediği tarımsal destek miktarının milli gelire oranı % 0.49 (binde 49). Bu da kanunla belirlenmiş olan % 1'in yarısı bile değil. 2009 yılında toprak işleme, ekim, ilaçlama, sulama, hasat, nakliye vb. işleri için 9.5 milyar YTL mazot kullanmak zorunda kalan köylünün tüm bu işlerini yaparken sadece mazot için ödeyeceği toplam vergi miktarı 5.12 milyar iken tarıma ayrılan destek 5.5 milyar. Mazota, tohuma ve gübreye yapılan zamlar da tarım üreticisinin belini büyüyor. Kompoze gübrede % 154, ürede % 123, amonyum nitratta % 122, amonyum sülfatta % 112 oranlarında zam yapıldı. Tarım üreticisinin % 0.49'luk destek oranıyla ayakta kalamayacağını söyleyen Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu yaptığı açıklamada “İlaç, gübre, vb. alınırken, malımızı satarken ödediğimiz KDV, ayrıca stopaj adı altında kesilen vergiler, ürünümüzü satarken çeşitli fonlar adı altında diğer verdığımız vergiler yanında tüketici olarak ihtiyaçlarımızı karşılamakten ödediğimiz dolaylı vergilerimizle gerçekte biz devleti destekliyoruz” dedi. (Ankara)

Tarım sektöründe yaşatılan sıkıntılar, sorunlar üreticilere az geliyormuş gibi çıkarılan yasalarla emperyalist şirketler destekleniyor. Bu şirketler karşısında hiçbir güvencesi ve devlet desteği olmayan köylüler savunmasız bırakılıyor. Kendi imkânlarıyla ya da tefecilere borçlanarak üretim yapan köylüler giderek yoksullaşıyor ve toprağın koparak büyük şehirlere göç ediyor.

Abant'tan Hewler'e Kürt Sorununa emperyalist "çözüm"

A. Öcalan'ın yakalanarak Türkiye'ye getirilişinin 10. Yıldönümü olan 15 Şubat'ta yine özellikle T. Kürdistanı illeri savaş alanına döndü, protestolara katılan binlerce Kürt, devletin sopasıyla hizaya sokulmak istendi. Bu, 10 yıldır her 15 Şubat'ta yaşanan ve kazananın kesinlikle gaz bombası, cop, panzer, silah sahiplerinin olmadığı protestolardı. Bu muharebelerin zaferinden söz edilecekse çocuğuyla, yaşlısıyla, genciyle, kadını ve erkeğiyle serhildanlara katılan Kürt halkının onuru ve direnişinden söz etmek gerekir.

Diğer yandan bu yıl 15 Şubat tarihinde yine Kürt meselesi ile ilgili bir başka gelişme yaşandı. **Abant Platformu** 18. Toplantısını Kürdistan Bölgesel Yönetiminin başkenti Hewler'de (Erbil) "**Kürt sorunu: Barış ve Geleceği Birlikte Aramak**" başlığı altında 15-16 Şubat tarihlerinde gerçekleştirdi. Zaman zaman diğer bir yanı da Ulusal Hareket'in gündeme getirdiği "Kürt Ulusal Konferansı" öncesine denk gelmişti. Yani planlanan konferansı boşa düşürme kaygısı da yabana atmamak gerekir. Abant Platformu denilen ve bugün özellikle Kürt meselesinde devletin (bugün AKP'nin. Nitekim Platformun tüm toplantılarının koordinatörlüğü AKP'li devlet bakanı Mehmet Aydın tarafından yapılmış) "think-tank" kuruluşu olarak çalışın birleşim. Aynı Abant Platformu geçtiğimiz yıl 4-8 Temmuz tarihlerinde Abant'ta gerçekleştirdiği seminerin sonuç bildirgesi üzerine 13 Eylül'de Diyarbakır'da tartışma yürüteceğini açıklamış ancak Diyarbakır Halk İnişiyatı'nın (ki bu seminerin ilkbahar aylarında Diyarbakır'da yapılmasına ve Abant'a taşınmasına neden olan da benzer açıklamalarıydı) uyarısı sonucu iptal etmek zorunda kalmıştı. İnişiyatı, uyarısını şu gerekçeler ve sözlerle ifade ediyordu: "Fetullah Gülen cemaati ve AKP nerede 'düşkün' ve 'kaçkın' bir Kürt varsa, yanına almaya ve sahte bir Kürt oluşumu yaratmaya çalışıyor. Dünyanın hiçbir yerinde bir sorun, muhataplarına rağmen çözülememiştir. Kürt halkı ve onun temsilcisi olan siyaset kendi yol haritasını çizmiştir ve demokratik özerklik ilkesini benimsemiştir. AKP'nin temel anlayışı 'Kürtler şöyle olsun, biz onların sorunlarını çözeceğiz' diyor. Bu nedenle, başta AKP olmak üzere, onların işbirliği yan kuruluşlarını uyarıyoruz. Ve hiçbir onurlu Kürt'ün, Abant Platformu benzeri tartışmalara katılmaması gerektiğini bir kez daha belirtiyoruz. Bunu organize eden kesimleri de uyarıyoruz ve Diyarbakır'a gelmemeleri gerektiğini hatırlatıyoruz. Tersini bir durumda her türlü meşru eylem hakkını Kürtler geliştirecekler."

Ve böylece Abant Platformu, ne semineri ne de sonuç bildirgesi toplantısını Diyarbakır'da yapabiliyordu.

Cemaatin Kürt ilgisi

Abant Platformu'nun Hewler'deki toplantısına geçmeden önce 2008'deki toplantının sonuç-

larına bakmak, Platform'u daha iyi anlamayı sağlayabilir. Zira Platform, bu toplantıda tüm meseleyi "anadilde eğitim" ve "ekonomik kalkınma" üzerine kurmuş ve "her türlü şiddeti mutlak olarak reddederek", "yöre insanının" şeref ve haysiyetlerinin hak ettikleri gibi yüceltilmesi dileklerinde bulunmuştu. Yani bildiğimiz liberallerin "**Kürt sorunu yoktur, bölgenin ekonomik geri kalmışlığı**" sorunu vardır söylemine duygusal tiratlar eşliğinde "anadilde eğitim" meselesi eklenerek "farklılık" ortaya konmuştu.

Ancak bu benzeşmeden yola çıkarak Abant Platformunu ve "geliştirdiği" fikirleri yabana atmamak gerekir. Zira F. Gülen cemaatinin bireysel bir ilgisi değildi mesele.

Toplantının yerinin özelliği de bu noktada takip edenlere ipucu verir niteliktedir. Zira geçtiğimiz yıl Bağdat'ta bir araya gelen ABD, Irak ve TC yetkilileri bir takım ortak kararlara imza atmışlar ve Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiyesi üzerine ortaklaşmışlardı. Bu ortaklığın en açık sonucu Kış aylarında ABD'nin istihbaratı ve Bağdat kukla yönetiminin (ve de Kürdistan Bölgesel Hükümetinin) göz yummasıyla gerçekleştirilen ancak yine de Ulusal Hareket karşısında hezimete sonuçlanan sınır ötesi operasyonlar olmuştu. İşbirlikçi Kürt yönetimi bu süreçte sınırlarına müdahale edilmesine ve sivil bölgelerin bombalanmasına karşı bir-iki göstermelik çıkıştan öteye gidememişti/gitmemişti. Bu ittifak düşünüldüğünde, yanı sıra Irak Kürdistanı'ndaki Bölgesel Yönetimle TC'nin görüşmeleri sıklaştırması hesaba katıldığında meselenin cemaati (tüm gücüne karşı) çokça

lahsızlandırılması olan bu Manifesto ile Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın emperyalist plan ve projelere devredilmesi amaçlanıyor.

Barzani'nin güvenliğinde toplantı

Tekrar Abant Platformu'na dönecek olursak; Hewler'deki toplantıya katılanlara bir göz atmak gerekir. F. Gülen'in Platform tarafından düzenlenen toplantılara ilk kez mesaj gönderdiği Hewler Toplantısı, Platformun Yönetim Kurulu adına konuşan Mümtazer Türköne'ye (kendisi eski MHP'li olup, eşi AKP milletvekildir) "bugüne kadar yapılan 18 toplantının en önemlisi". Toplantıya Türkiye'den 100'e yakın akademisyen, yazar ve siyasetçi katılarak bu öneme uygun davrandı. Irak'tan ise 40'a yakın katılımcı hazır bulundu. Barzani yanlısı olarak tanınan HAKPAR'ın Genel Başkanı Bayram Bozyel ve eski başkanı Sertaç Bucak'ın toplantıya katılmaması düşünülemezdi zaten. AKP, son anda milletvekillerinin toplantıya katılmasını engellerken "sözcülüğünü" yapan Zaman, Star ve Taraf gazetelerinin ağır toplantının orada bulunması da yeterli gelmiştir. Taraf, özellikle Genelkurmay'a yönelik sivri diliyle Kürt halkının yanında yer alıyor ve demokrasi kılıcı olduğunu iddia ediyor olsa da Kürt meselesine ABD'ci "çözüm" içindeki misyonu da açığa çıkarıyordu. Kürt illerinde ücretsiz dağıtılan ve Kürt halkının orduya yönelik nefret ve tepkisini kullanarak prim yapan Taraf Gazetesinin hiç de masum bir demokrasi havarisi olmadığını ve büyük planın küçük ama etkin bir parçası olduğunu bir kez daha görüyoruz bu toplantı sayesinde. Yurt dışındaki yaşamını

da eklemeyen geçemeyelim. Y. Çongar'ın birçok gizli-açık bağlantısı iddiaları ortada dolaşırken, kendisinin de yakın dostum dediği Lehigh Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Başkanı **Henry J. Barkey**'in Obama'ya sunduğu Kürt raporu tartışılıyor. Bu raporun daha önce Bush'a sunulan rapordan farklı olarak tüm Kürt parçalarının yer aldığı ifade ediliyor ve ciddi bir dil farkı göze çarpıyor. Geçtiğimiz haftalarda Washington'da düzenlenen ve "Kürdistan Üzerine Çatışmayı Önleme" başlığını taşıyan konferansa katılan Barkey, kısaca Irak'ta federalizmin güçlendirilmesini talep ediyor ve Kürtler'in merkezi hükümete rağmen kendi kendilerini yönetmelerinden söz ediyormuş. Ancak Barkey, bunun Türkiye'nin desteği olmadan gerçekleştirilemeyeceğini de söylüyormuş. Kısacası Barkey, Türkiye'nin Barzani lehine Irak'a müdahale istiyor. Nitekim Irak Kürdistanı'ndaki Bölgesel Yönetimin son

"Sahi biz toplantıyı nerede yapıyorduk?!"

Meselenin Abant Toplantısıyla ilgili ise bu noktada daha bir netleşiyor. Ancak bu toplantıya Irak Kürdistanı'ndan katılanlar Türkiye'den katılanlar arasında derin bir bakış farklılığı olduğunu söylemek gerekir. Toplantı sürecinde bu daha bariz olarak ortaya çıkmıştır. Zira toplantıda tartışmaların özellikle ilk gün toplantının yapıldığı yerin adı konusunda tıkanırdığını öğreniyoruz. Hem toplantı için Kürdistan Bölgesel Hükümetinin topraklarına gideceklerin hem de gittiğin yerin adını söylemekten imtina ederek Kuzey Irak, Irak'ın Kuzeyi gibi çokça ifadelerle inkarcı yaklaşımlarla bu adı ağzına almayacak. **Üstelik de konumuz, Kürt Sorunu iken ve birlikte barış ve geleceği ararken!** Herkesin gözünün önünde var olan ve adı herkesçe bilinen bir gerçekliği yok saymak konusunda TC kadar pervasız başka bir devlet var mıdır acaba? Varsa da bu kadar açıktan yapacak kadar ahmak mıdır? Geniş bir araştırma konusu bu. Ancak Kürt sorununu "çözmeye" giden kafilenin TC'nin inkarcı politikalarını da çantalarında götürmüş olmaları herkese komik gelmiyor mu?

Yine de meseleyi bir isimlendirme anlaşmazlığından ibaret görmek sıhhi olur. Zira dünya kadar Kürtler kart-kurt'ken "birden" televizyonlar açılıp, imha-inkâr ve asimilasyon politikalarında verebilecek bir devletin başbakanı yarım yamalak da olsa Kürtçe konuşabiliyorsa, yarın öbür gün Kürdistan'a da Kürdistan diyebilirler. Mesele emperyalizmin politikaları içinde yer almak ve bu doğrultuda hareket etmekse tüm tabuları yıkabilecek kadar da dirayetlidir "bizim" yöneticilerimiz ve sözcüleri!

İlk günün fiyaskosundan ve katılımcıların kendilerini evlerinde gibi hissetmelerine neden olan "Erbil güzellemelerinden" hariç, toplantının bir sonuç bildirgesi dahi çıkarmaması şaşırtıcı olmasa gerek. Muhatapların bulunmadığı bir toplantıyla sorunu çözmek istemek eni sonu "edilen güzel sözler", "iyi niyetli temennilerle" kardeş kentten ayrılmayı

getirmiştir. Ve tabii aynı gün T. Kürdistanı illerinde insanların üzerine gaz bombaları yağdırılırken, insanların gözleri kör edilirken, kadınlar yerlerde sürüklenirken kapanan gözler Hewler'in güzelliklerini nasıl görmüşlerdir, bu da ayrı bir konu...

Hewler'de başarı mı hezimet mi?

Tüm bu anlatımlara karşın Abant Platformunun bu toplantısının başarısızlıkla sonuçlandığını söylemek, baştan beri anlatmaya çalıştığımız büyük planı görmemek demektir. Zira bu toplantı önemli, ancak planın (yani PKK'yi silahsızlandırmak ve tasfiye etmek, hatta daha ötesinde Ortadoğu'ya yeniden bir şekil vermek) sadece bir parçasıdır. Geçmişte Sovyetler Birliği'ne karşı oluşturulan Yeşil Kuşak Projesinin bir benzerinin Kürt Ulusal Sorununda zaten epey bir süredir ısıldığını söylemek mümkün. Bugün için nasıl ki Ortadoğu projelerinde TC'ye AKP eliyle "İlimli İslam", "Demokrat İslamcı" etiketleriyle misyon biçiliyorsa, Kürt meselesinde de yine AKP eliyle İslami değerler üzerinden bir "çözüm" aranıyor. 29 Mart'ta yapılacak yerel seçimler de bu arayışta önemli bir göstergesi olacak. Bu seçimlerle de Ortadoğu'nun yaramaz çocuğu Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı etki alanını görmek mümkün olacak.

Tarihsel bir süreçten geçtiğimiz doğrudur. Adı yasaklı bir ülkenin insanların dilinde üstelik de resmi televizyon bir kanal açabilirken, başbakanı Kürtçe konuşurken, hatta Ahmet Türk'ün meclisteki Kürtçe konuşması belli çevreler dışında en azından kendilerine layık bir tarzda (1991'deki DEP milletvekillerinin akıbetini hatırlayalım) tepki uyandırmamışken, Genelkurmay da bu senaryo içindeki yerini alırken ve bu duruma göre şekillenirken her şeyin eskisi gibi olacağını iddia etmek anlamsızdır. Bugün, dünkünden daha büyük, kapsamlı ve geniş bir tasfiye hareketiyle karşı karşıya olduğunu söylemek gerekir. Bu hareket karşı belirleyici unsur ise Kürt halkı ve Ulusal Hareketi'nin tavrı olacaktır.

astığı görülebilir. Ulusal Hareketi silahsızlandırma (yani tasfiye etme) planı çerçevesinde yürütülen çalışmalar sonucu önümüzdeki ay Türkiye, ABD ve Iraklı yetkililerden oluşacak "üçlü komuta merkezi"nin faaliyete geçecek olması da yine aynı planın bir parçası olarak gündeme giriyor. Meselenin bir de gündemde olan ve bölgedeki Kürt partilerinin katılacağı bir konferansta "**Kürt Silahsızlandırma Manifestosu**"nun yayımlanması yanı var. Esasında PKK'nin si-

birakıp, demokrasi mücadelesi için "bedel ödeyen", "mahkemelerde sürünen" Y. Çongar hanım da, gazetenin mali masraflarını karşılamak için gece-gündüz çırpınan Ahmet Altan da ne yaptıklarını gayet iyi biliyor. İşlerinde bir-iki iyi niyet sahibi olsa da nihayetinde örneğin mesele devrimcilik, silahlı mücadele olduğunda en hafifinden küçümseme, iğrenme, alay etme ifadeleri yapıyor köşelerine.

Tarafı bir tarafa bırakmadan önce basına yansıyan bir ayrıntıyı

Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin 10. yıldönümünde, 15 Şubat'ta T. Kürdistanı illerinde devlet terörü yaşanırken, Abant Platformu aynı tarihte Hewler'de Kürt sorununa sözde çözümünü tartıştıyordu. Benzer bir tarih örtüşmesi Platformun kuruluşunda da var. Abant Platformu Öcalan'ın Suriye'den çıkmaya zorlandığı tarihte kuruluşunu ilan etmişti...

“Kriz Başbakan’ı geçti, bizi geçmedi

Uzmanlar ekonomik kriz ve onun etkisiyle yükselmekte olan işsizliğin, önümüzdeki süreçte de artacağı, krizin yıllara varan etkileri olacağını belirtiyorlar.

Bu öngörüye sahip olmak için ekonomist veya akademisyen olmaya da gerek yok. Halkın yaşadıklarına bakmamız yeterli ve en sağlam veri de bu olacaktır.

Bir yandan açlık ve yoksulluk sınırı vb. araştırmalara ilişkin çarpıcı veriler açıklanırken, diğer yandan egemenlerin gündeminde rant kapısı yerel seçimlerden başka bir şey yok.

İşçi-köylü Gazetesi olarak, yaşanan kriz ile birlikte artmakta olan işsizlik ve halkın sorunlarına ilişkin söyleşiler gerçekleştirdik. **İstanbul Aksaray**’da “işçi pazarı” ve **Tophane**’de bulunan **İŞKUR** önünde emekçilerle görüştük.

İŞKUR’un kapanma saatlerine kadar gelen-gideni eksik olmuyor. İlk olarak **Levent Yılmaz**’a yöneliyoruz sorularımızı.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Levent Yılmaz: Açık Öğretim’de okuyorum, aynı zamanda çalışıyorum. Geçirmek zorundayım sonuçta. 5 ay özel bir şirkette çalıştım bilgisayar üzerine, işten çıkarıldım. Ben de İŞKUR’a başvurudum. Kriz söylentilerinden sonra daha çok toplu çıkarmalar oldu. Biz evde 5 kişiyiz. Benim en azından kendi masraflarımı karşılamam gerekiyor. **Krizin teğet geçtiğine inanmıyorum.** Batı’dan Doğu’ya kadar herkes etkilendi. Bunu herkes görüyor. Daha önce çalıştığım 2-3 yer olmuştum. Hiç böyle zorlanmamıştım.

Zenginlere bir şey olmadı

Lise çağlarında iş arayan bir genç dikkatimizi çekiyor ve onunla sohbet başlıyoruz.

- Kendiniz tanıtır mısınız? Kriz sizi nasıl etkiledi?

Emre Çelik: Esenler’de oturuyorum. 17 yaşındayım. Mardin Kızıltepe’liyim. Ben, babam, abim çalışıyoruz. Abim askere gidecek. Şu an çalıştığım iş yerinin verdiği maaş çok az. Otel işinde çalışıyorum. Tabi otel işi de durgun, şu an krizde. Ben de başka bir iş arıyorum. Borçlarımız birikti. Üst üste yığıldı. Kriz bizi çok fena etkiledi. Bence kriz hiç teğet geçmedi. İlk bizi vurdu. Zenginleri, Başbakan’ı vurmadı. Param olsa beni de vurmadı. Kriz daha gelmeden biz etkilendik. Babam tek çalışıyordu. Baktık olmuyor. Ben de okulu bırakmak zorunda kaldım. Param olsa ben de okurdum.

Devletin yetkili ağızları “krizden etkilenmeyeceğiz” demeçleri verse de hemen her ailede birkaç işsiz olduğu bir gerçek. Ferhat Tosun da ailesinde yaygın işsizlik olanlardan biri.

- Nasıl geçiniyorsunuz?

Ferhat Tosun: Otogar’da hamallık yapıyorum. Millet çalışmıyınca yolculuk yapıyoruz. Bizim de işimiz olmuyor. Eşya taşıyamıyoruz. Ayda 600 lira kira veriyorum. Taş çatlasa 650-700 lira kazanıyorum. Babam da nakliyecilik yapıyor. Onun da hiç işi yok. Burada duranların çoğu işsiz, 2 tane kardeşim var, okuyorlar. Amcam işsiz. Aç, susuz bekliyor. Bağcılar’da oturuyorum. Kriz psikolojik değil, buna katılmıyorum.

Kriz en çok kadınları vuruyor

İşsizlik en çok da kadınları etkiliyor. Krizin olmadığı dönemlerde bile iş bulmakta zorlanan emekçi kadınların işi biraz daha zor. Kızı ile birlikte İŞKUR’a başvuran Canan Tekin’le kriz ve yaşadıkları üzerine sohbet ediyoruz.

- İŞKUR’a ne için geldiniz, anlatır mısınız?

Canan Tekin: Biz kendimiz çıktık işten, cinsel taciz nedeniyle. 48 yaşındayım, açığıym ve iki çocuğum var. Fındıkzade’de bir iş yerinde çalışıyordum, 70 yaşına yakın bir patronum vardı, onun tacizine uğradım. Ben, kızım ve muhasebe bölümünde çalışan bir arkadaşımız daha işten çıktık. Maddi ve manevi tazminat davası açtık. Şimdi kriz ortamında işsiz kaldık, iş de bulamıyoruz. Hasta bakıcısı, yatılı, ev temizliği gibi bir sürü işe bakıyorum ama bulamıyorum, “40 yaşın üstünde almıyoruz” diyorlar.

Canan abla ile sohbetimizin ardından İŞKUR’un yakınlarındaki sayısal loto bayisinin önünde uzanan kuyruk dikkatimizi çekiyor. Emekçiler umudu şans oyunlarında arıyor. İbrahim amca da bunlardan biri.

(İstanbul)

Baykal, Amerika’yı yeniden keşfediyor!

Seçimlerin yaklaşması ile birlikte başlayan “açılım” furyası, gündemi yoğun bir şekilde meşgul eden işsizlik tartışmalarına da sıçradı.

CHP Genel Başkanı **Deniz Baykal**, büyük bir kurtarıcı edası ile işsizliğe ve krize yönelik bir “çözüm reçetesi” önerdi. Seçim propagandası kokan bu “açılıma” göre; otomotiv ve dayanıklı tüketimde KDV’nin 6 aylığına kaldırılması, kur politikasının gevşetilmesiyle ihracatçının hareket alanının genişletilmesi, prim, sigorta, vergide 10’ar puan indirim yapılması, bankaların kredi verebilmesi için Kredi Garanti Fonu oluşturulması öngörülüyor.

Baykal’ın bu çıkışı Amerika’nın yeniden keşfinden öte bir anlam taşıyor. Öyle ki sözü edilen önerilerin hepsi şu an AKP hükümeti tarafından zaten uygulanıyor. CHP’nin bu noktada yeni bir şey söylediği

yok. Asıl mesele ise bu önlemlerin hepsi işsizleri, emekçileri değil sermayenin çıkarlarını koruyor ve onlara kaynak aktarımı yapıyor. Bu açıklamalar ülkeyi AKP’den kurtararak düzlüğe çıkarma nutukları atan CHP’nin özünde AKP’den farklı bir icraatının olmayacağına işaret ediyor. Tayyip Erdoğan’ın buna karşılık açıklamaları ise CHP’den aşağı kalır değil: “İşsizliğe çaresi olan varsa açıklasın, yapamazsam siyaseti bırakırım.”

Kısacası işsizliğe biz de çare bulamayız siz de!

“Kriz 2001’den daha büyük olacak!”

Dünya Bankası Türkiye Direktörü **Ulrich Zachau**, Active Academy tarafından düzenlenen 3. Risk Yönetimi Zirvesi’nde Türkiye’de kısa zamanda büyümenin yavaş-

layıp, işsizliğin artacağını belirterek, “2001’deki krizden daha büyük bir kriz yaşanacak” sözlerini sarf etti.

Ülkemizi bekleyen geleceğe ilişkin “toplumu aydınlatan” Ulrich Zachau, her şeyin altı ay içinde herkes için, Türkiye için de dramatik şekilde değiştiğini söyledi ve “**Bu sadece risk değil artık gerçek...**” ifadesini kullandı. Daha düşük ekonomik büyüme olacağını, istihdam sıkıntısı yaşanacağını, işsizliğin artacağını ve 2001 krizinden daha büyük bir kriz yaşanacağını söyleyen Ulrich Zachau, 2009 ve 2010’da işsizliğin rekor kıracağını açıkladı.

Sözü edilen tabloya göre genç işçilerin dörtte biri işsiz kalacak. Ve bunun önünü almak da mümkün olmayacak!

İşsizler ordusuna 314 kişi eklendi

Yaşanan kriz ile birlikte gün aşırı duyduğumuz işçi çıkartmalarına bir yenisi de **Ege Çelik Fabrikası**’nda eklendi. İzmir’in Aliğa ilçesinde kurulu bulunan Ege Çelik Fabrikası’ndan **314 işçi** yaşanan kriz bahane gösterilerek işten çıkarıldı.

Fabrikada çalışan işçilere bir süredir ağır çalışma koşulları ve ayrıca ücretsiz izin gibi hak gasplarına razı olmaları dayatılıyor ve bunu reddetmeleri halinde işten çıkartılacakları söyleniyordu. Son olarak Ege Çelik patronu işçilere “**Dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz fabrikamızı da etkile-**

- Siz kriz tartışmaları ile ilgili neler söyleyeceksiniz? Kriz halkı nasıl etkiledi?

İbrahim Ceyhan: Malatyalıyım. Memleketin değişeceğine inanmıyorum. Kendimi bildim bileli böyleyiz. 8 senedir İstanbul’dayım. Kriz herkesi etkiledi. Tansu Çiller’de Mesut Yılmaz’da kriz varsa ben kafamı keserim. Ben bir tatlı satıyorsam şimdi 3’ e 4’e bölüyorlar. İşsizlik alabildiğine gitmiş. Normalde 70-80 tane satıyorsam yarı yarıya düştü. Bu gidişatla düzeleceğine inanmıyorum.

Taşı toprağı İstanbul’a değişik illerden gelen emekçiler krizle birlikte iş bulmakta büyük zorluk çekiyor. İŞKUR’un önünden ayrılıp Aksaray Fuar Otel’in yanında kurulan “işçi pazarı”na gidiyoruz. İşsizlerin iş aramak için toplandığı işçi pazarında da işler kesat. Buraya sabahın erken saatlerinde gelen insanlar iş olmadığı için erkenden ayrılmış. Urfa’dan İstanbul’a gelen Şemsilhak Macer T. Kürdistan’ından çalışmak umudu ile İstanbul’a gelenlerden.

- Nerelisiniz? Kaç yıldır İstanbul’da çalışıyorsunuz?

Şemsilhak Macer: Urfa’lıyım. 95’den beri İstanbul’da oturuyorum. Deri sektöründe çalıştık. Daha sonra işler bozulmaya ve durmaya başlayınca işsiz kaldım. Şimdi ise 15 günde bir işe gidiyorum. Krizden önce işler sıfırdandı, krizle birlikte işler sıfırın da altına indi. Belediyeden iş istediğimizde bizi özel sektöre veriyor. Özel sektöre de seni altı ay çalıştırıp bir ay sigortalı gösteriyor. Anlayacağınız vatandaş işsiz oluyor. Bir senedir işsiziz. Burada amele işleri var. Ağustos’tan bu yana bu işlerde de düşüş var. Bu yüzden ülkeyi terk etmeyi düşünüyorum.

(İstanbul)

Felaket senaryosu çizen Zachau’nun çözüm paketi ise hiç de sevimli görünmüyor: **Daha esnek, yarı zamanlı işlerle istihdamı artırmak.** Yani sendikal örgütlenmenin olmadığı, daha yoğun ve dizginsiz bir sömürünün yaşandığı bir çalışma yaşamı... Bi-

ze önce ölümü gösteren sonra da sıtması razı etmeye çalışan Ulrich Zachau, baklayı ağzından çıkararak niyetini de ortaya koyuyor. Emperyalistler daha fazla sömürü ve daha örgütsüz bir toplum istiyor.

miştir, ben de bu yüzden bu sıkıntıyı aşana kadar ücretsiz izin ve diğer uygulamaları kabul ediyorum” içerikli dilekçeler hazırlayarak imzalamak istemiş, ancak işçilerin bir kısmı bu dilekçeyi imzalamayı reddetmişti. Dilekçeyi imzalamayan işçilere son uyarı olarak ise hazırlanan dilekçeyi imzalamadıkları takdirde 2 gün içerisinde işten çıkartılacaklarını söylemişti. Bu uyarının üzerinden 2 gün geçmesinin ardından 314 işçi, yaşanan krizden zarar görmeden çıkmaya yönelik uygun görülen “çözüm” uymadıkları ve çözüm yolu bırakmadıkları gerekçesi ile 19.02.2009 tarihinde işten çıkartıldı.

Ege Çelik’te 2001 krizinde de benzer hak gaspları yaşanmış, birçok işçi işten çıkartılmıştı. (İzmir)

Buz dağının görünen yüzü!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Kasım 2008’de önceki yılın aynı dönemine göre işsiz sayısının 645 bin kişi arttığını açıkladı. Buna göre işsiz sayısı 2 milyon 995 bin kişiye yükseldi.

545 kişi sadece Kasım ayında bir işte çalışırken işsiz kaldı. Genç nüfusta işsizlik oranı da yüzde 20’den yüzde 23.9’a yükseldi.

Kentlerde de kırsalda da işsizlik oranı yüzde 2.2 arttı; kentte yüzde 14.2’ye, kırsalda ise yüzde 9.3’e yükseldi

Hizmet sektöründe işsizlik

Kurumun açıkladığı verilere göre işsizlerin,

- ✓ Yüzde 72.6’sı erkek.
- ✓ Yüzde 59.4’ü lise altı eğitimli.
- ✓ Yüzde 26.6’sı bir yıl ve daha uzun süredir iş arıyor. İşsizler sıklıkla (yüzde 29.8) “eş-dost” vasıtasıyla iş arıyor.
- ✓ Yüzde 86.5’i (2 milyon 592 bin kişi) daha önce bir işte çalışmış.
- ✓ Daha önce bir işte çalışmış olan işsizlerin yüzde 46.7’si “hizmetler”, yüzde 25’i “sanayi”, yüzde 18.8’i “inşaat”, yüzde 9.5’i ise “tarım” sektöründe çalışmış.

Küçük işyerleri ağırlıkta

Yine TÜİK verilerine göre aynı dönemde istihdam edilenerin,

- ✓ Yüzde 73.5’i erkek.
- ✓ Yüzde 59.5’i ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, yüzde 27.5’i kendi hesabına ve işveren, yüzde 13’ü ücretsiz aile işçisi.
- ✓ Yüzde 59.5’i “1-9 kişi arası” çalışanı olan işyerlerinde çalışmakta.
- ✓ Yüzde 3.1’inin ek bir işi vardır. Yüzde 4.3’ü mevcut işini değiştirmek veya mevcut işine ek olarak bir iş aramakta.

Sosyal güvence yok, kadın istihdamı yerinde sayıyor

Çalışmasına rağmen bir sosyal güvenlik kurumuna üye olmayanların oranı yüzde 44.5. Önceki yıla göre az bir düşüş gerçekleşse de özellikle tarım sektöründe 10 kişiden dokuz sosyal güvenlikten yoksun çalıştırılıyor.

Halen her dört kadından sadece biri çalışırken erkeklerde işgücüne katılım oranı yüzde 71. Eğitim seviyesi yükseldikçe bu eşitsizlik de kapanıyor; yükseköğrenim mezunu kadınların yüzde 71’i erkeklerince yüzde 89’u çalışıyor.

TÜİK’in bu açıklamalarını yorumlayan iktisatçı **Mustafa Sönmez**’in **Bianet**’te yayımlanan analizlerine göre, TÜİK’in aktif olarak iş aramayanları dahil etmemesi nedeniyle, gerçek işsizlik oranı açıklananların üzerinde. Sönmez’e göre işgücü olarak saptanan 24.3 milyonun içinde yer almayan, “işgücü” sayılmayan, gerçekte ise önemli bir kısmı işsiz sayılması gereken 3 milyonu aşan nüfustur. Bu nüfusun “işgücü” olarak tanımlanmaması, gerçek işsizliğin boyutlarının görülmesini de engelliyor.

Sönmez; gerçek işsiz sayısını görmek için, 3 milyona yaklaşan açık işsizlere, “**umudunu yitirmiş**”, “**iş aramayan, iş bulursa çalışacak**”, “**mevsimlik**”, “**eksis istihdam**” başlıklarındaki işsizlerin de eklenmesi gerektiğine dikkat çekerek, önümüzdeki süreçte sanayiye daralma yaşanacağını ve işsizlik artışının hizmet sektörüne de yansıtacağı bunun da işsizlik rakamlarını önemli oranlarda artıracığını belirtiyor.

Krizin ülke gündemine girdiği ilk günlerden bu yana TÜİK kamuoyuna birçok konuda araştırmalarını açıkladı. TÜİK’in araştırmaları uzmanlar tarafından giderek daha fazla sorgulanır hale geldi. TÜİK’in açıkladığı rakamlar gerçek işsizliğin küçük bir boyutunu göstermekte.

Başbakan Tayyip Erdoğan’ın bütün dünyayı derinden sarsan kriz için “Bizi teğet geçecek” sözleri ne kadar gerçekçi ise TÜİK’in açıklamaları da o kadar inandırıcı ama bu haliyle dahi tüyler ürpertici!

İşsizlik intihar ettirdi!

İzmir’in Karabağlar ilçesi Yeşilyurt semtinde oturan 2 çocuk babası inşaat işçisi 58 yaşındaki **Nuri Çakar** yaklaşık 6 aydır iş bulamadığı için girdiği bunalmış sonuca, eşi ve çocuklarının evde öldüğü sırada kendisini yaktı. Yakınlarının 6 aydan bu yana işsiz olması nedeniyle sıkıntılar yaşadığını, kredi kartı borcu olduğunu ve ekonomik sorunlar nedeniyle intihar ettiğini dile getirdikleri Çakar’ın cesedi eve gelen oğulları tarafından bulundu. Babasının uzun bir süredir işsiz olduğunu ve bu nedenle kimseyle konuşmadığını anlatan oğlu M.Ç. “Bir yıl öncesine kadar babamın işi çok iyiydi. İşleri bozulmaya başladıktan sonra, içine kapanmaya başladı. Bizimle,

doğru dürüst konuşmaz olmuştum... Bunun hesabını kim verecek? Kimlerden hesap soracağız? Bilmiyorum” diye konuştu.

Evini su basınca...

Bir kriz intiharı haberi de İstanbul Küçükçekmece’den geldi. Üç çocuk babası emekli gardiyan **İsmail Aral** (47), çatıda çamaşır ipiyle kendisini asarak intihar etti. Seyyar arabasıyla temizlik deterjanları satan Aral’ın Altınşehir’de bulunan, yol altında ve alt yapısı olmayan iki katlı evi son iki haftadır yağış nedeniyle su baskınına uğradı. Evindeki mobilyaları kullanamaz hale gelen Aral’ın morali bu duruma oldukça bozuldu ve belediye yetkililerine müracaat etti. Ancak yerel yönetimlerden beklediği ilgiyi göremeyen İsmail Aral çatıya çamaşır ipini bağlayıp kendini astı. (H. Merkezi)

Newyork'tan Karadeniz'e bir direniş ezgisi; Vardık, varız, varolacağız!

*Yükseklerde bir yıldız yitip gittikçe
Bizde bir militan ölümsüzleşir
Kasırgada yalın almış bir kılıç
adabında
Tarihin satır başlarına
İzinsiz olarak düşeriz
Yok olmak denince böyle biliriz
Spartaküs'ten beri böyle ölürüz
Yare yar
Ağızlarda tek şiar
Hep tirmanırız*

Ayfer Celep

Dokuma işçisi kadınlar, geleceğe yürünecek yeni bir yol açıyordu. Bundan sonra kadınların kurtuluşuna gidenler bu ırmaktan akacaktı. Her yeni başlangıç gibi bunun için de büyük bir bedel ödenmeliydi. İşçi kadınların gelecek düşlerine dikkatleri çeken bu işaret fişeği yine kadınların bedeni ile yanacaktı. Emekçi kadınların özgürlük, insanca bir yaşam isteğine zalimlerin yanıtı upkısı ataları gibi korkunç oldu. 129 kadın kapatıldıkları fabrikada can verdi. Özgürlük kavgası can istiyordu. Emekçi kadınlar gerekeni yapmaktan çekinmediler. Buzu kırdılar ve ardıllarına yeni ufuklar açarak ölümsüzler kervanına katıldılar.

Tohum toprağa bir kere düşmüştü artık ötesi zaman işiydi. Bunun için çok beklemeye de gerek kalmayacaktı. Aradan birkaç yıl geçmeden değerleri de yola düşmüştü. Tohum filizlenmiş karı deliyordu artık. **Newyork'lu dokuma işçilerinin kavgası bütün dünyayı saracak, gökyüzünü fethetmeye çıkacaklara rehber olacaktı. Yarına, güzel günlere sevdalı yürekler bu ateşten beslenecekti.**

8 Mart'ta düşen üç Partizan yürek ...

Yine bir 8 Mart ve yine iyi ile kötünün, güzel ve çirkinin, eski ile yeninin karanlık ve aydınlığın cenge durduğu bir an.

Kuşlar, ağaçlar, çiçekler susmuş,

yeryüzü üç karanfilin toprakla buluşmasına tanık olmakta. Newyork'lu emekçi kadınların yaktığı ateşi dağların doruklarından taşıyanlar bu defa ölümün kucağında. Geleceğe taşınan bir ışık olsun diye bedenini vermekten çekinmeyenler bu defa namurların hedefinde, düşmanın pususuna düşen üç Partizan, Newyork'lu kadın işçilerin kavgasına harç olan, insanın insan tarafından sömürülmediği, anaların ve çocukların ağlamadığı, özgür bir dünya için yola çıkanlar dağların yücünden selamlıyor işçi kardeşlerini. Newyork'ta yükselen isyan ateşleri Karadeniz dağlarında alazlanıyor. **Tokat Çöregibüyük köyü tarihsel anlamı olan bir cenge tanık oluyor. Üç Partizan emekçi kadınların özgürlük kavgasını köylü kadınlara, ezilenlere taşımak için yola koyulmuşken toprağa düşüyor.**

Yüzyıllar önce emekçilerin yüreğine ekilen umut tohumları sahiplerinin kanları ile sulanıyor.

Karadeniz dağlarında umudun tüküsünü söyleyen üç Partizan, ağır bir sürecin tüm zorluklarına rağmen dimdik ayakta.

8 Mart'ın tarihsel anlamına denk düşen bir Partizan'ın sesi yankılanıyor koyaklarda. "**Fırtınalar içinde bıçak sırtında**" örnek bir yaşam ile kavgayı ardıllarına devrediyor **Ayfer Celep**. Kadının zincirlerini kırarak özgürleşmesini en güzel örneklerinden, bir komutan, kavgaya özgürlüğe sevdalı bir Partizan selamlıyor dünya emekçi kadınlarını. Kadının mücadele içinde sorumluluklar alarak gelişebileceğini, inisiyatif alabileceğini ve önder nitelikler kazanabileceğini gösterdi Ayfer Celep. **Emekçi kadınlara zulümden başka bir şey vaat etmeyen bu düzene başkaldıran bir kadın. Halk düşmanlarından, ihbarcılardan hesap soran bir komutan.**

Yaşamı yoksulluk içinde binbir zorluklar içinde geçmiş **Münire Sağdıç**'ta ses buluyor isyan çığlıkları. Abisi, yoldaşı Yaşar Sağdıç'ın özlemlerini, kavgasını yükleniyor zayıf bedeni ile. Sessiz, derinden, gürül gürül akan bir ırmak misali yatağına sığmıyor. **Partizanlarla içi-**

çe onlardan biri olma hayali ile büyüyor **Münire Sağdıç**. Emekçilerin kurtuluşu, özgürlüğü adına sade, mütevazı bir miras bırakıyor ardıllarına.

1857'de erkek işçilerle aynı kaderi, umdu paylaşan ve aynı düşleri kuran emekçi kadınlar yine yoldaşları ile birlikteydi.

Haksızlığa, zulme gencecik ya-

şında tavır koyan Kemal Tutuş, 8 Mart'ın sınıfsal özünü, kadın-erkek mücadelenin ortaklığını hakırıyordu düşmanın suratına. Genç yaşına rağmen zorlu süreçlerin insanı olduğunu ortaya koyuyordu pratiği ile. Hukuk Fakültesi'ni kazanmasına rağmen emekçilerin kurtuluş kavgasına daha fazla katkı sunmak bilinci ile soluğu dağlarda alarak, kadın yoldaşları ile birlikte düzene meydan okuyanlardandı.

Karadeniz halkının bağrına kök salan Partizanlar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kavgayı büyütmek için adı oldular. **Onlar fabrikalarda, atölyelerde, emeği gasp edilen, töre-namus kuskacında can çekişen, soluğu, iradesi yok sayılan emekçi kadınların yükselen sesi oldular.**

Onlar, kadınların kurtuluşunun mücadelesinde, özgürlüğün bedel ödemeye cesaret etmekte olduğunu öğretti. Emekçi kadınların yaşadığı ıstıraplardan kurtuluşunun örgütlü bir yaşam olduğunu, mücadele edilmeksizin hiçbir şeyin kazanılamayacağını gösterdi.

1857'de dokuma işçilerinin, kadın-erkek el ele yarattığı gelenek 8 Mart 1999'da yine omuz omuza bir mücadele ile bir tuğla daha örüldü.

Münire Sağdıç

Kavgada ölümsüzleşenler

Kenan Demir

2 Mart 1970 tarihinde Erzincan'da dünyaya gelen Kenan Demir, ilköğrenimini burada tamamladıkandan sonra ailesi ile birlikte İsviçre'ye yerleşir. 1989 yılında mücadele ile tanışan Kenan Demir, 1994 yılında darbeciliğe karşı tavır koyanlardandı. Basel'de yerel faaliyet yürüten ve çalışkanlığı, dürüstlüğü ile tanınan Kenan Demir, 5 Mart 1998'de bir görev için gittiği alanda karşı-devrimci asalak bir çetenin saldırısı sonucu şehit düştü

yoldaşlarının onu almak istemelerine karşılık birliğin güvenliğini düşünerek bu talebi reddeder. Operasyondan bir sonuç alamayan düşmana yaralı olarak tutsak düşer. Hıdır Yıldız'ı hemen sorguya çeken düşman hiçbir yanıt almayınca onu kurşuna dizer.

Niyazi Gündoğdu

1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu mücadele ile İstanbul'da tanışır. Bir süre **Ökme-danı Kültür Ve Dayanışma Derneği**'nin (OkDer) başkanlığını yürütür. '77'de tutuklanır. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alınır. Askerden sonra memleketine dönen Niyazi Gündoğdu, 16 Mart 1983'te gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledilir.

Mustafa Akdağ

19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu şehit düştü.

Binali Yiğit

Doğum yeri olan Dersim Pülümür'de zalim toprak ağası Ali Şan Ağa'nın topraklarından kaçarak ailesi ile birlikte Konya'ya yerleşen Binali Yiğit, bu kaçışına önderlik eden Kali Baba'dan (Kali Durmuş) derin bir şekilde etkilenir. Onun yiğitliği, fedakarlığı, zulme başkaldırısı Binali Yiğit'in toprak ağasına karşı duyduğu nefretle birleşir. Ekonomik nedenlerle Almanya'ya gitmek zorunda kalan Binali Yiğit, ATİF'in örgütlenmesinde büyük çaba sarf eder.

Almanya'dan memleketine dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoşhisar'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

Almanya'dan memleketine dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoşhisar'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

Almanya'dan memleketine dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoşhisar'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

Pusula

Pratik duruşumuz sürecin gerçekliğine yanıt olmalıdır

Kavramak, uygulamaktır. Uygulamak, kavrayışta derinliği, pratikte yöntem zenginliğini ve daha da önemli mücadelede ısrarlı bir çabayı zorunlu kılar. Devrimci çaba, devrimci cesaret, sorunların çözümü için atılacak ilk adımdır. **Her sürecin ihtiyaç duyduğu kadro ve militanların yaratılması için, var olan zaafı doğru tespit etmek önemlidir.** Söz gelimi, bugün açıısından faaliyetlerimizde en göze çarpan olumsuz özelliklerden biri, görevlerimizi yerine getirmede gereken özveri ve fedakarlığı göstermememizdir. Bunun temelinde tabii ki ideolojik sorunumuz vardır ve sorunların çözüm için pratik adımlar gerekir. Bu adımların atılmasını sağlayacak olan da **parti ruhunun** yeniden kazanılmasıdır.

Bugün sınıf düşmanlarımız iktidarlarını sürdürmek için işgaller, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilen halklara ve uluslara karşı her türlü baskı ve sömür politikasını uygulama-

mada hiçbir sınır tanımayacaklar. Yani, sınıfsal çıkarları için yapılması gerekeni yapıyorlar. Peki bizler, kendi sınıfsal çıkarlarımıza uygun bir duruş sergiliyoruz mu?

Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesini yürüten militanları koşulların zorluğuna, sorunların ağırlığına bakmadan her şart altında kazanma bilincine sahip olmalıdır. Eğer devrimci militanlar bazı görevlerin yerine getirilmesinin imkansız olduğuna inanırlarsa, orada zaten kaybedilmiş demektir. Çünkü; böyle bir düşüncü tarzı, böyle bir kavrayış, doğal olarak tüm planlarını, tüm enerjisini kazanılamayacağı hesapları üzerine yapar. Tüm gerekçeler buna uygun olarak üretilir. Oysa öngörülen görevlerin yapılabileceği özgüvenine sahip olmak ise; tüm planların, hesapların kazanma sürecine hizmet edecek tarzda yapılmasını sağlar. Devrimci bir pratiğin sergilenmesi, bir problemin çözülmesi için önce kafada kazanmak-çözmek gerekir

esprisinin anlamı da bu olsa gerek.

Bu genel anlayışı bugün bazı komiteler veya bireyler şahsında somutlaşmaya çalıştığımızda birçok pratik görev karşısında hesapların tersten yapıldığına tanık olabiliriz. "Olmaz", "çok zor", "sürece bırakmak lazım", "bunun için adam gereklidir" vb. gerekçeler dizisini çoğaltmak mümkündür. Elbette ki burada imkansız olan görevlerden söz etmiyoruz. Bilakis yapılabilecek yani imkanlar dahilinde olan ama yaşanan kırılmaların yaratması olduğu özgüvensizlikten dolayı **imkansız olarak algılanan** görevlerden söz ediyoruz. Daha da olumsuz olan durum, imkansızlık konusunda insanların kendi kendilerini ikna etmesi ve mevcut gidışatla kavgalı değil, barışık olarak yaşamasıdır. Kavgadan kastımız mevcut tablonun değiştirilmesi için ortaya konulan devrimci çabadır.

Olmazları olur kılmak için, proleter ideolojiye, temsil ettiği sınıfın gücüne güvenmek şarttır. Eğer güçlü bir ideolojik donanım, siyasal yetkinlik ve tarih bilincine sahip olunmazsa, emperyalist-kapitalist sistem ve onların uşak takımının yarattığı ideolojik kirnelmelere karşı ne sağlıklı bir mücadele yürütülebilir ne de ezilen geniş yığınların kafalarında ya-

ratılan soru işaretleri doğru bir tarzda giderilebilir.

Yine demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesini kısa tarihsel dönemlere hapsetmek, erken zafer beklentileri içine girmek, bu gerçekleşmeyince de örgütlü yaşamdan, ezilenlerin mücadele cephesinden uzaklaşmak, gereken dönüşümü sağlayamayan, sürece uygun olarak kendini sürekli yenilemeyen küçük burjuvaların işi olabilir. Ama gerçek proleter devrimci, mücadelenin uzun ve kısa süresine bakarak tutum belirlemezler. Çünkü onlar, insanlık tarihinin sınıf mücadelesi tarihi olduğunun bilincindedirler. Ve dolayısıyla sınıfları adına her koşulda dövüşmeyi bir görev olarak algırlarlar. Devrimci-lik bir yaşam tarzı olduğu esprisinin pratik karşılığı da bu olsa gerek. Bu ifadeyi söylemaktan çıkarıp içselleştirmek olmazsa olmazdır.

Bu yönlü tartışmalarda derinleşip, ileri düzeyde bir bilinç sıçraması yaratılmazsa, yenilgi ve gerileme süreçlerinde emperyalist burjuvaların kiralık kaleşörleri, geniş yığınların mücadele bilinçlerini karartmak için her türlü demagojiye başvururlar. Nitekim bu kiralık beyinler, sınıf savaşımını inkar eden uydu teorilerle tarih sahnesinde yer almakta

gecikmediler. Elbette ki sınıf düşmanlarımızın tüm çarpıtılmalarına rağmen ezen ve ezilenler arasındaki savaşım şiddet ve barışçıl yöntemlerle, örgütlü ve kendiliğinden kitle hareketleriyle sürüyor. En sessiz süreklerle içinde bir hareketi, bir çatışmayı barındırıyor. Başka türlü de olmaz. Çünkü; tarihin ilerleyişi zıtların karşıtlığı savaşımının ürünüdür. Dolayısıyla her ne gerekçeyle olursa olsun, sınıf mücadelesinden, örgütlü yaşamdan yan çizenler, devrimcilerin yanlış bir yolda olduğunun cesaretiyle sahip olmadıklarının kanıtı olabilir.

Hiç kimse, başarısızlıkları, kişisel sorunları böylesi onurlu bir mücade- lenin önüne çıkarma hakkına sahip değildir. Bu faktörleri gerekçe gösterip, ezilenlerin haklı ve meşhur mücadelesinin dışına çıkma, seyirci kalmanın sınıf mücadelesi açısından pratik bir değeri yoktur. Yanlışları düzeltmek, başarısızlıkları başarıya dönüştürmek için kurtuluşa doğru akan nehrin içinde olmak gerekir. Kıyıda kalarak akıntılara dair fetva verenlerin sözleri hafif kalır. Hafif söylemlerin dinlenme ve değiştirme gücü zayıf olur. **Oysa koşullar bize dinletme ve değiştirme gücü yük-**

sek olan söylemleri dayatıyor.

Yazımızın giriş bölümünde ifade ettiğimiz gibi, pratik durumumuz sürecin gerçekliğine yanıt olmalıdır. Diğer bir söyleme, sürecin zorluklarıyla savaşacak militan bir şekillenmiş ve zihinsel tembelliği yadsayan, bilimsel inceleme yöntemini kavrayan politik bir kimlik. **Tüm bu nitelikler kan ve ter içinde kazanılır.**

Diğer önemli bir nokta ise; sürecin zorlukları ve bu zorlukların getirdiği ağır sorumlulukları dikkate alarak faaliyetçilerimizin içine düştükleri eksiklikleri giderme temelindeki eleştirilerimizde **yapıcı ve yol gösterici** ve daha da önemli **birleştirici** bir yol izlemeliyiz. Yine gelen eleştirilere karşı yaklaşımımızda da aynı sorumluluk tutumu benimsemeliyiz. **Sorumluluk yüklü eleştiriler, koşulları hesaba katan, düşündürülen ve düşündürdüğüce değişime sevk eden eleştirilerdir.**

Elbette ki tüm yetersizlikler devrimci eğitimle, sınıf bilincimizi sürekli yükseltme çabasıyla aşılır. Dolayısıyla devrimci pratik üzerinde yoğunlaşmak temel bir görevdir. Sürece yaklaşımda ve bize dayattığı görevleri yerine getirmede her zaman bu sorumluluk bilinciyle hareket etmeliyiz.

Direnen kadınlar

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işlerinden atılan işçiler mücadelelerine aynı kararlılıkla devam ediyorlar. Başta işçilere "üç beş çapulcu" gözüyle bakan patron, hiç ummadığı şekilde uluslararası boyuta ulaşan bir muhalefeti karşısında görünce o "üç beş çapulcu" dediği kesim gözünde bir anda büyüyüverdi.

DESA Türkiye'de eşine az rastlanır bir şekilde, etkisini ülke sınırları dışına taşıyabilen bir direnişe sahne oluyor şu günlerde. Öyle ki, Mart ayının ilk haftasından başlayarak uluslararası eylem günleri düzenlenecek. İspanya, Fransa, İtalya ve İngiltere'de peşi sıra eylemler düzenlenecek. Gerek ulusal gerekse uluslararası boyutta oldukça etki yaratan DESA direnişine şöyle bir baktığımızda mücadelelerinde kararlı ve militanca duran ve sayıları topu topu 45 işçiyi görürüz. O halde bu direnişi farklı kılan yanlar olmalı. Bu kadar sayıda direnen işçinin yarattığı etkiyi anlamak açısından DESA direnişilerinin kimlerden oluştuğunu bakmak gerekiyor. **Ve bu direnişin yaratıcıları ve büyüteni olan kadınların direnişini özellikle işlemekte yara-**

rar var.

DESA direnişi hem Düzce hem de Sefaköy olmak üzere iki fabrikada devam ediyor. Bu direnişin simgesi haline gelen **Emine Arslan** Sefaköy'de, diğerleri ise Düzce'de fabrika önünde direnişlerine devam ediyorlar. Bir anne olan Emine Arslan'ın tek başına fabrika önünde direnişe geçmesi birçoklarını sarstı elbette. Emine Arslan dosta ve düşmana mesajını iletmeyi başarabildi birçok yandan.

Emine Arslan'ın mücadelesi sadece deri işçilerinin mücadelesi olmaktan çıktı ve **tüm ezilenlerin sesi** olmayı başarabildi. Bu manada Arslan'ın direnişi sadece DESA direnişi olmaktan da çıkmış durumda. **Kendi deyimiyle "kafesteki kuş" olan Emine'nin özgürlüğe doğru çıktığı kanatları sadece bir işçinin mücadelesi değil aynı zamanda bir kadının da özgürlük mücadelesi anlamına geliyor.** Emine'nin mücadelesi, toplumsal emeğin içerisinde kadınların rollerinin giderek arttığı modern sanayide iki kat ezilen kadının mücadelesi aynı zamanda.

Onu tek başına direnmeye itebi-

lecek nedenlerin başında kadın olması yatıyor. İşçi bir kadın olması yatıyor. İşte sadece bir kadının yapabildiği ve elinden geldiği kadıyla verdiği mesaj bu oldu. O da direnmekti. Tek başına da olsa sonuna kadar mücadele etmeyi yeğ tuttu. İşte herkesi sarsan ve bu sistemin değişmesinde hemfikir olan herkes için sorgulanmaya yol açan mesele de bu oldu. **"Bir kadın tek başına direniyor"** cümlesi zihinlerde yer aldıkça, hatırladıkça, Emine Arslan ısrarla ve ısrarla devam ederek biricik çıkışı yolunu gösterdikçe bizlere karamsar olmamayı, kendisinin umudunu kaybetmediğini, umudumuzu kaybetmemiz gerektiğini, beklemeyi değil harekete geçmek, dayanışma içerisinde olmak, mücadele etmek gerektiğini sözleriyle değil yaptıklarıyla gösterebildi. Emine Arslan söylemeye kalksa, metiheli sözcükleri birbirini ardına sıralasa değişen pek bir şey olmazdı, gündelik hayatını yaşayan birçok insan

için. Ama o, bu gündelik hayatın içindeki birçok insana farklı bir mesaj vermeyi başardı. Türkiye'nin en büyük deri firmasının patronunun uyularının kaçmasına neden olan Emine Arslan elinden geleni yapıyor. Onun için on çevik kuvvet otobüsü gelse de tek başına direnirken yanı başına, o buna aldırış etmiyor. **Sadece Emine değil elbette. Düzce'deki Eminelerin mücadelesi de onunkinden farklı değil kesinlikle. Orada da Emineler aynı kararlılıkla mücadelelerine devam ediyorlar.**

Kadınların bu direnişte etkileri tartışılmaz bir durumda. Kadınların çoğu muhafazakar bir kültürden gelmelerine rağmen, kapalı giyinen başörtülü kadınlar, ileri diye görülen başı açık birçok kadından daha ileride koşarken, şekilcilğe aldananlara da mesajı yolluyorlar. Başörtülü kadınlar için "neden dirensinler?" sorusu, yerini "nasıl direniyorlar?" a bırak-

miş durumda. Eşlerinden dayak yiyerek, eşlerinden boşanmayı göze alarak, aile baskısından kaçarak, şehrin, valinin, emniyetin, polisin, komutanlığın, jandarmanın tüm baskılarına rağmen direnişe geliyorlar başörtülü kadınlar. Hem de direnişteki erkek işçilerden daha kararlı bir şekilde yürütüyorlar. Tek başına bir erkek işçinin direnişe geçmesinin çok daha zor olduğu, kendi içinde erkeğin seçeneklerini çoğaltabileceği ama bir kadın işçi için seçeneklerin çok daha az olduğu hatta tek bir yeri işaret ettiği koşullar içerisinde direniyor kadın DESA işçileri. İki cins arasındaki toplumsal eşitsizliğin mücadeleye boyutuyla direnişe yansıttığı göstergeler bunlar. Mücadelenin kadınsız olmayacağını, devrime giden yolda kadınların, Paris Komünü'ndeki kadınların, Sovyet ve Çin Devrimi öncesi kadınların canla başla mücadelesini, özgürlüğe daha azimle koşması da doğal bir sonuç.

Son dönemlerde işçi direnişlerinin bir bir patlak verdiği, fabrika işgallerinin gerçekleştiği günümüzde mücadelede kadınların ön saflarda yer tutması işaret ettiğimiz noktaların sadece DESA özgürlüğe yaşanmamış olduğu, aksine direnişin olduğu her alanda kadın işçilerin benzer şekilde davrandığını görebiliyoruz.

Kadın sorununun esaslı bir şekilde ele alınması gerektiği ve bu değerlendirmeler sonucunda kadın örgütlenmesinin giderek politikaların ve araçların bu sayede geliştirilebileceği açık. **(Bir İK okuru)**

Yorumsuzlar

□ Küçük yaşta evlendirilen kadınların dram hikayelerine bir yenisi daha eklendi. Şanlıurfa'da neredeyse çocuk yaşta evlendirilen 17 yaşındaki **Hanım Demirdil**, Karaköprü beldesinde oturduğu evin 4. katından atlayarak yaşamına son verdi. Hanım Demirdil'in annesi Fadile Demirdil, kızının ailenin isteğiyle 14 yaşında iken görücü usulü ile nişanlandığını belirterek, 17 yaşında ise evlendiğini ve 6 ay evli kaldığı eşi Ahmet Özkaya ve ailenin diğer fertlerinin şiddetine maruz kaldığını söyledi. Kızının maruz kaldığı şiddet nedeniyle kendilerine sığındığını da dile getirdi. Kızının intihar edebileceğini hiç tahmin etmediğini söyleyen anne Demirdil, kızının gelenek ve göreneklerin kurbanı olduğunu belirterek, "bizde aşiretçilik yasaları geçerli, bir kadın evlendikten sonra artık baba evine dönmesi yadırganıyor" diye konuştu.

□ Dersim'de bir kadın gördüğü şiddet sonucu gözünden oldu. Ev kadını olan **Elif Özdemir**, evlendikten sonra eşi tarafından baskıya ve şiddete maruz kaldı. Tek başına iki erkek çocuğunu büyüttü. Eşinden boşanan Özdemir, büyük emeklerle büyüttüğü 19 yaşındaki oğlunun şiddetine maruz kaldı ve sol gözünü tamamen kaybetti. Oğlunun iki gün sonra askere gideceğini belirten Özdemir, "Büyük oğlum yanımda değil. Ben küçük oğluma askere uğurlamaya hazırlanırken, o da beni bu hale getirdi" dedi.

Bacca'ya kaç kişi tecavüz etti?

Dünya barışına dikkat çekmek için İtalya'nın Milano kentinden Tel Aviv'e gitmek üzere 8 Mart'ta yola çıkan ve 31 Mart günü Gebze'de tecavüz edilerek öldürülen İtalyan sanatçı Pippa Bacca'ya tecavüz etmekten yargılanan Murat Karakuş, ifadesini değiştirerek, "Tehditle cinayeti üstlendim. 3 kişi beni bayılıp Bacca'yı öldürmüş" dedi.

Kocaeli 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 5 duruşmasına "Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası" istemiyle yargılanan tek sanık Murat Karataş (39), Pippa Bacca'nın ablası müşteki Antonia Giuseppeina Beatrice Pasqualina Di Marineo ve avukatı Mehmet Eke katıldı. Duruşmada, Adli Tıp Raporu'na göre Bacca'ya birden fazla kişinin tecavüz ettiği konusunda DNA örneklerine rastlanmasının ardından daha önce suçunu itiraf eden Karakuş, ifadesini değiştirdi. Karataş ifadesinde "Pippa Bacca'yı yolda gördüm. Elinde Ankara yazan tabela bulunuyordu. Kendisini arabama aldım, otobana çıktık, daha sonra tünele girdik. Arkamızdan bir minibüs geliyordu, selektör yapınca durduk. Minibüsten inen ve ellerinde tabanca olan 3 kişi yanıma geldi. Gözümü açtığımda ormanlık alandıydım. Bacca'da çıplak vaziyette yatıyordu, ağzı burnu kan içindeydi, ölmüştü. Olay üzerine kalmamın diye cesedini çalıcılara bıraktım" dedi. Karataş'ın tutukluğunun devamına karar veren mahkeme heyeti, duruşmayı erteledi.

Mahkeme sonucu konuşan Bacca'nın avukatı Mehmet Eke ise, sanığın ifadesini değiştirmesini değerlendirerek, "Adli Tıp raporunun gösterdiği hususlar ışığında bir takım girişimlerimiz oldu. Adli Tıp raporu çok detaylı bir rapordur. Herkesin dikkate alması gereken bir evraktır. Biz bu evraka güveniyoruz. Sanık baştaki ifadelerinin tam tersi ifade vermeye başladı. Mahkemenin hüküm vermesini engelleyecek, geciktirecek ifadeler değil. Akıldan mantıktan uzak sözler, inandırıcı senaryolar değil" diye konuştu. **(H. Merkezi)**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle, sendikalarda kadınların durumu üzerine, **Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şube Başkanı Rüya Özalkan**'dan, görüşlerini aldık.

- Sendikaların yönetim organlarındaki kadın sayısı ne yazık ki çok düşük. Kadın çalışanların yoğun olduğu işkollarında örgütlenmiş sendikalarda da durum farklı değil. Bankacılık, turizm, eğitim, büro-ticaret ve basın gibi belirli işkolları ve sektörlerde çalışan kadın sayısında hissedilir bir artış yaşanmasına karşın, bu artış, kadınların sendikal örgütlerdeki temsiline ne yazık ki yansımıyor. İşyeri temsilciliği ve kısmen de şube yönetimlerinde kadınlar olsa da daha ileri yöneticilik kademelerinde kadınları görmek zor. KESK dışında konfederasyonların yönetim kurullarında ise kadın üye yok. Kadın çalışanlar konfederasyon yönetimlerinde temsil edilmiyor.

Türk-İş, DISK ve Hak-İş'e üye sendikalar arasında genel başkanı kadın olan sendika yok. Çalışma Bakanlığı'na kayıtlı 96 sendikadan yalnızca üçünün başkanı kadın. Sendikaların

Kadınlar ve sendikalar...

yönetim kurullarında da kadınların temsili son derece sembolik düzeyde: Türk-İş'e bağlı sendikalardan yalnızca Hava-İş 2 ve Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda 1 kadın genel merkez yönetim kurulu üyesi var. DISK'e bağlı 5 sendikada 11 kadın yönetici bulunurken Hak-İş'e bağlı sendikaların genel merkez yönetim kurullarında ise hiç kadın üye yok.

Kamu çalışanları sendikalarında durum görece daha iyi. Ama üç kamu çalışanları sendikaları konfederasyonu içinde yalnızca KESK üyesi sendikalarda kadın genel başkan görüyoruz.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda ise genel merkez yönetim kurulunda yalnızca bir kadın üye bulunuyor. Şubeler düzeyinde baktığımızda ise İstanbul şubesinde 4 kadın, An-

kara şubesinde 1 kadın üye bulunurken İzmir ve Adana şubelerimizde kadın üye yok.

Kadının toplumsal yaşamdaki temel rolünün eş ve anne olarak tanımlanması, kadınların çalışma yaşamına katılmalarını engellemekle kalmıyor, aynı zamanda çalışma yaşamındaki konularının belirleyicisi oluyor. Çalışma yaşamında daha çok ev içi rollerin devamı olan hizmet sektörüne yönlendirilen kadınlar, bu alanlarda çoğunluk oluştursalar bile yönetim kademelerinde görev alma konusunda birçok engelle karşılaşılıyor. Kadınların genel olarak işgücüne katılım oranının düşüklüğü, eğitim olanaklarından yeterince yararlanamaması gibi etmenler kadınların sendikal haklarını kullanma konusundaki tavırlarını ve sendikal katılımlarını da olumsuz yönde

etkiliyor. Sendikal etkinliklerde ve örgütlenmede kadınların göz ardı edilmesi, kadına ilişkin geleneksel yargıların sendikalarda da sürüyor olması, doğal olarak kadınların sendikadan uzak durmalarına yol açabiliyor. Sendikalara üye olsalar da yönetim kademelerinde yer bulamıyorlar ve erkek egemen yapılar haline gelen sendikalar kadınlar için, içinde bulunulması zor yapılar oluyor.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü, belki bu sorunların bir kez daha ele alınması ve irdelenmesi için bir vesile olabilir ama artık konuşup öneri üretmekten eyleme geçmek, şimdiye kadar ileri sürülen önerileri pratiğe dökmek gerekir diye düşünüyorum.

Her Cumartesi DESA'dayız

DESA Direnişiyle Dayanışma İstanbul Kadın Platformu, DESA Deri'de işten atılan, **Emine Arslan** ile dayanışma eylemlerine devam ediyor. **21 Şubat Cumartesi** günü, DESA'nın İstiklal Caddesi'ndeki mağazası önünde buluşan kadınlar, işçi ve sendika düşmanı DESA ürünlerini boykot etme çağrısını yinelledi.

DESA mağazası önünde, Platform adına açıklama yapan **Canan Arı**, krizi bahane eden DESA patronunun özellikle sendikal işçileri, en başta da kadınları işten attığını ifade etti. Arı, Düzce'deki fabrikada hamile kadınların dahi 12 saat çalıştırıldığını söyledi. Açıklamanın ardından kadınlar, DESA patronunu uyarmak amacıyla mağaza önüne ayakkabılar bıraktı. **(İstanbul)**

YDG'den Emine Arslan'a ziyaret

Yeni Demokrat Gençlik (YDG), 24 Şubat günü Sefaköy'de direnişini sürdüren DESA işçisi Emine Arslan'ı ziyaret etti. YDG'liler burada yaptıkları açıklamada kısa bir süre önce DESA işçileri ile dayanışma amaçlı küçük çapta bir yardım kampanyası başlattıklarını ve bugün de bu kampanyanın ilk ziyaretini gerçekleştirdiklerini belirttiler.

Bu kampanyanın, işçiler ile öğrenci gençler arasında yaşanan yabancılaşmanın giderilmesi ve gençliğin de bu mücadele saflarında yer alması için küçük ama önemli bir adım olduğunu vurguladılar. **(İstanbul)**

Guadeloupe'dan Martinique'e, Martinique'ten Réunion'a...

Guadeloupe'da haftalardır süren genel grev, adayı adeta felç etmiş durumda. Okullar, benzin istasyonları ve büyük marketler kapalı; elektrik yok, tüm kamu sektörü durgun... "**Şehirlerde, kasabalarda ve köylerde, işçiler, köylüler, öğretmenler ve tüm emekçiler, sokakları işgal edin**" çağrısıyla biten grev bildirgesinin 146 taleple birlikte yayınlandığından bu yana Guadeloupe sokakları isyancıların sesile yankılanan yürüyüşlerle inledi. "**Bu sorun bugünün sorunu değil, tarihsel bir sorundur**" diye itiraf eden devlet yetkilileri, "tarihsel sorunların doğurabileceği sonuçları göz önünde tutarak" adaya silahlı kuvvetlerini yığmıştı. LKP Kolektifi (**Vurgunculara Karşı Toplanma Kolektifi**) sözcüsü ve bir sendika başkanı **Elie Donota**, 15 Şubat Pazar günü "**gün gelecek Guadeloupe'lular yürümekten bıkmacaklar**" diyerek öfkenin düzeyine dikkat çekmişti. Bu, grevin yeni bir aşamaya geçtiğinin ilanıydı. Ertesi günün şafağı söktüğünde, direnişçiler Pointe-à-Pitre'e yakın bulunan Gosier ekonomik ve ticari merkezine giden ana yolları barikatlarla kapattılar.

Nitekim genel grev, 27. günü olan **16 Şubat Pazartesi** sabahı çevik kuvvetlerle ilk çatışmasını yaşadı. Yolları barikat kuran grevcilere karşı,

Başbakan Fillon'un "**geçiş özgürlüğünü sağlamak için göreve**" direktifine uyan çevik kuvvet 8 stratejik barikat noktasına saldırdı. Saldırıda 80'in üzerinde gözaltı yaşandı ve bunlardan 15'i hala tutuklu. Grev dalgasının başlangıcından itibaren yer alan sendika temsilcisi **Alex Lollia**, polis şiddetinden hastanelik oldu. Akşamada doğru hastaneden çıkan Lollia, Vali'nin "grevcilerin taşla saldırmaları üzerine polisler kendilerini korumak durumunda kaldılar" yalanını teşhir ederken bir kez daha altını çizerek ifade etti: "**Kavgamız sürececek...**"

Devlet yetkililerinin "sağduyu" çağrularına Guadeloupe halkı kulak vermiyor. Gece boyunca araçlar yakılarak barikatlar oluşturuldu, çevik kuvvetle şiddetli çatışmalar yaşandı. Elie Donota, yaptığı açıklamada, "devletin şiddeti bizim şiddete başvurmamızı teşvik ediyor. Devlet, sorunu bu şekilde çözemez. Ancak hangi yönleme zorlanırsa zorlanalım, meşru gördüğümüz taleplerimizin karşılanması için verdiğimiz mücadelenin de bir o kadar meşru olduğu herkes tarafından bilinmelidir" diyerek devleti sağduyu-

Fransız sömürgelerinde direniş büyüyor!

ya ve akıllıca hareket etmeye çağırı. **Diğer yandan, bırakalım "sağduyu"nun sağlanıp sağlanmamasını, Guadeloupe'ü kasıp kavuran direniş ateşi Fransa'nın diğer sömürgelerine de yansdı.** Guadeloupe gibi Karaibler'de bulunan Martinique adası ile Afrika'nın güney doğusundaki Réunion adasında da tepki büyüyor.

11. felç gününe giren Martinique'deki grevciler, 85 benzin istasyonundan sadece 28'ini aktif halde tutturuyorlar. Geçtiğimiz hafta sonu açmak

dukça büyüktür) hayat pahalılığına karşı sokaklara inmesi Denizşarı Devlet Bakanı Yves Jégo'yu tedirginleştirdi. Jégo, buna karşılık 39 maddeli bir teklifte bulundu. Sendikalar, her bir madde için bir değişiklik önergesiyle karşılık verdiler. Adada en çok tepki çeken, 1978'de oluşan bağımsızlık hareketinin önderi **Alfred Mariejeanne**'in ihanetidir. Öyle ki Mariejeanne, devletin, Bakan Jégo'nun ve patronların kısmi düzeyde geri adım attıkları bir ortamda "yeni" bir çağrı yaptı, çağrısında dile getirdiği talepler bölgedeki UMP'nin (hükümette olan partinin) milletvekilinin aynısıydı. Bu da devlet yetkililerinin durumunu güçlendirdi ve görüşmelerde şantaj olarak kullanıldı.

Aynı dalganın Réunion'da sergilenmesi, bir an önce sorunun çözülmesi için hareket edilmesi gerektiğini hatırlatmış oldu. Bunun üzerine, 27 günden beri sessizliğini koruyan Cumhurbaşkanı Sarkozy, 18 Şubat'ta Guadeloupe'nin grev temsilcileriyle görüşeceğini duyurdu. Yalnız 17 Şubat'ta Guyana'dan gelen haber, 18 Şubat'ta Guadeloupe'daki grev temsilcileriyle de görüşülürken tüm Denizşarı Devlet

temsilcileriyle görüşme yapacağını duyurdu. Öyle ki Fransız Guyanası'nda, bir kolektif oluşturulduğuna ve hayat pahalılığına karşı greve gidileceğini duyuran çağrı yayınlandı.

Emperyalist Fransız devletinin bu sorunlar karşısındaki kaygısı sürpriz değildir. Zira 17 Şubat'ta Denizşarı Devlet Bakanı Yves Jégo'nun "**hayal kurulacak bir durum yok. Bu sorunu çözmek, kriz sorununu çözmek anlamına gelmez**" cümlesi ülkenin girdiği çıkmazı ifade etmektedir. Yine aynı kabineden başka bir yetkili, aynı gün devlet radyosunda sarf ettiği şu sözler dikkati yumuşak bir dille emperyalist karakterli bir devletin çıkarlarına çekiyordu: "Bunlara taviz verilse, yarın bizden bağımsızlıklarını isteyecekler. Haydi diyelim ki istedikler! Bu, halkın iradesini temsil etmiyor ve bu durum kimsenin yararına olmaz zaten. Birincisi bu. İkincisi, talep özgürlüğünü taşımak ve bu hakkını kullanmak devletimizi kamuoyu karşısında işgalci ilan etmeyi gerektirmez. Bu tarafımızdan hoş görülmemelidir ve hükümetimizin tedbirlerini bu temelde anlayışla karşılamak gerekir."

Şu bir gerçek ki ezen devlet bürokrasisini bu anlar, ancak baskıları maruz kalanlar devlet bürokratları değil, yoksul halklardır. Onlar ise bunu anlamazlar ve anlamayacaklar.

Dünyadan kısaca kısaca

✓ FRANSA

Üniversite öğrencileri, hükümetin yapmak istediği reformlara karşı çıkan öğretim görevlilerine destek vermek amacıyla, Paris'te bulunan **Sorbonne Üniversitesi**'ni işgal ettiler. 18 Şubat gecesi gerçekleşen işgale katılan 200 öğrenci, daha sonraki saatlerde polis zoruyla üniversiteden dışarı çıkarıldı. Üniversite öğrencileri ve öğretim görevlileri, aynı zamanda işgalin gerçekleştiği gün Paris'te 30 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlemişlerdi.

✓ İTALYA

İtalyan hükümetinin, Lampedusa Adası'nda bulunan "**Göçmen Karşılama Merkezi**"ni "**Kimlik Belirleme ve Sınırdışı Merkezi**"ne dönüştürme çabaları, adada bulunan mültecilerin isyanına neden oldu. İsyan sırasında göçmen merkezi yanarken, polisle çatışmalar yaşandı ve 60 kişi yaralandı. Mülteci ayaklanması, 107 Tunuslu mültecinin sınırdışı edileceğinin açıklanmasının ardından gelişti.

İşgal savaşlarının ve de emperyalist yağma ve talana bağlı olarak yoksulluk ve sefaletin dünya ölçeğinde artış geçmesi, başta Afrika ülkeleri olmak üzere, birçok ülkeden insanı mülteciğe zorlamakta, mülteci olmak üzere ülkesini terk etmek zorunda kalanların sayısı her geçen gün artmakta. Labpedusa Adası da bu artıştan payını alırken, sadece geçtiğimiz yıl adaya gelen mülteci sayısının, önceki yıllara oranla % 32'lik bir artış göstererek, 32 bini geçtiği bildirilmektedir.

✓ İRLANDA

İrlanda'nın başkenti Dublin, 21 Şubat'ta, 1980'lerin başından bu yana gerçekleştirilen en kitlesel eyleme sahne oldu. Yaklaşık 200 bin emekçi, hükümetin küresel krizle birlikte hayata geçirmeye çalıştığı uygulamaları protesto etmek için sokağa çıktı.

İrlanda Sendikalar Birliği'nin (ICTU) çağrısı ile gerçekleştirilen eylem, hükümetin kamu çalışanlarının maaşlarında % 7 oranında bir kesinti yapmaması için karşı çıkmanın yanı sıra, küresel krizle birlikte birbiri ardına patlak veren kredi skandallarını protesto etmeyi de içermekte.

İsyan yargılanamaz!

Aralık isyanı esnasında veya sonrasında yapılan eylemler sonucu gözaltına alınan ve tutuklanılanlara dayanışma için, **14 Şubat 2009 Cumartesi** günü Atina ve Selanik'te eylemler gerçekleştirildi. Atina eylemi, içinde birçok parti ve demokratik kurumun bulunduğu "**Açık Komite**" tarafından organize edildi. Kitle saat 13.00'te Propileia Meydanı'nda toplanmaya başladı. Polis yığın "güvenlik" önlemi aldığı eylemlere en kitlesel katılımı anarşist grup

olan **İktidar Karşıtı Hareket** gerçekleştirdi.

YKP(M-L) de pankartı ve kitlesi ile eyleme yerini aldı. Bildirilerde ön plana çıkan ortak nokta ise "**isyandan**

yargılanıp tutuklanamayacağı, tutuklu olanların derhal serbest bırakılması" oldu. Kitle Meclis'e doğru yürüyerek, devlet ve mahkeme terörünü protesto etti. Meclis'e ulaşılması ile bir süre beklendi. Kısa bekleyişin ardından kitle tekrar başlangıç noktasına doğru yürüyüşe devam etti. Bu sırada polis kortajların etrafında belirmesi üzerine kitle hep bir ağızdan "**Polis yürüyüşten dışarı**" sloganını attı. Bunun üzerine polis, yeniden ara sokaklara çekilmek zorunda kaldı. Yürüyüş meydana ulaştırılması ile son buldu. Geride kalan anarşist gruplar bir süre polisle çatıştıktan sonra dağıldılar.

(Yunanistan İK okurları)

Berlin Havaalanı'nda uyarı grevi

Berlin Havaalanı personelinin **23 Şubat** günü gerçekleştirdiği uyarı grevi, hava trafiğini alt-üst etti. Grev havaalanı itfaiyesi çalışanları da katıldı. Sabah saat 6.00 ile 9.30 arası gerçekleştirilen uyarı grevi nedeniyle uçakların iniş ve kalkışları yapılamadı. Grev 300 havalanı çalışanını kapsayan TIS görüşmelerinde uzlaşmaya varılamaması üzerine gerçekleştirildi.

Kamuda grev

Kamu çalışanları da, **25 Şubat**'ta, Almanya genelinde kamuda süren TIS görüşmeleri kapsamında birçok ilde, greve gittiler. Grev binlerce kamu çalışanı katılırken, greve gitmeleri yasak olan devlet memurlarının da eylemlere yoğun katılım sağladığı gözlemlendi.

Diğer taraftan, işyerleri tasfiye edilmek istenen Opel otomobil fabrikasının ve yine Opel'in bağlı olduğu Amerikan General Motor'un çalışanları, işten çıkarılma tehdidinde karşı kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Avrupa'nın birçok kentinde gerçekleştirilen eylemlere binlerce işçi katılırken, Almanya/Rüselheim'da yapılan eylem 15 bin Opel çalışanı katıldı.

Maoistler hapisane inşaatını havaya uçurdu

Hindistan'ın Bihar Eyaletine yaklaşık 150 Maoist gerilla, inşaat halindeki hapisanenin duvarlarını havaya uçurdu. Edinilen bilgilere göre, Maoistler inşaatı süren hapisaneye gelerek içeride çalışan işçileri dışarı çıkardı, tüm işçilerin dışarı çıkmasıyla hapisane duvarı bombalama suretiyle yıkıldı. Hapisane inşaatının tamamen yıkılan Maoistler, saldırının ardından olay yerini terk ettiler. Polis bölgede operasyon başlatırken, Maoistlerin iki gün önce de, hapisaneye gidecek olan yolu inşa eden araçları yaktaıkları duyuruldu. (Kaynak: Solun Doğusu)

Evrensel Bakış

Kuşatma genişleyerek sürüyor

Emperyalist işgal savaşlarının ve de eski Doğu Bloğu ülkelerdeki "**renkli devrimlerin**" en büyük finansörlerinden biri olan **George Soros**, geçtiğimiz günlerde küresel krizle ilgili bir açıklama yaptı ve krizden çıkmanın yakın gelecekte mümkün olmadığını söyledi. Bu krizin geçtiğimiz yüzyılın başlarında yaşanan krizden daha ağır olduğunu vurgulamayı da ihmal etmeyen Soros, artık gizlenemez bir gerçek haline alan şu itirafında bulundu: "**Dünya finans sisteminin iflasına şahit olmaktayız!**"

İflas eden elbette salt finans sistemi değil. Gerçek iflas bir bütün olarak, emperyalist-kapitalist sistemde yaşanmaktadır. Bunun içindir ki, sistem sahipleri ve uzantıları, sömürü-yagma sisteminin yeniden organize edilmesine dönük hummalı bir çaba içine girmişlerdir.

Bu oldukça "zorlu" çabanın başarı-

ya ulaşma şansının, sistemin zorba yüzünü yeni bir makyajla kaplamadan oldukça düşük olduğuna ise farkındalar.

Ancak dünya emekçi halkları, bundan birkaç on yıl önce başlayarak, 90'lı yıllar boyunca daha da yoğun bir biçimde hayata geçirilen "**Yeni Dünya Düzeni**" ve "**Küreselleşme**" makyajının nasıl kısa sürede döküldüğüne şahit olmuşlardı. Uzunca yıllar sistemin gerçek yüzünü maskeleyen hizmet eden bu kavramların yerini, halklara karşı topyekun savaşın adı olan "**Terörle Mücadele**" konseptinin alması uzun sürmedi ve emperyalist-kapitalist sistemin, katliamcı-yagmacı-talancı yüzü tüm çıplaklığı ile tekrar açığa çıktı.

Emperyalistler, sistemin krizinin gözle görülür biçimde derinleştiğinin en güçlü sinyallerinin de alındığı 2000'li yılların başından itibaren, askeri saldırı politikalarına daha sıkı sarılmaya

ihtiyacı duydular. Başta Ortadoğu olmak üzere, Afrika ve daha birçok bölgede, işgallerin yanı sıra, karşıtlıklar kızıştırdı ve bölge ülkeleri iç savaşların eşğine getirildi.

Ancak askeri saldırı politikalarına dayalı bu pratikler, emperyalist-kapitalist sistemin düze çıkmasını getiremedi/gergetmedi. Ve sistemin krizi bugünkü noktaya, yani içinden çıkılmaz bir düzeye ulaştı.

İşte yüzünü yeni bir makyajla kaplama zorunluluğunu doğuran da sistemin krizinde ulaşılan bu düzey oldu. Makyajın ise elbette buna en fazla ihtiyaç duyan güce yapılması gerekiyordu. Ve bu güç tabii ki ABD emperyalizminden başkası değildi.

ABD emperyalizmi son yıllarda halklar nezdinde yerle bir olan ve halkların düşmanlığını artıran imajını, Obama ile yenileyerek, dünya halklarını aldatma girişiminde yeni bir evre başlatmış oldu. Başta AB emperyalistleri olmak üzere, diğer emperyalist güçler ve de emperyalizmin tüm uzantıları ise, koro halinde, bu aldatmacadaki yerlerini almakta gecikmediler. Fakat tüm bu çabalar, yapılan makyajın, yüze sürülen

yeni renkte savaş boyaları olduğunun ortaya çıkmasını engelleyemedi. **Ve Obama'nın kimliğinde cisme bürünen yalanlar bir bir açığa çıkmaya başladı.**

Bu süreçte imaj yenilemeye dönük öne çıkan argümanlarından (yalanlarından) biri de, işgal savaşlarında esir alınanların tutulduğu **Guantanamo**'nun kapatılacağı yönüydü.

Buranın kapanıp-kapanmayacağı tartışmaları sürdüğü günlerde, Guantanamo'da tutulan esirlerin avukatları bir açıklama yapıyor ve müvekkileri üzerindeki işkence ve baskıların, Guantanamo kapatılacak söylemlerine paralel olarak daha da üst seviyelere çıktığını söylüyorlardı. Bu baskı ve işkencelerin bazılarını ise, tutsakların kol ve bacaklarının kırılması, açık grevindekilere dönük zorla beslenmenin daha yoğun bir biçimde hayata geçirilmesi vb. uygulamalar olarak getiriyorlardı.

İşgallerin ürünün işkence hapishanelerine dönük bir diğer aldatmaca ise, Irak'taki **Ebu Garip Hapishanesi** öngülünde yaşanmakta. Hapishane binlendiği gibi, bundan birkaç yıl önce burada işgal güçleri tarafından yapılan in-

sanlık dışı işkencelerin görüntüleriyle gündeme gelmişti.

Irak kukla rejimi "**Bağdat Merkez Hapishanesi**" adı altında yeniden açılan hapishaneye ilişkin verdiği bilgilerde, hapishanede, mahkumların kullanımına sunulan, bilgisayar, kitaplık, spor aletleri ve daha bir dizi donanımdan söz ediyor.

Ebu Garip ve Guantanamo özgünlüde yaşananlar, aslında tüm dünyadaki hapishaneler gerçeğinin de bir yansımasıdır. Hapishaneler sistem sahipleri açısından, geçmişe oranla daha bir önem kazanmıştır. Gerek emperyalist ülkelerde gerekse bağımlı ülkelerde, hapishane sayısı önemli ölçüde arttığı gibi, koşulları da giderek ağırlaşmaktadır. Çünkü hapishaneler tarih boyunca sistem muhaliflerini sindirmenin-teslim almanın, alamadığını ise en vahşi yöntemlerle imha etmenin en önemli araçları olagelmislerdir.

Sisteme muhalif olanların sayısı ise tüm dünyada hızlı bir yükseliş göstermektedir. Bunun içindir ki, tüm hapishaneler kapasitesinin çok çok üzerinde doludur. Bunların mimari yapıları ise birbirleriyle ortak özelliklere sahiptir. Bu

ortak özelliğin adı "yüksek güvenlik"tir. "**Yüksek Güvenlik**" kavramının önemi, egemen sınıflar açısından özellikle de son yıllarda hayli artmıştır. Zirvelerde, yaptıkları iç-dış ziyaretlerde de öne çıkan "**Yüksek Güvenlik**", aslında duydukları "**yüksek güvensizlik**" hissinin ürünüdür.

Çünkü mali ve siyasal krize paralel olarak aldıkları hiçbir önemin ve de başvurdukları hiçbir aldatmacanın kendilerini ezilen halkların öfkesinden koruyamayacağına çok iyi farkındalar. Tıpkı, tüm dünyayı açık bir hapishaneye çevirmeye ve böylelikle halkları kuşatmaya çalışırken, gerçekte kendilerini halkların kuşatması altına hapsedtiklerinin ve bu kuşatmanın her geçen gün genişleyerek sürdüğünün farkında oldukları gibi!

Halkların kuşatmasını farkında olmalarını sağlayan gelişmeler ise somut yansımaları, ezilen halkların dünyanın dört bir yanında sisteme karşı verdikleri ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselişinde, işçi ve emekçi yığınlarının emperyalist metropolleri felç eden grev vb. eylemlerinde bulmaktadır!

8 Mart'ta inadına isyan, inadına özgürlük

1857 yılında ABD'nin Newyork şehrinde bir tekstil fabrikasında çalışan 40 bin dokuma işçisi kadın, insanca bir yaşam amacıyla greve çıktı. 12 saatlik çalışma süresine ve ücretlerin düşük olmasına tepki gösteren kadınlar sokaklara döküldü. Emekçi kadınların talebini kabul etmeyen burjuvazi, bununla yetinmeyerek fabrikanın kapılarını işçilerin üzerine kapattı. Bu sırada çıkan yangın büyük bir katliama dönüştür. Yangına rağmen kapıları açmayan patronlar çoğu kadın 129 işçiyi katlederek. Erkek işçilerle birlikte omuz omuza mücadele eden ve bunun bedelini yaşamları ile ödeyen kadın işçiler için bu olay, hafızalarda unutulmaz bir iz bırakır.

İşçilerin bu onurlu mücadelesi büyük yankı uyandırır. Gerçekleştirilen cenaze törenine 100 binden fazla insan katılır. Emekçi kadınların mücadelesi giderek büyümektedir. 1908 yılında Newyork'ta 15 bin kadın işçi çalışma saatlerinin kısıtlanması, ücretlerin yükseltilmesi, oy hakkı ve doğum izni için eylem yapar.

Tarihe düşülen bu not unutulmayacaktı. 26-27 Ağustos 1910'da Danimarka'nın Koppenhang kentinde toplanan **2. Enternasyonal Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı**'nda Alman Sosyal Demokrat

Partisi önderlerinden **Clara Zetkin** tarafından yapılan öneri ile tekstil işçisi kadınların mücadelesine atfen **8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü"** olarak kutlanmasına karar verilir. 1857 yılında Newyork'ta yaşamını kaybeden kadın işçilerin mücadelesi böylece onurlandırılır. 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı ile de **8 Mart'ta** kutlanmasına karar verilir.

Koppenhang kararından sonra 8 Mart ilk kez 19 Mart'ta Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de kutlandı. Emekçi kadınlar alanlarda; oy verme, seçme seçilme, meslek edinme ve mesleki eğitim görme haklarını istedikler. 1917 yılında Rus emekçi kadınlar **"Ekmek ve barış"** için grev yaptılar. 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları sırasında kutlanması birçok ülkede yasaklanan **8 Mart**, 1960'lı yıllardan itibaren yeniden kitlesel bir şekilde kutlanmaya başlandı.

Türkiye'de 1870'lerde kadınlar söz hakkı, eğitim hakkı, aile içinde saygın bir yer edinme hakkı için mücadele etmeye başladılar. Paylaşım savaşı yıllarında kadınlar üniversitede okuma, devlet dairelerinde memur, fabrikalarda işçi olarak çalışma hakkını kazandı. Bu yıllarda kadınlar oy hakkı için mü-

cadeleyi yükseltiyordu.

Ancak kadınların bu mücadelesi Cumhuriyetin kurulması ile birlikte şiddetli engellerle karşılaştı. Kadın hareketi Cumhuriyet Halk Fırkası'nın kontrolü altında giderek ezildi ve Kemalist bir karaktere büründürüldü. 1960'lı yıllara kadar Türkiye'de ciddi bir kadın hareketi göze çarpmaz iken bu yıllardan itibaren yükselen kitle hareketleri emekçi kadınlarda da bir uyanışı beraberinde getirdi. **8 Mart ilk defa 1975 yılında alanlarda kutlandı.**

8 Mart emekçi kadınların günüdür!

16 Aralık 1977 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 8 Mart'ın **"Dünya Kadınlar Günü"** olarak kutlanmasını kabul etti. 8 Mart'ı tarihsel özünden kopararak ve Newyork'lu kadın işçilerin yaşadıklarına değinmeden, emekçi kadınların sermayeye, yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadelesinin bir simgesi olduğu gerçeğini çarpıtarak tüm dünyada **"Kadınlar Günü"** olarak kutlanmaya başlandı.

Emekçi kadınların mücadelesine engel olamayan burjuvazi, bugünü tüm kadınların günü ilan ederek çarpıtmaktadır. Kadınların yaşadığı sorunların kaynağı olarak sistemi

görmeyen bu bakış açısı hakim kılınmaya çalışılmaktadır. Sınıfsal zemininden kopuk bir şekilde, kadın kimliği üzerindeki baskılar öne çıkarılarak "kadın olma" temelinde tüm kadınlara çağrı yapılmaktadır.

Oysa bugün dünyada ezilen, emeğine el konulan, ana dilini konuştuğu için baskılara maruz kalan **tüm kadınlar değil emekçi kadınlardır**. Fabrikalarda düşük ücretle çalıştırılan, feodal değer yargılarının ağına hapsedilen, cinsel sömürüye maruz kalan emekçi kadınlardır. İşgallerde tecavüze uğrayan, öldürülen, "namus" adına yüzüne kezzap atılan egemen sınıf mensubu kadınlar değil emekçi kadınlardır. Kürtçe konuştuğu için polis, askerin gardiyanların kısacası devletin şiddetine maruz kalan emekçi Kürt kadınlardır. Emekçi kadınların bu mücadelesi aynı zamanda emeğin özgürleşme mücadelesinin de önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Bunun yolu ise emekçi kadınları da içine alan emperyalist-kapitalist sistemin ülkemizdeki temsilcilerine kar-

şı mücadele etmekten, bu düzene isyan etmektir.

Son yıllarda daha sık gündeme gelen **8 Mart'ların "erkeklerin katılımı"** ile veya "erkekler katılmı" sorununun aşan bir içeriğe sahiptir. Söz konusu olan "erkekler" ya da "karma" tartışması değil **8 Mart'ın** devrimci, sınıfsal özünden koparılmak istenmesidir. **8 Mart** emekçi kadınların, emekçi erkeklerle, elele, omuz omuza sömürüye zulme, her türlü baskıya karşı sermayeye, egemenlere isyan bayrağını dalgalandırdığı gündür.

Tarihten kısa kısa...

- ☛ **18 Mart 1871'de** Paris Komünü kuruldu. Komün 2 milyonluk Paris'te tarihin ilk işçi devletinin nüvesi sayılabilecek bir pratiğe girişti. Zorunlu askerlik kaldırıldı, fabrikalar işçiler tarafından yönetildi. Fransız burjuvazisinin Komün'e düzenlediği saldırıda 50 bin Parisli katledildi.
- ☛ **10 Mart 1879'da** İstanbul Yaptı işçileri greve çıktı.
- ☛ **10 Mart 1965 tarihinde** Zonguldak'ta 1.500 maden işçisi greve çıktı.
- ☛ **Anadolu Ajansı çalışanları 10 Mart 1969'da** greve çıktı.
- ☛ **20 Mart 1971'de** Batman'da miting yapan köylüler "açız" diye bağırdı.
- ☛ **16 Mart 1977'de** Beyazıt Meydanı'nda faşistler tarafından atılan bomba sonucu Hukuk ve İktisat Fakültesi'nde okuyan 7 TİP'li öğrenci yaşamını yitirdi, 52 öğrenci yaralandı.
- ☛ **13 Mart 1982'de** TKEP üyesi **Seyit Konuk, Necati Vardar** ve **İbrahim Ethem Coşkun** iki kişiyi öldürdükleri iddiası ile İzmir Buca Kapalı Hapishanesi'nde idam edildi.
- ☛ **7 Mart 1983'te** Zonguldak Kandilli Armutçuk'taki maden ocağında büyük bir grizu patlaması oldu. Bu sırada Ocak'ta 406 işçi bulunmaktaydı. Kazada 102 işçi öldü.
- ☛ **16 Mart 1988'de** Halepçe kasabasına Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in emri ile kimyasal gaz atıldı. ABD'nin himayesinde Kürt halkına karşı giriştiği bu saldırıda Saddam Hüseyin, 5000 kişiyi katletti.
- ☛ **21 Mart 1992'de** Şırnak ve Cizre'de Ortadoğu halklarının direniş ve isyan günü Newroz'da sokağa çıkan Kürt halkının üzerine ateş açıldı. 57 kişi katledildi.
- ☛ **12 Mart 1995'te** Alevi inancından emekçilerin gittiği üç kahve otomatik silahlarla tarandı. Bir kişi öldü, 20 kişi yaralandı. Saldırı düzenleyenler gasp ettikleri taksinin şoförünü öldürerek taksiyi ateşe verdi. Olayı protesto etmek amacıyla biraraya gelen Gazi halkı, karakola doğru yürüyüşe geçti. Polis kitlenin üzerine ateş açtı. Ertesi gün yaptıkları eylemlerle saldırıları protesto eden Gazi halkının üzerine polis yine ateş açtı. Açılan ateş sonucu 15 kişi polis kurşunu ile öldürüldü. Yüzlerce kişi yaralandı. Saldırılar protesto etmek amacıyla Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde toplanan kitlenin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi yaşamını kaybetti.

Katliamı gerçekleştirenlerin **JİTEM** elemanları olduğu, Ergenekon operasyonları sırasında kamuoyuna açıklandı.

☛ **20 Mart 2003 tarihinde** ABD Irak'ı bombalayarak işgale başladı. ABD işgali ile geçen 6 yıl içinde 4.5 milyon Iraklı evsiz, 5 milyon çocuk yetim kaldı, 1 milyonu aşkın insan öldürüldü. Tüm bunlara rağmen Irak halkının ABD'ye karşı yürüttüğü direniş sürüyor.

☛ **TKP/ML militanları Gazi katliamının 4. yıldönümü olan 12 Mart 1998'de** katliamın hesabını sormak amacıyla Ümraniye MHP il binasını bombaladı.

Kültür-Sanat

İrkçı Sarı Gelin'in iç yüzü

"Sarı Gelin, Ermeni meselesinin iç yüzü" filminin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından (MEB) ilköğretim okullarında izletildiği ortaya çıkınca yüzlerce duyarlı insan Başbakan'a gönderdikleri mektupla filmin gösteriminin durdurulmasını istedi.

Yönetmenliğini **İsmail Ulaş** ve **Ahmet Çelenk**'in yaptığı "belgesel" film yayınlanmaz yayınlanmaz birçok kişiden haklı bir tepki topladı. İşte gazetelere yansıyan bir örnek; Doktor **Serdar Kaya**, 11 yaşındaki kızına okulda izlettiler "Sarı Gelin" in çocuğunun psikolojisini olumsuz yönde etkilemesi nedeniyle film hakkında Üsküdar

Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Kaya, "Kızıma tüm insanların kardeş olduğunu telkin ettiğim halde, kızımın psikolojini bozan, kin ve düşmanlığı ortaya çıkaran bu belgeselin kızımı emanet ettiğim okul tarafından gösterilmesi, ailem açısından saldırı niteliği taşımaktadır" dedi.

Soykırımı kabul etmeyen ve asil soykırımın Ermeni çeteleri tarafından Türklere yapıldığını savunan resmi görüş her fırsatta bu gerçeği Türk ve dünya kamuoyuna "bilimsel araçlar" ve "belgelerle" kanıtlamak için çırpınıp dururken, nefret, düşmanlık ve ırkçılıkla dolu tezlerini ilköğretim okullarına kadar götürdü.

Sarı Gelin, Ermeni çetelerinin 1915 yılından önce Türk köylerini basarak insanları vahşice öldürdüklerini, evleri yakıp mallarına el koyduklarını anlatıyor. Konuşmacılar eşliğinde toplu halde ya da teker teker öldürülmüş insanların görüntüleri yer alıyor. "Belgesel", soykırım konusundaki tezlerine 1980 sonrasında ASALA'nın Türkiye'de ve Avrupa'da Türk vatandaşlarına ve konsolosluk yetkililerine yönelik eylemleriyle başlıyor. 7 Ağustos 1982 tarihinde Esenboğa Havaalanı saldırısı, kanlar içinde yerde yatan insanların görüntüleri Ermeni teröristlere lanetler okunarak gösteriliyor. Filmin, "Türk soykırım" tezini kanıtlamak için neden 1980 sonrasındaki eylemlerden yola çıktıklarıyla ilgili kısmında anlaşılıyor. Aslında belgesel denemeyecek bu film, ırkçı ideolojiyi sosyo-psikolojik bir paradigmayla, izleyenlere aşılamaya çalışıyor. Masum insanlara yönelik silahlı eylemleri kimsenin kabul edemeyeceği, lanetleyeceği gerçeği, Esenboğa ve Paris Orly Havaalanı gibi sivil insanların zarar gördüğü ve ASALA tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen eylemin kan ve gözyaşı görüntüleriyle başlayıp biraz daha gerilere giderek Taşnak Sutyun örgütünün Türklere yönelik "işkençe ve katliamları"na, buradan da mesele-

nin göbeğine; Ermeni ulusunun Osmanlı despotluğuna başkaldırışına gelip oturuyor. Ermeniler, Osmanlı'nın dara düşmesini fırsat bilip huzursuzluk çıkarıp ayaklanmalar tertip etmişlerdi! Ayaklanmacıların önderleri yakalanıp zindanlara atılırken "belgesel" göre, bu ayaklanmalar sırasında bir tek kişinin burunu bile kanamadı! Belgeselin iddiaları bununla da sınırlı değil. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Osmanlı Devleti Ermeni bölgelerindeki halka zarar gelmemesi için güvenlik önlemleri almış, Ermenilere Türk halkından daha fazla önem verilmiş!

Tehcir konusunda ise "belgesel"de şöyle deniliyor; "Osmanlı devleti, Rus işgali altında bulunan bölgelerde yaşayan Ermenilerin savuşturulmalarını ve tedbirlerini aldı. Yer Değiştirme ve İskân Kanunu ile Ermeniler, Osmanlı'nın en güzel şehri Halep'e yerleştirildi-

ler." Oysa resmi ideoloji kendi tezleriyle çelişiyor. "Soykırım yalan, onlar kendiliğinden öldüler" deyip bu tehcir sırasında "on binlerce Ermeninin salgın hastalıktan öldüğü" tezi de unutulmuş olmalı!

"Ermeni çetelerinin cinayetlerini" anlata anlatıta bitiremeyen Sarı Gelin, 1980'den sonra Ermenilerle karşı oluşturulan başını Abdullah Çatlı'nın çektiği cinayet timlerinin eylemlerinden hiç bahsetmiyor.

Cebine para konulup Avrupa'ya gönderilen Çatlı ve ekibi burada Türk İntikam Tugayları adıyla Ermeni ve Kürt vatandaşlarına yönelik sayısız bombalama, suikast eylemi gerçekleştirmişti. Ermeni komünist **Nubar Yalimyan**'ın da **5 Kasım 1982** tarihinde aynı ekip tarafından öldürüldüğü Ergenekon iddianamesinde yer almıştı.

Bu derecede ırkçı, faşizan, halkları kin ve düşmanlıkla mayalamaya çalışan Sarı Gelin, Milli Eğitim Bakanlığı talimatıyla ilköğretim okullarına izlettiriliyor. Üstelik gelen tepkiler üzerine dağıtım durdurulan belgesel ile ilgili yapılan açıklama da tüyler ürpertici... Şöyle ki MEB, Genelkurmay tarafından hazırlanan filmin aslında tarih öğretmenleri için hazırlandığını, 2008'deki üç hizmet içi seminerde tarih öğretmenlerinin "materyali eğitim açısından nasıl kullanabilecekleri hususunda bilgilendirildiğini" söyledi.

30. yıldönümünde TARİŞ direniş

TARİŞ direnişinin 30. yıldönümünde **İzmir 78'liler Derneği**, Konak Metro içinde direniş haberlerinin ve fotoğraflarının yer aldığı bir sergi açtı.

TARİŞ'te devlet eliyle yaşama geçirilmeye çalışılan faşist kadrolaşmaya karşı işçiler direnişe geçmiş, **22 Ocak 1980'de** devlet asker ve polis ile direniş kırılmak için işçilere arama adı altında büyük bir saldırı başlatmıştı. Yaşanan saldırı sonucu 50 işçi yaralanmış, 600 işçi gözaltına alınmış, saldırının ardından TARİŞ işçileri, iş ve can güvenliğinin sağlanması, gözetilene alınan işçilerin serbest bırakılması talepleriyle yeniden direnişe geçmişlerdi. İzmir 78'liler Derneği, Halkevleri, DİSK Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi, KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından düzenlenen "TARİŞ etkinlikleri" kapsamında açılan sergide de İzmir'de, 1980'in Ocak ve Şubat ayında yaşanan TARİŞ direnişinin sürdüğü günlerde çıkan gazete manşetleri ve fotoğrafları yer aldı.

İzmir 78'liler Derneği açılan sergide direnişin yoğun bir mücadele sonucu kan ile bastırıldığını bir kez daha hatırlatarak, sergiyi açmalarının amacının gelecek nesillere geçmişte yaşananları öğretmek, hatırlatmak olduğunu söyledi. (İzmir)

İHD'den protesto

İHD İstanbul Şubesi üyeleri, "Sarı Gelin Belgeseli"ni protesto etti. Taksim Postanesi önünde biraraya gelen İHD'liler, **"M.E.B'in çocuklarımıza şiddet ve düşmanlık açılan 'Sarı Gelin Belgeseli' genelgesi geri çekilmelidir"** pankartı taşıdı.

Kitle adına açıklamayı okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı **Gülşen Yoleri**, uzmanların çocukların

duygusal ve zihinsel gelişmelerinde büyük tahribatlara neden olacağını belirttiği belgeselin yaklaşık 12 milyon öğrenciye izletileceğini vurguladı. DVD'de toplu mezarlar, kemikler, ağlayan yaşlı insanlar ve onların ağzından anlatılan şiddet olaylarına yer verildiğini belirten Yoleri, "Bu belgeseli izleyen çocuklarda kalıcı düşmanlık, kin duyguları geliştirebilecektir" dedi.

Yapılan açıklamanın ardından İHD yöneticileri konuya ilişkin taleplerinin yer aldığı mektubu, Taksim Postanesi'nden MEB'e gönderdi. (İstanbul)

YDG 19. Kongresi: "Anti-emperyalist mücadeleyi yükseltelim!"

ATİK-Yeni Demokratik Gençlik iki günlük kongre ile bir dönemi daha geride bıraktı. Merkezi olarak 19.sunu geride bırakan YDG'nin gündeminde uluslararası planda ticarileşen eğitim sistemi vardı. Toplam 43 delegeden 42'sinin yanısıra çok sayıda dinleyicinin katıldığı 19. kongrede bu alana ilişkin yoğun tartışmalar yaşandı.

Delege tespiti ve saygı duruşu ile başlayan kongrede divan seçiminin ardından "Parasız-Demokratik Eğitim Hakkı ve YDG'yi Büyütmek İçin; Enternasyonal-Birleşik Mücadeleyi Geliştirelim!" konulu siyasi taslak yazısı tartışmaya sunuldu.

Taslak üzerinde yapılan tartışmalarda önerge ve eleştirilerin yanı sıra; Bologna projesi ile sunulan eğitim projesinin önümüzdeki süreçte de ele alınması, arka planının halk gençliği içerisinde daha fazla teşhir edilmesi gerektiği vurgulandı. Genelde tüm gençliği ilgi-

lendiren bu sorun karşısında özdele Türkiye'li göçmen gençliğe yönelmek gerektiği vurgulandı.

Birçok delege tarafından dile getirilen bir diğer sorun ise, YDG'nin salt öğrenci gençliğe yönelik politik açımların sunması oldu. Meslek

bu eksikliğin önümüzdeki süreçlerde giderilmesi gerektiği üzerinde duruldu.

Oldukça uzun süren tartışmaların sonucunda, yazılı önergeler doğrultusunda oylamalar yapılarak birinci gün son erdi. Birinci günün sonunda **Grup Mozaik** tarafından bir

liselerinde kayıtlı, işçi veya işsiz gençliğe yönelik perspektif sunulmasına vurgu yapıldı ve

dinleti sunuldu. Coşkulu halayların ardından ilk gün bitirildi.

ATİK-Yeni Demokratik Gençlik iki günlük kongre ile bir dönemi daha geride bıraktı.

Antep'te polis terörü

Sanayinin en yoğun olduğu ve işçi sınıfının en çok sömürüldüğü bölgelerden biri **Antep**'tir. Son dönemde krizi bahane olarak gösteren patronlar, işçi emekçi sınıfa saldırılarını en had safhaya çıkarmıştır. İşçi ve emekçi sınıfının isyanları büyürken, yeni direnişler boy verirken devrimci öğrenciler bu süreci devrimin lehine çevirmek için çalışmalarını sıklaştırmışlardır. İşçi sınıfına ve ezilen halkımıza devrimci bilinci taşımak uğruna her türlü fedakarlıkta bulunan öğrenciler, bunu yaparak sermayenin bekçileri tarafından bir çok tehdit ve kötü muameleyle karşılaşıyoruz. Özellikle psikolojik olarak baskı kurmaya çalışan sermayenin bekçileri okul idaresiyle işbirliği yapmayı da ihmal etmiyor. Biz ise işçi-köylü okurları olarak hiçbir baskı ve gözdağının bizi yıldırmayacağını söylüyoruz.

Antep işçi-köylü okurları olarak diyoruz ki; devrimci öğrencilere yapılan tehditler ve gözdağına karşı safalarımızı sıklaştıralım. Burjuvazinin ve sistemin her geçen gün büyüyen korkusunu kabusa çevirmek için devrimci öğrenciler olarak işçi ve emekçi sınıfının yanında gerek politik gerekse teorik anlamda var olan bütün devrimci bilincimizi pratikte göstererek şu anda içinde bulunduğumuz krizi derinleştirerek devrim olanakları için mücadele edelim. **(Antep İK okurları)**

Sınıf savaşımının en zor koşulda eşitsiz denge yürütüldüğü alanlardandır gerilla alanı. Bu alanda yaşam kendine özgü çetin, sert ve zorlu özellikler gösterir. Dolayısıyla burada faaliyet yürüten özgürlük savaşçıların kişilik özellikleri ve nitelikleri de savaş alanındaki özelliklere uygun olarak şekillenir.

Doğa ve iklim koşulları en başta yenilmesi, alt edilmesi gereken zorluklar ve engellerdir. Kışın zorlu ve soğuk koşulları, baharın bol ya-

Özgürlük gezginlerinin öyküsü...

ğışlı ve nemli ortamı, yazın ağır sıcak ve bunaltıcı koşulları başlı başına aşılması gereken birer engel olarak gerilla yaşamının önünde durur. İklimsel koşulların sertliği ve zorluğuyla birlikte doğa koşullarının sertliği başlı başına birer "doğal" engel olarak gerilla yaşamında. Ancak her şey kendi zıddını bağrında taşır. Doğanın ve iklimsel koşulların sert ve zorlu yapısı birer hırçın engel olarak orta yerde duruyorsa her mevsimin kendine özgü eşsiz güzelliği ve avantajları da zıt bir özellik olarak mevcuttur.

Her bir karış gerilla savaş toprağı aynı zamanda geçmişe ait tarihsel dokunun gizemli sırlarıyla doludur. Mağaralar, terk edilmiş köyler, yıkıntı halindeki evler, eski köprüler, çeşmeler, yıkık kiliseler geçmişin farklı, ulusal dokunun sayısız izlerini taşır. Her bir karış toprak, geçmişin tarihsel mozağını yansıtır. Her bir yaşlı çınar ağacı, işlenmiş kaya parçası sonu belli olmayan yazılmamış aşkların, dile gelmeyen sevgilerin gizli sırrı olur. Doğaya ait bütün canlı hayvanlar (vahşi ve evcil kuşlar, yabani hayvanlar) adeta yaşamın zorlukları içinde eşsiz güzellikler olur. Yeşilin, kahverengi ve grinin onlarca tonu

ve inceliği doğanın mevsimlik örtüsü olur.

Süreç içinde gerilla doğa ve tarihin doğal bir parçası ve onun vazgeçilmez hayranı haline gelir. Doğa ve tarihin derinliklerini keşfetmek, onlar hakkında bilgiye sahip olmak gerillanın güçlü bir tutkusuna olur. Toprağa ve gökyüzüne en yakın yaşamdır gerilla yaşamı, aynı zamanda halka da en yakın yaşamdır. Her bir yaşlı-geç, kadın-erkek, çocuk-çocuk yaşamı farklı renklerdeki kültürel-inançsal dokunun ayrı özelliklerini barındırır. Kapısı çalınan her bir köy evi, halka ait önemli bilgilerin birer parçasını taşır. Uğranılan her bir köy aynı zamanda bölgenin tarihsel-toplumsal özellikler parçasını taşır. Bundandır ki atılan her bir adım, yarıncından geçilen her bir kaya parçası, çınar ve incir ağacı halkın acısını ve çilesini sus-pus bağrında saklar. Acısını ve çilesini sakladığı gibi kendi özgürlük gezginlerini, gerillayı da sır gibi saklar. Çağdaş özgürlük gezginleri olan gerilla tarihe ve halka ait acı ve çile dolu sırları açığa çıkartarak kendi kurtuluş yolunun güzergahı yapmaya çalışır. **Acısı derin, çelişkisi keskin olan halkın yaşam güzergahı, gerillanın**

savaş ve direniş güzergahı olur. Onun en fazla uğrak yeri olur yoksul Kürt damları. Yoksul köy ve zorlu dağ yaşamı gerillanın vazgeçilmez yaşamı olur. Onu solur, onu düşünür, onun kurtuluş yolunu örgütler. Ve onu bu mücadeleden gerçek sahibi yapmaya çalışır. Bu mücadeleyi örgütlerken düşmanı gözetlemeyi, izlemeyi asla aklından çıkarmaz. Düşman faktörü gerilla yaşamının önemli ağırlığını oluşturur. Onun soğuk soluğunu, sinsî nefesini her zaman hisseder. Ona yabancı ve duyarsız kalamaz, tıpkı yoksul ve çile dolu yoksul halka duyarsız kalmadığı gibi. Gerillanın duyarsız ve ilgisiz kalacağı birbirine zıt iki kutbun bir başında halk, diğer başında düşman vardır.

Sömüren ve sömürülen, baskı ve zulüm uygulayan baskı ve zulme maruz kalan iki zıt güç; **Halk ve düşman.** Bu iki temel güç gerillanın en fazla ilgi alanını, düşünsel içeriğini oluşturur.

Sömürü ve zulümden kurtuluş mücadelesi sayısız zorluklarla ve ciddi engellerle doludur. Gerilla mücadelesinin zorlukları ve engelleri sadece düşman faktörünün eşitsiz dengeyle ilgili olmasından değildir. Aynı zamanda doğaya

bağlı ve onsuz asla olmayan, onsuz düşünülme-yen zorlu ve engelli yaşamdır. Saatlerce bazen günlerce yürünen yollar, bazen hiç dinlenmeden, bazen kısa aralıklarla verilen molalarla bitmek bilmeyen engebeli araziler. Aşılması gereken geçit vermez sarp dağlar, hırçın nehirler, uçurum dolu dar patikalar... Yağmur altında, kar içinde çamurlu tozlu yollar... İz yapmadan, ses çıkarmadan, görüntü vermeden geçilmesi gereken bol ışıklı çevresi aydınlatılmış karakol görüntülü patikalar. Bazen çobanlara bile görünmeden, alçak yoksul köy damlı ışıklarına, çoban fenerlerine takılmadan dostlara bile selam vermeden geçilen/geçilmesi gereken köy yolları, patikalar...

Ancak zorluklarla dolu bu yaşam nasıl ki bütünü değilse gerillanın aynı zamanda anlatılmaz düzeyde özgürdür onun onur ve direnç doludur öyküsü. **Ne kadar zorluysa bir o kadar kolaydır. Ne kadar zorluysa bir o kadar onurlu ve saygındır. Ne kadar zorluysa bir o kadar ve hiçbir yaşamda var olmayacak kadar özgürdür.** **(Dersim'den bir gerilla)**

" Birlikte olursak, geleceğimizi kazanabiliriz!"

Sarıgazi'de (yeni adı Sancaktepe) bir süre önce faaliyetlerine başlayan **Munzur Kültür Derneği**, 1 Mart tarihinde bir dayanışma gecesi yaparak, bölge halkının karşı karşıya bulunduğu, yoksulluk, sefalet, yozlaşma ve yıkım tehdidinde birlik ve dayanışma çağrısı yaptı. Munzur'u yaşanan kılma ve de insansızlaştırmak amacıyla hayata geçirilmeye çalışılan çevre katliamına karşı bir duruş sergilemeyi de içeren geceye oldukça yoğun bir katılım oldu.

Akşam saat 19.00'a doğru

başlayan gecede ilk olarak, devrim ve demokrasi şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından, dernek yönetim kurulu adına söz alan **Necati Arslan**, gecenin önem ve anlamına dair bir konuşma yaptı. Konuşmasına, memleketlerinden, köy yakma ve boşaltmalar gibi, çeşitli nedenlerle geldiklerine değinerek başlayan Arslan, konuşmasına, kendilerini burada da, işsizlik, yoksulluk, yozlaşma, kentsel dönüşüm gibi ağır sorunların karşılığını söyleyerek devam etti. Seçim sürecine

de değinen Arslan, düzen partilerinin böylesi dönemlerde oy avcılığı yaptıklarına vurgu yaparak, bunların artık kitlelere güven veremediğini altını çizdi.

Arslan konuşmasını, "birlikte olursak aşamayacağımız hiçbir sorun yoktur, güç olursak, birlikte olursak, kazanabiliriz" sözleriyle noktaladı.

Etkinlik programı, tanıkların Dersim katliamını anlattığı bir sinevizyonla devam etti. Oldukça coşkulu geçen gecede, **Pınar Sağ, Metin Kahraman, Cevdet Bağca, Grup Donan, Aliyar Nihan** da sahne olarak, birbirinden güzel ezgiler seslendirdiler. Özellikle de Pınar Sağ, İbrahim Kaypakkaya'yı anmaya ve seçim sürecinde düzen partilerini teşhir etmeye dönük konuşmalarıyla kitlelerin yoğun ilgiyle karşılandılar.

Geceye, seçimlerde aday olan Arif Sağ gibi isimler de katılarak, konuşma yapmak istedikler. Ancak hiçbir adaya konuşma yaptırılmayacağı öğrenince, kısa süre kalarak, salondan ayrıldılar. **(Kartal)**

Yaşamlarımız on bin dolardan değerlidir!

Çağımızın sunduğu birçok teknolojik ve bilimsel gelişme yaşamımızın vazgeçilmez birer parçası haline gelmiştir. Ancak bu gelişmeler ve teknolojiye ulaşmanın da bir bedeli olacaktır elbette. Bilgi, bilim ve teknoloji egemenlerin elinde bulundukları ve bedelini ödemediği faydalanmanın, ulaşmanın imkânsızlaştığı bir noktada durmaktadır. Yaşadığımız coğrafyada bu gerçeğin yansımaları daha farklı ve çarpık bir gelişim seyri izlemektedir.

1990'ların ortalarından itibaren yaşamımıza giren cep telefonları bizler için günlük yaşamı kolaylaştıran, iletişimde çığır açan birer aracı ifade etti ilkin. Ancak geline aşamada bizlerin yerini tespit eden, özel yaşamlarımızın başkaları tarafından takip edilmesini kolaylaştıran, daha da kötüsü mezarlarımızı kazan birer canavara dönüştü. Örneğin daha iyi hizmet vermek kapsama alanını ve etkisini güçlendirmek için yaşadığımız şehirlerin yüksek mahallelerinde mantar gibi birçok baz istasyonu türedi. Yüksek binaların çatı ve duvarları çeşitli büyüklük ve çaptaki antenlerle doldu. Yaşadığımız mahalle ve evler yerel birer nükleer santrale dönüştü. Radyasyon dalgaları hepimizi etkilemeye ve garip bir şekilde kanser vakalarında ve buna bağlı ölümlerde azımsanmayacak oranda artışlar görülmeye başlandı.

Bu gerçekler ışığında halk arasında

oluşan tepkilerden dolayı baz istasyonları gizlice kurulmaya ve bina sahiplerine hıtrı sayılır yıllık kiralar ödenmeye başladı. Bahsettığımız baz istasyonlarından bir tanesi de semtimizde kuruldu. Baz istasyonunun gelmesinin ardından aynı binada yaşayan ve baz istasyonuna yakın olan binalarda yaşayan üç kişiye kanser teşhisi konuldu. Bu da yetmezmiş gibi başka bir operatör aynı binaya baz istasyonunu gizlice kurdu. Halk arasında yaşanan ve giderek artan tedirginlik bu gidişata bir dur demek için bizleri harekete geçirdi. İlk olarak bu sorun üzerine **Kocasın Mahallesi'**nde yaşayan ve bu duruma tepkili olan mahalle sakinleriyle bir toplantı

gerçekleştirdik. Toplantıda mücadele biçimlerinin neler olabileceği üzerine tartıştık. Bu sorun özgülünde bir halk komitesi oluşturduk. İlk olarak işe baz istasyonlarının nasıl geri dönülmez zararları neden olacağını anlatan bir bildiri hazırlayıp dağıtımaya başladık. Bu bildiriyle birlikte tek tek kapı kapı dolaşarak bildirimizi insanlara ulaştırdık ve mücadeleye davet ettik. Aynı zamanda imza föyleri oluşturduk ve imza kampanyası başlattık. Bu kampanya bir kampanya tarzına dönüştürerek ilerleyen günlerde daha da yoğun ve aktif bir çalışmaya dönüştüreceğiz.

(Soğanlı-Kocasın Mahalleleri İK okurları)

Gazi Katliamını Anma Programı:

- ✓ 10 Mart, saat 20.00'de Cemevi'nde panel
- ✓ 11 Mart, saat 14.00-20.00 arası Gazi Nalbur Durağı'nda sokak etkinliği, aynı gün saat 20.00'de Nalbur Durağı'ndan başlayarak taranan kahveye devam edecek yürüyüş ve sinevizyon ve sergi gösterimi
- ✓ 12 Mart sabah saat 08.00'de temsili Alibeyköy Mezarlığı ziyareti. Saat 9.30'da Nalbur Durağı'na karanfil bırakma, saat 10.00'da Eski Karakol'da yürüyüş için toplanma, 11.00'de yürüyüş ve mezarlıkta basın açıklaması

Gazi 12 Mart Platformu (Partizan, BDSP, DTP, ESP, PDD, DHF, DH, MB PLTF)

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/Istanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Çilem ÖNSEL**
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cd.
Altay Sk. No: 10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 80
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İlhani Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İlhani Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 536 697 94 19
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İlhani Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str-93 47169 As-Druck Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Seçimler yerel, yalanlar evrensel!

Devlet AKP ağzıyla aldatmaya devam ediyor

Yerel seçimlere bir aydan az bir süre kalmışken, egemenler bölgede ve bilhassa Amed'de AKP eliyle temsilini buluyor. Yeni "açılım"lar eşliğinde yeni bir aldatmaca atağı başlatılıyor. Şüphesiz her yeni hamle, seçime dönük bir yatırım anlamına gelse de bununla sınırlı olmadığı açık. Hamleler özellikle zamanlama açısından yerel seçimlere yatırım işlevi görüyor. Devlet, Kürt ulusal sorununda "yeni" bir sürecin işaretlerini çoktan vermiştir. Bu "yeni"lik, elbette şiddetin geri plana atılacağı anla-

mına gelmiyor. Faşizmin şiddeti sürececek, ancak savaş taktiksel bir zenginlik kazanacak sadece. Görünen odur ki, süreç, daha güçlü aldatmaca ve manipülasyon araçları devreye sokularak işletilecektir.

TRT 6'nın 24 saat -akademik dilden uzak olsa da- Kürtçe yayına başlamış olması, üniversitelerde Kürdoloji Enstitüsü ve bölümlerinin kurulacak olması faşizm açısından "büyük bir adım" olarak değerlendirilebilir. Elbette bu hamle, sadece Kürt dilinin gelişiminin önündeki engelleri dahi kaldırmaya yetmez. Keza böyle bir hedeften söz etmek mümkün değildir. Nitekim, özgün eğitim kurumlarında, Kürtçe'nin anadil olarak müfredata dahil edilmesi mevzu bahis değildir. Halen hapishanelerde Kürtçe konuşulması, yazışmalarda kullanılan çeşitli şekillerde engellenmektedir. Halen seçim propagandasında Türkçe'den başka bir dilin kullanılması yasaktır. Ancak bu haliyle bile, devlet kendisini ifşa etmiştir. Kürtçe ko-

nuşulmasını bölücülük olarak lanse edip, batı illerinde linçleri örgütleyen bu devletin samimi olmaması bir yana, meseleyle ilişkin argümanlarının da bir safasadan ibaret olduğu görülmüştür.

Kürt sorunu açısından en etkili olabilecek diğer bir hamle de, Ergenekon operasyonu ile beraber yeniden gündemleşen kayıplar ve "faili meçhuller" iken devlet, bu konuda da ikiyüzlülüğünü açıkta sergilemektedir. Mesele devrimcileri, yurtseverleri tutuklamak olunca, olanca çevikliğine sergileyen yargı mekanizması, BOTAŞ kuyularının açılmasını bile ancak 15 yıl sonra savcılık düzeyinde gündemine almış bulunmaktadır. TC yargısının adalet anlayışını şüpheye yer vermeyecek derecede yerlerde sürünüyor olması, soruşturmanın ne kadar güdük ele alınacağını bariz işaretlerdir. Sahnelenen senaryo tamamen devleti aklamaya dönük olacaktır. İşkenceyi, gözaltında katletmeyi münferit sayan devlet, insanlık dışı bütün icraatlarını, kendinden bağımsız göstermeye çalıştığı, sözde kontrol edilemez bir çeteye yükleyerek aklanmaya çalışmanın, güven tazelenen derdine düşmüştür.

29 Mart yerel seçimleri, Kürt sorununda girilen yeni süreç bakımından büyük önem taşımaktadır. Egemen sistem

açısından mesele, tek başına bölgede birkaç belediye kazanmanın oldukça ötesindedir. Bölgede AKP, DTP'yi geçmelidir ki, devletin bölge halkı üzerinde meşruluğu sağlanabilsin. Böylelikle Kürt ulusunu temsil iddiasını taşıyan DTP örgütünde Kürt Ulusal Hareketi'nin nüfuz alanı daraltılsın.

Devlet, Kürt sorununda halka gitmeyi ciddi bir şekilde ele alacaktır. Bilmektedir ki, önce halkı kazanmak gerekiyor. Ancak sistemin halka vereceği hiçbir şey yoktur. Bilakis halktan alacağı vardır ki, bunun için de onu kandırmayı tercih edecektir. Elinde ciddi bir ekonomik çözüm paketi olmamasına rağmen, egemen sınıf temsilcileri, ısrarla Kürt sorununu yoksulluk ve eğitimsizliğe bağlamaktadır. Üstelik bunun propagandası yapılırken, yoksulluğumuzun yegane sebebinin bu köhnemiş düzen olduğunu unutturmaya çalışıyorlar. Yoksulluğumuzu katmerleştiren ekonomik-ticarî politikaları kendilerini hayata geçirdiğini unutturmaya çalışıyorlar. Diyelim ki, Kürt sorunu, salt ekonomik bir sorundur. Öyle olsa bile, bu devlet gerçekten halk için nerede proje geliştirmiştir ki, Kürt illerinde geliştirsin! Elbet, aldatmaya devam edecek onlar. Kazanan ise gerçekleri halka anlatanlar olacak.

(Bir İK okuru)

Bahçelievler'de çalışmalar sürüyor

*18 Şubat Çarşamba gecesi Soğanlı'daki seçim irtibat büromuza faşistlerce saldırıldı.

Büromuzun camları kırılarak tahrip edildi. Bu saldırı üzerine, bölgemizde bulunan devrimci, demokrat ve ilericiiler ile birlikte Perşembe günü saat 13.00'te bir basın açıklaması gerçekleştirildi. DTP, ESP, Köz, Partizan, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve Halkevi'nin bulunduğu basın açıklamasına yaklaşık 200 kişi katıldı. Bahçelievler DTP'den bir arkadaşının konuşmasının ardından Belediye Başkan Adayı Ayşe Yeter söz alarak, bu saldırının Kürt halkına yönelik olduğunu, kadınlar, devrimci, demokrat ve ilericiiler sindirme amacıyla yapıldığını belirtti. Yeter'in ardından DTP 3. Bölge milletvekili Sebahat Tuncel de bir konuşma yaparak "bizler buradan gitmeyeceğiz, seçim çalışmalarımızı yürüteceğiz" dedi. Tuncel'in konuşmasının ardından basın açıklaması sona erdi.

Gerginlik mahallelerimizde dinmedi. Akşam saatlerinde köşe başlarında toplanan faşistler, saat 22.00'de, 150-200 kişilik bir grup oluşturarak, Türk bayrağı açıp, sloganlar eşliğinde büromuz önünde yürüdüler.

(Soğanlı Partizan)

* 22 Şubat Pazar günü, Birlikte Kazanacağız Platformu'nun Bahçelievler seçim irtibat bürosu açılışı gerçekleştirildi.

Açılış, yerel sanatçıların katılımıyla ve çekilen halaylarla başladı. Birlikte Kazanacağız Platformu adına yapılan konuşmanın ardından Bahçelievler Belediye Başkan Adayı Ayşe Yumlu Yeter söz aldı ve mevcut yerel yönetim anlayışını eleştirerek, halkın iradesiyle yönetilen, demokratik bir yerel yönetim oluşturacaklarını ifade etti. Yeter'in ardından, DTP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Akın Birdal da bir konuşma yaparak Yeter'e destek çağrısı yaptı.

Partizan'dan Duygu Kaçmaz'ın sunuculuğunu yaptığı açılış, Ozan Reber ve Koma Awaza Gunda'nın verdiği müzik dinletisi eşliğinde devam etti.

Açılışın bittiği sıralarda, ara sokakta toplanan bir grup sivil faşist, çevik kuvvet polisleri tarafından kışkırtılarak provokasyon yaratıldı. Faşistler ellerinde, sopa, demir çubuk ve taşlarla ırkçı sloganlar atarak küfür etmeye başladılar. Polislin alkış tuttuğu kışkırtmalara, açılışa katılan gençlerin cevap vermesi üzerine çatışma çıktı. Polis seçim bürosuna biber gazı atarak ortamı iyice gerginleştirdi. Bunun üzerine ara sokakta dağılan faşistler, cadde üzerinde bir kere daha toplanarak yürüyüş yapmak istedi. Yapılan görüşmeler sonucunda faşistler dağıldı ve çatışma sona erdi. Çatışmanın sonrasında ve sonrasında günün, bu durumu bahane eden polis, seçim bürosunun önündeki bekleyişini ve seçim bürosuna giren çakanı "koruma" adı altında takip etmeyi sürdürdü. Soğanlı Meydanı'nda iki çevik kuvvet aracı ve bir panzerini sürekli olarak bekleten polis seçim bürosuna gelmek isteyenler üzerinde ürkütücü bir gürünümler oluşturuyor ve insanların gelip gitmesini engelliyor. Böylece seçim bürosundan, çevredeki halkı yalıtılmayı amaçlıyorlar. (İstanbul)

Dersimliler AKP'nin beyaz eşya dağıtımını protesto etti

Bursa Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği 22 Şubat Pazar günü Setbaşı Mahfel Cafe önünde yaptığı basın açıklamasıyla AKP'nin elektriksiz, susuz köylere yaptığı beyaz eşya yardımını protesto etti. Dernek üyeleri "Zam, zulüm, işkence; Kömür, buzdolabı, kanepeler; İşte AKP" pankartını açarak "Suyu olmayan köye çamaşır makinesi elektrikli olmayan köye buzdolabı işte sosyal devlet mantığı", "Dersim halkı satılık değildir", "Dersim onurdur, onuruna sahip çık" yazılı dövizler açtı. Kitle adına basın metnini okuyan Dernek Başkanı Özkan Arslan "Seçimlerden seçime sosyal devlet söylemiyle karşımıza çıkanlar bu seçimlerde de suyu olmayan köye çamaşır makinesi elektrikli olmayan köye buzdolabı vererek sosyal devlet mantığını ortaya koymuşlardır" dedi. Basın açıklaması sloganlar eşliğinde sona erdi.

Aynı gün akşam saatlerinde AKP bakan ve belediye başkanının Tuncelilerin de yoğun olarak yaşadığı Teleferik semtine Akçağlayan Derneği

Cemevi tarafından davet edildiğini öğrenen Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği yöneticileri bunun üzerine teleferik semtine giderek toplantıya katıldı. Burada söz alan Dernek Başkanı Özkan Arslan konuşmasında "Dersim'i, Dersim insanını satın almak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Ama alamayacaksınız" dedi. Ve ardından da toplantı terk edildi.

(Bursa İK okurları)

"Sadaka değil, toprağımıza dönmek istiyoruz"

Dersim köy dernekleri, Dersim'de siyanürle altın aramayı, köy boşaltmaları ve köye geri dönüşlere konan engelleri protesto etmek için 16 Şubat Pazartesi Ankara'ya gelerek İçişleri Bakanlığı'yla görüştü.

Ankara Tunceliler Derneği önünde toplanan Dersimliler "Sadaka değil, toprağımıza geri dönmek istiyoruz" pankartını açıp buradan Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kitle adına basın açıklamasını Mercan Yarımıkaya Köyü Derneği Başkanı Sevgi Çaresiz okudu. Çaresiz, terörlü mücadde adı altında köylülere uygulanan ambargonun köylülere ciddi maddi zararlara uğrattığına değinerek, bu nedenlerden ötürü köylerini terk etmek zorunda kaldıklarını belirtti.

Seçilen heyetin İçişleri Bakanlığı'yla görüşmesinden sonra tekrar dernek binasına yürüyen kitle eylemini burada sonlandırdı. Eyleme Munzur Çevre Derneği, Ziyaret Köyü Derneği, Mercan Yarımıkaya Köyü Derneği, Hanuşağı, Topuzlu ve Söğütülü Köy Dernekleri, Karataş Köyü Derneği, Yenikonak Köyü Derneği, Gemlik Tunceliler Derneği, Gebze Tunceliler Derneği, Gevizlidere Köy Derneği katılım sağladı. (Ankara)

Partizan okurları Dersim'de bildiri dağıttı

Dersim'de yerel seçimlerle ilgili bildiri dağıtan Partizan okurları açıklamada emekçi halkın gündelik yaşamının her geçen gün daha da çökmez hale geldiği, ancak bunu görmeyen gelen AKP hükümetinin emekçilere % 3 gibi komik rakamlarla ifade edilen zam yaptığı, özelleştirmelere hız verdiğini ve ardından da yüksüzle "kriz psikolojiktir" vb. söylemlerle bulunduğu vurgu yapılarak "yaşamımızın daha da çökmez hale geldiği şu günlerde, Mart ayında gerçekleşecek olan yerel seçim sürecine dair yaşanan tartışmalar tüm yakıcılığı ile devam etmektedir" denildi.

"AKP hükümetinin 'Dersim'i istiyoruz' açıklamasından sonra harekete geçerek Valilik aracılığıyla kömür yardımı, şimdi de beyaz eşya dağıtılarak halkın yaşadığı yoksulluktan faydalanarak düşkünlüleştirilip, dilencilenilerek sadaka kültür-

rüne alıştıran onurunu satın almanın hesabını yapmaktadır" şeklinde devam eden bildiri "bizler biliyoruz ki hakim sınıflar çok yoğun bir çaba içerisinde girerek Dersim'i ele geçirmek istemektedirler. Bunun için Dersim'de AKP ve CHP gericiliğini devreye sokmakta ve bu gerici güçlere her türlü desteği sunmaktadırlar. Mevcut sürecin gerçekliğinden hareketle parçalı bir duruşun hakim sınıfların yoğun desteğiyle AKP ve CHP gericiliğinin işine yarayacağına görmeliyiz. Hakim sınıfların Kürt illerinde AKP şahsında tek güç olarak DTP karşısına çıkması anlamıdır. AKP'de cisimleşen imha ve inkar siyasetine karşı Kürt halkının onurlu direnişine kayıtsız kalmak, sadece sözde bir destek sunmak soruna dair samimi bir pratik olmayacaktır. Kürt halkının her türlü demokratik talebini baskı, zulüm ve işkence ile sustur-

maya çalışan hakim sınıflar kendi aradaki it dalaşını bir kenara bırakarak Kürt illerinde AKP isminde tereddütsüzce anlaşmıyorlarsa, bu saldırı dalgasına karşı Kürt halkının destansı direnişine sessiz kalmak 'başkan aday' tartışmasıyla açıklanacak bir durum değildir.

Biz Partizan olarak devrimci sorumluluğumuz gereği Kürt halkının her türlü demokratik talebini bastırmaya çalışan, imha ve inkar dayatan devlet ve onun temsilcisi olan bütün düzen partilerine karşı Dersim'de yerel seçimlerde DTP ile birlikteyiz" şeklinde sona eriyor. Yine bir açıklama yapan Partizan okurları "Demokratik Haklar Federasyonu(DHF), Dersim Demokratik Halk Dayanışması adı altında çalışma yürüterek yerel seçimlere bağımsız aday ile girme kararı almıştır. Yürüttükleri seçim çalışmalarında kendilerinin Partizan olduğunu ya da Partizan'ın da kendilerini desteklediğini ifade eden açıklamalarda bulunmaktadırlar. DHF ya da DDHD'nin bu tutumu devrimci bir yaklaşım tarzı değildir. Kendilerine

ait olmayan bir ismi kullanmaları faydacı bir yaklaşımdır" dediler.

(Dersim Partizan)

Konak'ta aday da yok, oy da

Malatya'da merkeze bağlı belde iken alınan kararlar mahalle yapılarak merkeze bağlanan Konak Beldesi'nde yaşayan halk bir yürüyüş ve miting yaparak bu durumu protesto etti. AKP'yi protesto etmek için mahallenin her yerine siyah bayrak asan halk, yerel seçimler de oy kullanmayacaklarını ve aday çıkarmadıklarını belirttiler. Halkın görüşü alınmadan yapılan bu düzenleme ile kendilerine sunulacak hizmetlerden yararlanamayacaklarını, emlak vergilerinin artacağı, otobüs seferlerinin aksayacağını ve inşaat ruhsatlarının da fiyatının artacağını söyleyen halk tepkilerini dile getirirken bile jandarmanın buna engel olduğunu belirtti. (Malatya)

DTP Mezitli seçim bürosuna saldırı

Mersin DTP, Mezitli seçim bürosuna gece yapılan saldırıyı kınamak amacıyla 25 Şubat 2009 tarihinde basın açıklaması yaptı. Mezitli seçim bürosuna düzenlenen bu saldırının 2. kez yaşandığı saldırının provokasyon ortamı yaratmak amaçlı yapıldığı belirtildi. Toplumun düşünce özgürlüğü olduğu, bu tarz eylemlerin demokratik anlayışı zedelediği vurgulandı. DTP'nin de düşüncelerini siyasi bir parti olarak belirtebileceği, bu seçimlerde kimin kazanacağını halkın kendisinin seçim sandıklarında vereceği vurgulandı. Açıklamaya Mersin Büyükşehir DTP Belediye Başkan adayı Alaaddin Erdoğan, Akdeniz Belediye Başkan adayı M. Fazıl Türk, Toroslar Belediye Başkan Adayı Filiz Yılmaz da katıldı. (Mersin)